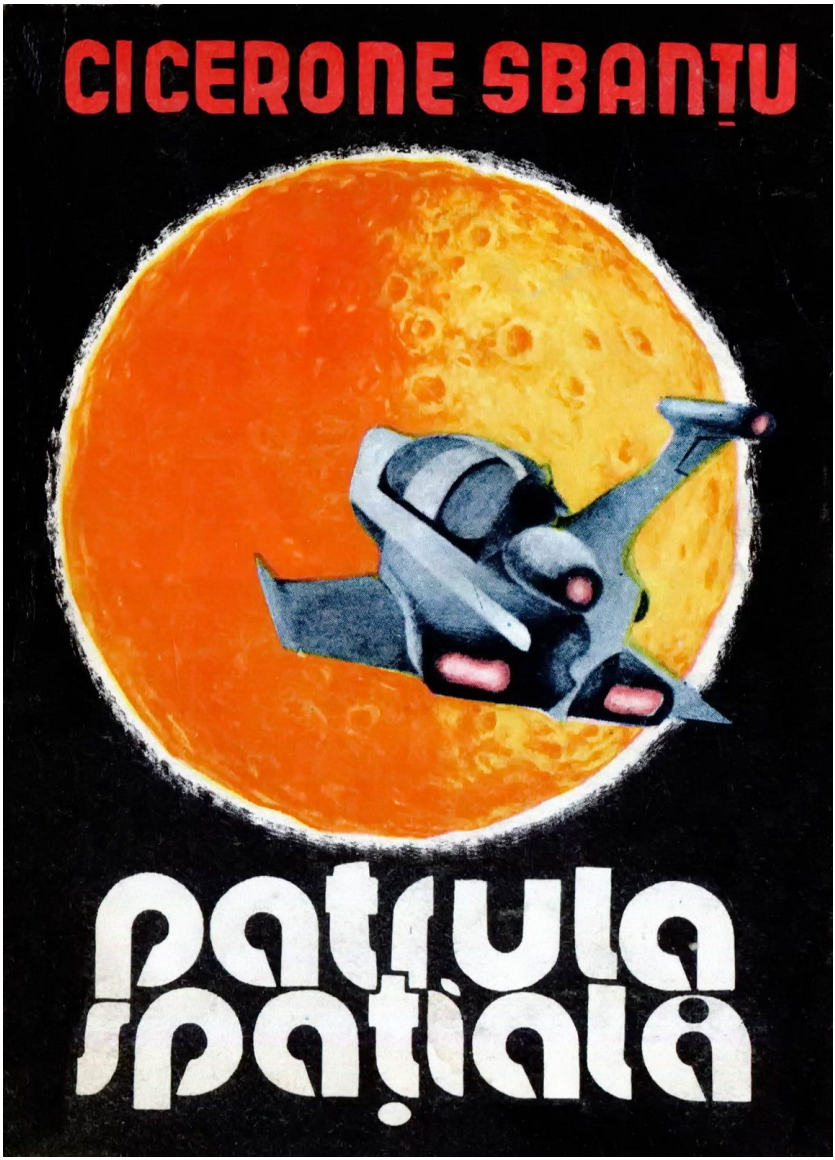

Copertă şi desene de LOUISE

SBANŢU

Redactor: VICENŢIU DONOSE
Tehnoredactor: MIHAI BUJDEI

Apărut 1989. Format 70x100 32. Coli tipo 9,75
Bun de tipar la 09.X.1989
Editura „JUNIMEA”, str. Cuza Vodă nr.29

IAŞI – ROMÂNIA
Tipărit sub comanda nr. 202, la întreprinderea Poligrafică Iaşi,
Str. 7 Noiembrie nr. 49

ISBN 973-37-0064-9
CICERONE SBANŢU

PATRULA SPAŢIALĂ

ROMAN

JUNIMEA —1989

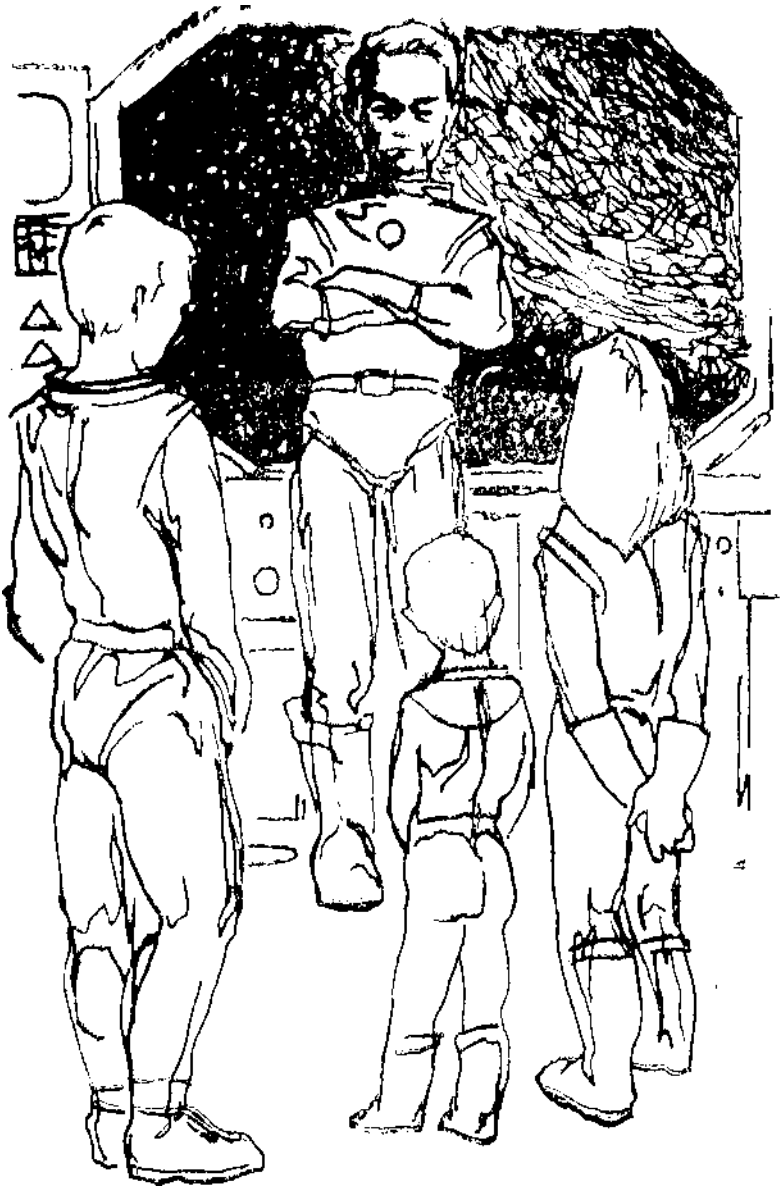

CAPITOLUL UNU

CAMELEONUL

Musafiri nepoftiţi

— Drepţi! Şi tu! Apropie călcâiele!
— Nu poate, că o prea gras.
— Taci! Drepţi! Ce căutaţi aici?
— Uşa era deschisă...
— Nu vorbi neîntrebat!
— Am fost curioşi...
— Accesul pe rachetodrom este interzis!
— Aţi lăsat nava nesupravegheată...
— Hei, piticule, ăsta-i şantaj!
— Nu sunt pitic!

Aparatura de bord indica stare normală de zbor. Pilotul s-a întors cu spatele spre cei trei copii, stăpânindu-şi cu greu un zâmbet. „Ce mă fac cu ei? Dacă află cei de la *bază*, adio concediu, adio voiaj de nuntă, adio Maria!” îşi compuse o mască aspră şi se întoarse încruntat spre nepoftiţii săi musafiri.

— Cred, spuse el, că o să vă lansez în spaţiu. Tot nu ştie nimeni că sunteţi aici.
— Ştie Gelu!
— Cine-i Gelu, piticule?

— Mă cheamă Andrei! Gelu e prietenul meu. A venit cu noi, dar nu a vrut să urce în *patrulă*.

— De ce nu i-aţi urmat exemplul? Ştiţi în ce încurcătură m-aţi băgat?

— Să ne întoarcem.

— Ce vorbeşti? Dacă cer permisiunea de aterizare, mă vor întreba de ce. Să le spun că am pasageri clandestini la bord? Voi, ăştia doi, nu aveţi nimic de zis? Sunteţi muţi?

Traian, un vlăjgan cu părul negru şi creţ, balansa de pe un picior pe celalalt şi dădu încurcat din umeri.

Ana, îmbrăcată într-o salopetă argintie, sustrasă fără remuşcări de la sora mai mare, stewardesă pe o navă intergalactică, aruncă părul într-o parte, cu o mişcare scurtă a capului.

— Dacă vă cerem iertare, rezolvăm ceva?

— Nu cred, domnişoară. Aţi intrat fraudulos pe această navă, aţi aşteptat să decolez şi acum, poftim, ne cerem iertare! Ştiţi cum se pedepseşte o asemenea faptă?

— Urmez cursurile de pilotaj…

— Ei, şi?!

— Eu am fost cu ideea, sări Andrei.

— Deci, tu eşti capul răutăţilor.

— Accept orice pedeapsă.

— Auzi, acceptă! Drepţi! La stânga înainte marş! Un-doi, un-doi!

Trapa reveni în locaşul ei şi cei trei copii s-au pomenit închişi în celula blindată a navei.

— Uite în ce încurcătură ne-ai băgat, deşteptule! răbufni Traian.

— Păi ce, te-am tras de mâneca să vii? Ai vrut să o convingi pe Ana că eşti nemaipomenit. Crezi că nu ştiu?

— Băieţi, vă rog, tocmai acum v-aţi găsit să vă certaţi? Mai bine să găsim o soluţie. Cum să-l împăcăm pe pilot? Nu pare un om rău.

Pilotul răsuci zâmbind comutatorul interfonului, corectă traiectoria navei, apoi raportă *bazei* că totul este normal în zona sa de patrulare. Despre copii nu pomeni nimic. În fond, la întoarcere, o să vadă cum o să descurce povestea. În funcţie de împrejurări. La vârsta lor şi el visa să zboare. Dacă nu s-a încumetat să se furişeze într-o navă, e numai vina lui; nu stătea prea bine la capitolul curaj. Eh, altă generaţie. Oare ce pun la cale?

— Dacă ne ţine închişi până la întoarcere, se cheamă că în zadar ne-am urcat în *patrulă*, răbufni Andrei. Nu vom

vedea nimic. Eu încep să ţip.

— Dă-i drumul, spuse, morocănos, Traian. Nu te aude nimeni.

— În acest caz, grasule, pune-ţi mintea la contribuţie.

— Să nu-mi mai zici „grasule”!

— Da’ tu de ce-mi zici „ţâncule”?

— Iar? se supără Ana.

— Ţincul ăsta este grozav de nesuferit! decretă îmbufnat Traian şi se ghemui într-un colţ al celulei.

Îngândurată, fata se apucă să măsoare, cu paşi mici, celula.

— Ana, strigă pe neaşteptate Andrei, nu cumva ţi-e rău?

— Ce-ţi veni?

— Precis nu te simţi bine! E normal ca, după atâtea emoţii, unei fete să i se facă rău. Pilotul trebuie să ţină cont de aşa ceva. Nu o să poată el să te îngrijească şi atunci noi vom fi…liberi.

— Ha-ha-ha, silabisi Traian.

— Ai tu altă idee mai bună?

— Să încercăm, propuse fata.

— Dacă nu reuşim, ce-o să ne facă? O să ne închidă din nou aici.

— Ar fi mai bine să taci, mormăi Traian.

— Linişte, strigă Ana, lipindu-şi

urechea de peretele celulei. Nu simţiţi nimic?

Nava începuse să vibreze, de parcă motoarele se străduiau să învingă o forţă ce li se împotrivea cu înverşunare. Apoi vibraţia s-a amplificat, iar lumina din tavan a început să clipească repede, îngrijorător.

Andrei s-a repezit, la uşa ferecată a celulei şi a început să bată cu furie.

Cu zgomot asurzitor, celula s-a înclinat, apoi a început să „danseze”, aruncându-i dintr-o parte în alta pe cei trei copii, care încercau cu disperare să se agaţe de ceva.

Cu chiu cu vai, Traian a reuşit să-i prindă, întâi pe Andrei, apoi pe Ana şi, adunându-i la pieptul lui, încerca să-i apere de contactul cu pereţii celulei.

Când lumina s-a stins, Andrei s-a pornit să ţipe ca din gură de şarpe.

La fel de brusc cum a început, „tangajul” s-a oprit, iar în locul huruitului îngrozitor s-a lăsat o linişte „să-ţi plesnească urechile, nu alta”, cum avea să spună mai târziu Andrei.

Apoi a revenit lumina.

— E un criminal! se porni să ţipe cel mai mic dintre prizonieri, frecându-şi

fruntea pe care se profila un cucui de toată frumuseţea. Frumosul pilot e un criminal! Habar nu are să piloteze o *patrulă!* Uite ce ne-a făcut!

— Taci, măi deşteptule! îl apostrofă Traian, ridicându-se cu greu. Te-ai lovit, Ana?

— Bineînţeles că s-a lovit. Doar nu-i de gumă!

— Şterge-te la nas, spuse fata. Curge sânge.

— Cum să nu curgă?! Grasule, n-ai o batistă?

— Am. Ana, ai grijă de eroul ăsta.

— Eşti grozav de spiritual, mormăi, „eroul”, dar lăsă supus capul, în mâinile fetei.

— Ce s-o fi întâmplat? S-au încălzit pereţii.

— După ce ne-a „bătut” bine, poate vrea să ne şi „coacă”.

— Îţi închipui că eşti plin de umor, ţâncule?

— Poate vrei şi tu un cucui, grasule! se burzului rănitul, smulgându-se din braţele fetei.

— M-am săturat de voi, se supără Ana, aruncând furioasă batista. Chiar nu înţelegeţi că s-a întâmplat ceva? Ascultaţi!

Motoarele nu mai funcţionează! Şocul prin care a trecut nava a fost provocat, fără îndoială, de o aterizare forţată!

— Crezi? făcu Andrei, oprit în mijlocul celulei.

— Urmez cursurile de pilotaj şi mai ştiu câte ceva. Iar voi, în loc să vă certaţi...

— Da, motoarele nu se mai aud, fu de acord Traian, după ce a ascultat încordat pereţii, când cu o ureche, când cu cealaltă.

— Am bănuit. O să ne vândă, suspină Andrei.

— Altă prostie!

— Am văzut la cinematon. În galaxia Cleo, pe planeta...

— Ar fi bine să ne scuteşti, acum, de poveşti!

— Nu sunt poveşti, grasule!

— Ana, spune-i să tacă!

— Temperatura creşte, constată înfiorată, Ana. Şi e o linişte atât de ciudată.

— Să ne dea drumul de aici! ţipă Andrei.

— Şi dacă pilotul a păţit ceva?

Întrebarea pusă în şoaptă de fată a răsunat ca o lovitură de tun în liniştea celulei. După un timp, Andrei a găsit

puterea să întrebe:

— Şi cu noi ce-o să se întâmple? Nu ne va mai găsi nimeni niciodată.

— Să încercăm să spargem uşa, propuse Traian.

— Nici dacă am dispune de un laser, nu am reuşi, spuse Ana. E o celulă specială, pentru prizonieri... periculoşi. Din câte ştiu, există şi o trapă pentru caz de avarie, dar...

— Să o căutăm, se repezi Andrei, cu o licărire de speranţă în ochi.

Centimetru cu centimetru, podeaua şi pereţii au fost cercetaţi cu mare atenţie, în timp ce temperatura se ridica încet, aerul devenind tot mai greu de respirat. Cercetarea s-a dovedit zadarnică. Metalul era perfect neted, fără nicio îmbinare, fără nicio fisură.

— Se pare că am încurcat-o, decretă Traian, ştergându-şi faţa transpirată.

— Îmi place optimismul tău, mirii Andrei. Mai bine încearcă să-ţi foloseşti muşchii.

— Când ieşim de aici, tot îţi trag o mamă de bătaie!

— De acord. Numai să ieşim.

— Băieţi, de-am putea ajunge la tavan...

— Acolo e trapa?! sări Andrei.

— Nu, dar în cazul unui scurtcircuit, toate uşile *patrulei* se deblochează automat. Dacă reuşim să producem un scurtcircuit la lampa din plafon, poate…

— Poate rămânem pe întuneric! Ar fi nemaipomenit!

— Ţâncule, nu contează dacă ne vom „coace” pe lumină sau pe întuneric. Urcă-te pe umerii mei! Executarea!

— Nici gând. Ameţesc. Şi, oricum, nu vom ajunge până la plafon.

— Îmi trebuie fularul tău şi un obiect din metal, ceru Ana, smulgând de la gâtul lui Andrei fularul. Hai caută-te prin buzunare. Ştiu că porţi tot felul de chestii la tine. Grăbeşte-te, că am început să simt căldura prin tălpile cizmelor.

— Ăsta e bun? se interesă micul prizonier, scoţând la iveală un briceag frumos încrustat. E de la străbunicul…

— Ana, încerci tu? întrebă Traian, privindu-l de sus pe Andrei.

— De ce te uiţi aşa la mine, nesuferitule?! strigă acesta. Nu înţelegi că nu ajung acolo, sus?

Fata se caţăra pe umerii lui Traian. Băiatul o prinse bine de picioare şi se ridică încet. Cu mâna înfăşurată în fular,

Ana sparse masca lămpii din plafon.

— O să se stingă lumina, anunţă ea. Fără panică.

Cu ajutorul lamei cuţitului a unit două fire.

O flamă puternică, orbitoare.

Întuneric.

Linişte.

— Nu se aude nimic, se auzi vocea tremurândă a lui Andrei.

— Ana, ţine-te bine, aşa, acum poţi să cobori.

— Îmi pare rău, spuse fata. Am fost sigură că scurtcircuitul…

— Ce să facem cu părerile tale de rău? suspină Andrei.

— Ideea cu urcatul în *patrulă* îţi aparţine, îl apostrofă Traian. Mă întreb cum am putut noi, eu şi Ana, să ne luăm după un ţânc de nici zece ani?!

— Eşti doar cu şase ani mai mare ca mine, grasule! Îţi dai atâta importanţă! Mai bine fă ceva, să ieşim de aici! Faceţi ceva! Podeaua frige! Nu mai pot să respir! Ajutoor!

— Andrei, se auzi chemarea blândă a fetei, linişteşte-te. Unde eşti? Vino lângă mine. Te rog…

Un zgomot sec, metalic, opri

respiraţia celor trei prizonieri. Apoi, uşa lunecă în perete, lăsând să pătrundă în celulă o rază de lumină şi o undă de aer răcoros.

— Băieţi, am reuşit! Repede, afară!

Au năvălit în cabina de comandă.

Pilotul nu era acolo.

La bord, un bec roşu clipea cu o frecvenţă halucinantă.

— Alarmă de gradul zero! strigă fata. Din cauza temperaturii pereţilor.

— Poţi să faci ceva?

— Să încerc...

După câteva clipe de ezitare, Ana a început un ciudat dans cu degetele tremurânde pe claviatura bordului. Cifre şi litere se rostogoleau, se combinau, alunecau în toate direcţiile pe ecranele de control, apoi, becul a revenit la lumina normală, albă şi liniştitoare.

— Uff! Am reuşit. Priveşte, robotul a remediat avaria... Ciudat... Vedeţi? Rezervoarele de energie sunt complet goale... Funcţionează doar sistemul auxiliar... Am aterizat undeva... Ce s-o fi întâmplat?... Andrei... Andrei, unde eşti?

— Andrei! se porni să strige şi Traian, absorbit până atunci de explicaţiile fetei. Unde eşti? Hei! Răspunde!

În afara cabinei de comandă şi a celulei, nava dispunea de un mic dormitor, un automat pentru pregătirea alimentelor şi a băuturilor cuplat la o magazie de concentrate, un depozit de piese de schimb şi diferite mărunţişuri necesare la bord şi, bineînţeles, compartimentele destinate motoarelor şi rezervoarelor de energie.

Pe Andrei l-au găsit după o alergătură zdravănă. Stătea rezemat de trapa de acces în navă.

Pilotul nu e nicăieri, spuse el încet, întâmpinându-şi prietenii cu un zâmbet pierdut. L-am căutat peste tot. Nu e nicăieri.

Ne-ai speriat! îi reproşa fata.

— Să nu mai repeţi figura asta? ameninţă Traian.

— Nava staţionează, murmură vinovatul, de parcă nu ar fi auzit cuvintele celor doi. Am aterizat. Cel mai nimerit lucru ar fi să ieşim, să vedem ce s-a întâmplat.

— Nici vorbă! sări Ana. Nu ştim ce-i afară, nu ştim unde ne aflăm.

— Crezi că o să vină cineva să ne spună?

Stai în banca ta, ţâncule! mârâi

Traian. Ana are dreptate. Hai în cabina de comandă.

— Ce să fac acolo? Nu mă pricep la aparatele acelea. Mai bine cercetez nava.

— Nu-mi inspiri încredere.

— Îmi pare rău.

— Lasă-l în pace, interveni fata. Sper că a înţeles că ceea ce s-a întâmplat nu e o glumă. Deocamdată nu ieşim din navă.

Andrei a privit lung în urma lor, a oftat, apoi s-a pornit să cerceteze, cu cea mai mare atenţie, nava.

În cabina de comandă, Ana a reuşit să pună în funcţiune radiofarul şi, după alte câteva reglaje, ecranul s-a luminat brusc.

O întindere dezolantă, acoperită ici şi colo de bolovani ciudaţi, de un albastru strălucitor, se întindea până la orizont. Fantastice liane roşii, aidoma unor şerpi, ieşeau din sol şi îmbrăţişau câte un bolovan. Vântul mătura în vârtejuri scurte praful albăstrui.

— O planetă?

— Aşa se pare... Ce lumină ciudată, uniformă, care vine de pretutindeni şi de nicăieri... Curios, nu provoacă umbre...

— Priveşte acolo!

O mogâldeaţă se plimba cu mâinile la spate printre liane.

— Nu se poate! strigă Ana, punând în funcţiune transfocatorul. Andrei a ieşit din navă?

— Nici vorbă! se auzi glasul băiatului, oprit în uşa cabinei. Ce v-a apucat? Cum să ies din navă? Am găsit un pistol... Ei? De ce mă priviţi aşa?!

— Ce-ai căutat afară? strecură printre dinţi, Traian.

— Nu am fost „afară”! Clar?! Ce, vrei să-ţi dau cuvântul de onoare? Mai lasă-mă în pace, grasule!

— Te-am văzut pe ecran. Erai acolo, printre bolovani, cu mâinile la spate, preciză Ana după ce se convinse că în imaginea fixată de transfocator nu se mai afla nici urmă de Andrei.

— Ei bine, pe cuvântul meu că nu am părăsit *patrula,* spuse supărat acesta.

— Şi la brâu ce ai? se răţoi Traian, privindu-l cu suspiciune.

— Nu ţi-am spus? Un pistol. L-am găsit la un loc cu echipamentul pilotului. A fost atât de grăbit, încât a uitat să se echipeze. Înţelegeţi? A ieşit din navă fără costumul de protecţie. Înseamnă că atmosfera...

— Fă bine şi predă pistolul! decretă Traian.

— Eu l-am găsit şi, deci, îmi aparţine! se împotrivi Andrei, făcând un pas înapoi. Tu şi aşa eşti mare şi plin de muşchi.

— Băieţi, ca să nu fie discuţie, deocamdată iau eu arma, interveni Ana.

— Nu-i frumos să vă purtaţi aşa cu mine, mormăi băiatul, desfăcând cu părere de rău centura pistolului. N-o să vă mai arăt nimic din ceea ce o să găsesc.

— Nu o să mai ai posibilitatea să găseşti, pentru că din această clipă nu mai ai voie să faci un singur pas de lângă noi. Avem cu totul alte probleme.

— Tot nu crezi, grasule, că nu am fost afară? Nu ştiu ce aţi văzut voi acolo, pe ecran, dar eu...

— Linişte!

Priveliştea era acum alta. Bolovanii albaştri se transformaseră în cuburi perfect transparente. Lianele, având de această data culoarea galbenă, se mişcau într-un straniu dans. În interiorul celui mai apropiat cub, pilotul blond părea să lupte cu nişte duşmani invizibili. Brusc, toate cuburile şi lianele au dispărut, fiind înlocuite de un deşert acoperit de dune de nisip, mutate de ici colo de un vânt năprasnic.

— Ce-a fost asta? întrebă, uimit,

Traian.

— Nu ştiu, recunoscu Ana.

— Pilotul are nevoie de ajutor! strigă Andrei. Asta e foarte clar!

— Şi pe tine te-am văzut afară, deşi nu ai părăsit nava.

— Dacă îmi restituiţi pistolul, mă duc să-l salvez. Chiar şi pentru simplul motiv că, fără el, aici ne vor putrezi oasele. Daţi-mi pistolul!

— Ana, ăsta are o idee fixă!

— Tu ai idei fixe, nesuferitule! ţipă Andrei şi se repezi cu ochii în lacrimi, afară din cabina de comandă. Când l-au ajuns, trapa de acces în *patrulă* era larg deschisă şi micul prizonier tocmai se pregătea să păşească pe ciudata planetă care, acum, avea solul întocmai unei pardoseli din plăci lustruite, colorate, aşezate într-un mozaic de o frumuseţe ireală. Pe uşa deschisă năvălea un aer curat, ozonat, răcoros.

Invitaţii Cameleonului

În cadrul şedinţei fulger, prezidată de Ana, Andrei a fost aspru criticat şi în unanimitate de voturi s-a hotărât încarcerarea lui, sentinţa urmând a fi

executată la următoarea abatere. Apoi, s-a făcut o severă evaluare a resurselor de hrană, apă şi energie de care dispuneau, constatându-se că timp de douăzeci şi cinci de zile terestre puteau fi liniştiţi din acest punct de vedere. S-au inventariat şi armele. *Patrula* era bine echipată cu dispozitive de apărare şi atac, toate fiind însă fixe. În afara navei se puteau bizui doar pe pistolul găsit, pistol pe care, de fapt, niciunul dintre ei nu ştia cum să-l folosească.

Cam aceasta era situaţia când Ana a hotărât că, deocamdată, cel mai cuminte ar fi să nu se iasă din navă şi să se încerce obţinerea unei legături radio cu Pământul.

— Ha-ha-ha! făcu Andrei. O să consumi toată rezerva de energie, fără să obţii legătura.

— Mi se pare cam stranie convingerea ta că nu vom obţine legătura.

— Ţie, grasule, mereu ţi se pare câte ceva! Cei ce ne-au făcut prizonieri au avut grijă să ne *izoleze.* Ne-au golit şi rezervoarele de combustibil. Sau, poate, e un simplu accident? Poate nici nu am decolat de pe Pământ? Poate am trecut doar în alt timp?

Sau, cine ştie, poate pilotul ne joacă o

farsă? Nu l-a răpit nimeni, pe ecran ni se transmit tot felul de năzdrăvănii, iar noi tremurăm de frică! Ei? Ai vreo explicaţie? Ce-i cu peisajul care se schimbă mereu, întocmai unui *cameleon?* Unde-i pilotul? Unde-i combustibilul? Unde ne aflăm?

— Stop! Ajunge!

— Nu am terminat! Ştii de ce am scăpat? Datorită celulei în care am fost închişi. Este perfect izolată şi agresorii nu ne-au simţit...

— Ai stat prea mult în faţa cinematonului...

— Traiane, s-ar putea să aibă dreptate, interveni fata. Faptul că ne aflam închişi în celulă, poate fi o explicaţie.

— Fantezii! nu se lăsă Traian. Acum, poftim, nu mai suntem în celulă şi totuşi nu ne atacă nimeni.

— Când l-au răpit pe pilot, s-au folosit de elementul *surpriză.* Noi am apărut pe neaşteptate. Ei nu ştiu de ce forţă dispunem. Am putea să ripostăm

— Să ripostăm, ţâncule?! Cu ce? Cum?

— Nu înţelegi, grasule, că ei habar nu au de ce suntem în stare?!

— Băieţi, vă rog, încetaţi! Încercăm sau nu să luăm legătura cu Pământul?

— Categoric, nu! ţipă Andrei. Am văzut de atâtea ori la cinematon câtă energie este necesară pentru o astfel de emisie. Mai bine să încercăm să-l găsim pe pilot. El o să ştie mai bine ce este de făcut. Dacă îl mai găsim…

Brusc, nava prinse a tremura din toate încheieturile. Pe ecran, îngroziţi, prizonierii au putut vedea milioane de liane, adevăraţi şerpi de foc, care încercau să cuprindă *patrula.*

— Ana, izolează! strigă Traian.

— Încerc, răspunse fata.

Lianele aflate la o distanţă mai mică de o sută de metri au încremenit, transformându-se în uriaşe baghete de sticlă care de care mai răsucite, apoi s-au sfărâmat.

Dincolo de *bariera* sferei de protecţie declanşată de Ana, pădurea deasă a lianelor s-a oprit, ameninţătoare în neclintirea ei halucinantă.

Apoi, treptat, lianele s-au retras, îmbrăţişând bolovanii albaştri, iar solul a devenit transparent, lăsând să se vadă cum undeva, în adâncuri, se zbate o gigantică sferă roşie.

— Am reuşit! oftă fata, tremurând încă.

— De la bun început trebuia să izolezi nava, îi reproşă Andrei. Un viitor pilot trebuie să ştie asta.

— Nu am avut timp...

— De răul tău, completă Traian.

Pe solul acum negru, adunate în mănunchiuri, lianele colorate de astă dată în alb-argintiu luaseră forma navei. Mii de „patrule”, perfect aliniate, aşteptau gata, parcă, să decoleze.

— Planeta Cameleon! decretă Andrei, cu nasul lipit de ecran.

— Iar tu, eroule, mai să porneşti în căutarea pilotului.

— N-am renunţat. Daţi-mi pistolul!

— Să nu ne pripim.

— În magazie sunt câteva costume, videotelefoane, unelte, alimente. Trebuie să încercăm! Ce aşteptăm? Ana să rămână la bord, că se pricepe la aparatele astea, iar noi doi pornim în căutarea pilotului.

— Să rămân singură în *patrulă?* se alarmă Ana.

— Cred că ţincul ăsta nesuferit are dreptate, mormăi Traian. În caz de primejdie, ne poţi ajuta. Dacă plecăm toţi trei... Da, are dreptate.

După un prânz bogat în calorii, au început să se echipeze. Treaba s-a

complicat când a fost vorba de adaptarea unui costum pentru cel mai mic dintre prizonieri. Au fost necesare cam trei ore, în care Ana, ajutată de Traian, a fost nevoită să pună în aplicare toate cunoştinţele de croitorie şi întreaga fantezie.

— O să bagi groaza printre locuitorii Cameleonului! hohoti Traian, învârtindu-se în jurul lui Andrei, care părea foarte mândru de echipamentul său.

— Nu pricep ce-ai găsit de râs? făcu acesta, bosumflat. Arăt chiar aşa de caraghios?

Fata îl linişti, zâmbind fără veselie. Ar fi preferat ca băieţii să nu părăsească nava. Însă pilotul trebuia găsit, cu orice preţ.

— Traian, poftim pistolul, spuse ea, când totul fu gata.

— Eram sigur! se revoltă veşnicul nemulţumit. După ce că e un uriaş, tot el să aibă şi arma. Nici măcar nu ştie cum să o folosească.

— Tu ştii?

— Da, de la cinematon.

— Perfect. O să-mi explici şi mie.

— Dacă nu vreau?

Instructajul a durat câteva minute şi

a avut drept rezultat dezintegrarea cizmelor lui Andrei, aşezate pe podeaua celulei.

Au fost verificate din nou videotelefoanele, rezervele de oxigen comprimat, etanşeitatea costumelor.

— Băieţi, spuse încet Ana, nu ar fi bine să mai aşteptăm?

— Ce să aşteptăm? se zburli Andrei. Sau ţi-e frică?

— Da, mi-e frică. Mi-e grozav de frică. Dacă păţiţi ceva?

— Cine, noi?! Pe cuvântul meu că nu vom păţi nimic.

Au deschis trapa şi Andrei a coborât primul, strecurându-se pe sub braţul lui Traian

— Căştile astea nu au niciun rost, se auzi prin radio vocea lui. Aerul se poate respira.

— Priveşte sub tălpi! strigă Traian, rămas pe ultima treaptă a scării ce cobora din *patrulă.*

Urmele celor câţiva paşi făcuţi de băiat se coloraseră într-un galben portocaliu şi se măreau întocmai cercurilor pe care le provoacă o piatră aruncată în apă. Dincolo de ecranul protector, câteva liane se ridicaseră de pe

bolovani şi păreau că urmăresc atente tot ce se întâmpla.

— Cum e solul? sc auzi vocea fetei, instalată la pupitrul cabinei de comandă.

— Ca o pernă de puf!

Sub paşii lui Traian, coborât de pe scară la insistenţele zgomotoase ale prietenului său, solul prinse a se undui, întocmai unor valuri mici şi dese, făcând înaintarea aproape imposibilă.

— Extraordinar! La cinematon nu am văzut aşa ceva.

Bolovanii albaştri dispăruseră, o dată cu, lianele. Solul de dincolo de sfera de protecţie se transformase într-un nesfârşit patinoar, o oglindă fără cusur.

— Ne-ar trebui nişte patine, grasule!

— Nu-i nevoie să ţipi. Mi-ai spart timpanele.

— Să vorbesc în şoaptă? Ana, ar cam fi cazul să faci o breşă în ecranul de protecţie.

— Bine, o să încerc, dar să fiţi cu băgare de seamă.

În ecranul invizibil ce înconjura nava, fata practică o mică deschizătură. Pe loc, porţiunea căpătă o culoare neagră şi un vânt năprasnic se porni să sufle, ca printr-o uşă adevărată.

— Refă ecranul! ordonă Traian, abia ţipându-se pe picioare.

Pata neagră „se culcă” pe patinoar şi porni să se deruleze cu viteză, ca un covor, până ce un capăt se pierdu la orizont. Apoi, în depărtare, s-a zărit un punct alb ce se apropia. În curând au putut să-şi dea seama că punctul acela nu era altceva decât silueta pilotului. Când au reuşit să-i distingă trăsăturile au constatat că omul zâmbea fericit.

— Ana, lasă-l să intre, spuse Andrei, uimit peste măsură.

— Deschide, interveni şi Traian.

Câteva liane apărute pe neaşteptate au încercat să bareze calea pilotului dar, cum treceau de marginea covorului negru, se transformau în baghete de sticlă şi se spărgeau în mii de fragmente.

Pilotul se apropie vertiginos, alunecă prin *uşa* deschisă de Ana, ridică braţele să-şi îmbrăţişeze prietenii, apoi dispăru. Sub picioarele lui, solul se deschisese, lăsând să se vadă un tunel ce cobora spre adâncuri.

— După mine! se avânta Andrei, dar braţul vânjos al lui Traian îl opri. Era pilotul nostru! De ce m-ai oprit?

— Ca să nu te dai de-a dura. Şi ca să

te întreb dacă avem cumva vreun corp de iluminat. Şi, în general, ca să te întreb dacă avem tot ce ne trebuie pentru a intra acolo.

— Nu m-am gândit.

— Mi-am închipuit. Ana! Ecranul videotelefonului prins la încheietura mâinii drepte se acoperise de dungi colorate. Ana! Ce s-a întâmplat? răspunde!

Val-vârtej, băieţii s-au repezit în navă.

Andrei a ajuns primul şi a găsit-o pe Ana prăbuşită pe podea. O liană roşie s-a desprins de pe trupul ei şi s-a ridicat dreaptă, ca o lumânare.

— Trage, grasule!

Jetul ieşit din pistolul lui Traian a transformat liana într-o baghetă de sticlă care s-a sfărâmat cu zgomot. Praful roşu format astfel s-a năpustit spre trapa navei şi a dispărut în tunelul în care căzuse pilotul.

Au trebuit să treacă minute lungi până ce fata şi-a revenit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, privindu-i buimăcită pe cei doi băieţi.

— Tu să ne spui ce s-a întâmplat, glăsui cel mai mic.

— Aminteşte-ţi, interveni Traian, după ce pilotul a căzut...

— Da, ştiu, am văzut. Apoi... Cred că m-a cuprins un somn cumplit.

— E clar. Liana care te-a atacat a pătruns o dată cu pilotul, prin breşa din ecranul de protecţie.

— O fi intrat prin tunel, susură Andrei.

— Nu, prin tunel nu putea să intre. Prin sfera de protecţie se poate ieşi, dar nu se poate intra decât printr-o porţiune dezactivată, explică Ana, concentrată asupra ecranelor pupitrului de comandă. Priviţi. Ce se întâmpla cu tunelul? O forţă încearcă să-l închidă, în timp ce altă forţă luptă să menţină intrarea liberă.

— Sună a invitaţie, aprecie Andrei. Să mergem!

— Nu avem nicio şansă, se împotrivi Traian. Dacă ieşim din sfera protectoare, lianele vor face cu noi ce vor dori.

— Atunci, ne închidem frumuşel, în *patrulă,* consumăm rezervele în aşteptarea a nu ştiu ce...

— Băieţi, mi-a venit o idee, spuse Ana, făcându-le semn să tacă. Sfera de protecţie... Lianele sunt neputincioase în faţa ei.

— Am înţeles! izbucni fericit. Andrei. Eşti nemai pomenită! Să avem fiecare câte

o mică sferă de protecţie individuală!

— Şi care, dacă se poate, să ne facă şi invizibili, mormăi neîncrezător Traian.

— Băieţi, să mă gândesc.

Peste o oră, calculatorul stabili că proiectul este realizabil, prozentând şi detaliile de construcţie. În magazie au găsit toate cele necesare şi, peste alte două ore, de centuri au fost agăţate generatoarele sferelor de protecţie individuală. Testele efectuate cu maximă severitate au demonstrat că sunt invulnerabile.

— Atenţie, avertiză Ana, generatoarele au energie doar pentru douăzeci şi patru de ore terestre.

— De ce nu le-am făcut mai mari?

— Vrei să lăsăm *patrula* fără energie, isteţule?

— Nu vreau, dar puteai să-mi explici, fără să ţipi, se bosumflă Andrei. Eu cred că într-o oră rezolvăm problema. Echipaţi aşa, îi venim de hac fără doar şi poate Cameleonului. O să eliberăm pilotul…

— Întâi să o facem, apoi să ne lăudăm, îl opri Traian.

Trapa de acces în navă s-a închis în urma lor şi cei doi băieţi au pornit, unul după altul, spre ciudatul tunel.

— Cuplaţi generatoarele, se auzi glasul fetei.

— Executat, răspunse Andrei.

Au aprins lanternele, au făcut un semn de bun rămas spre *patrulă,* apoi au intrat în tunel, primul pas făcându-l Traian.

— În regulă, ţâncule, se auzi în căşti vocea lui. Solul se cam mişcă, dar pare destul de solid ca să ne ţină. Curaj!

— Cine n-are curaj?

— Băieţi, ce s-a întâmplat? strigă Ana.

— Nimic, ce să se întâmple? Coborâm.

— Priviţi în urmă!

Pereţii tunelului se uniseră, închizând perfect intrarea.

Crematoriul

— Linişte! ordonă Traian. Nu are niciun rost să ne văicărim. Ana, tu ne vezi?

— Perfect.

— Tunelul s-a închis, dar treptele s-au luminat, invitându-ne să continuăm drumul.

— Nu-mi place să mă ştiu închis, scânci Andrei.

— Am observat.

— În jurul *patrulei* s-a stârnit un uragan înspăimântător, se auzi vocea fetei. Mai bine v-aţi întoarce.

— Bună idee, fu imediat de acord, Andrei.

— Abia ai făcut câţiva paşi, ţâncule, şi nu a mai rămas nici urmă din vitejia pe care o afişai la adăpostul navei? Eşti un fricos! decretă Traian, întorcându-i spatele.

— Stai! Merg cu tine. Cum o să te las singur?

— Dacă nu s-ar fi închis tunelul...

— Ce vrei să insinuezi?!

Pereţii cafenii ai tunelului fremătau ca un aluat moale pus la dospit, în timp ce treptele se luminau pe măsură ce erau atinse de picioarele băieţilor. Păşeau cu grijă şi Andrei, din când în când, privea înapoi, oftând disperat. Pereţii se uneau în urma lor, spulberând orice speranţă de întoarcere.

— Ştii ce, şopti el la un moment dat, am impresia că toată planeta asta este, de fapt, o fiinţă... îi auzi răsuflarea? Ne închide în adâncurile ei şi...

— Lasă prostiile!

Treapta pe care se aflau a devenit sângerie şi fierbinte şi în următoarea

secundă s-a rupt. Abia a avut timp Andrei să se prindă de braţul vânjos al prietenului său şi s-au pomenit amândoi rostogolindu-se vertiginos pe un tobogan aproape vertical.

— Ce se întâmpla acolo? se auzi vocea Anei. Cei cu voi?!

Rostogolirea nu permitea un răspuns.

S-au prăbuşit într-un imens lac verde care fierbea cu bulbuci mari. Lichidul i-a respins imediat, scoţându-i la suprafaţă. Strâns îmbrăţişaţi, au putut vedea că se află într-o grotă uriaşă. Tavanul abia se zărea prin pâcla verzuie.

— Nu te mai auzim, comunică Traian, privind pe ecran chipul fetei care continua să le spună ceva. Dacă ne recepţionezi, confirmă.

Ana a scris repede pe o coală de hârtie un „da”.

— Ei, tot e bine! După cum vezi plutim în acest ciudat lac; pare că fierbe, dar are o temperatură de abia douăzeci şi şapte de grade. O să încercăm să ajungem la… mal.

— Nici nu-i nevoie să ştii să înoţi, completă Andrei. Suntem *ţinuţi* la suprafaţă şi *transportaţi* încet spre dreapta. Ne-o fi purtând cineva de grijă?

— E un curent care ne transportă, ocolind cu grijă emanaţiile verzi. Poate că ţincul are dreptate.

Pe minusculul ecran fata încercă un zâmbet.

— Priveşte! strigă Andrei. Curentul ne duce în tunelul acela plin de fulgere!

Fulgerele colorate străpungeau ritmic întunericul tunelului care se deschidea în peretele grotei. În ciuda încercărilor disperate de a se împotrivi, băieţii au fost târâţi în acel hău care absorbea lichidul verde. Săgeţile de foc aruncate de pereţii gelatinoşi se loveau de sferele de protecţie, şi, întocmai lianelor de la suprafaţă, se transformau în baghete de sticlă care, după ce se frângeau, dispăreau în adâncuri.

— Dacă am fi plecat fără sfere? se întrebă Traian.

— Nici nu vreau să mă gândesc, şopti Andrei, urmărind fascinat transformarea fiecărui jet de lumină. Fereşte-te!

Traian a reuşit să ocolească la timp o excrescenţă ce apăruse brusc din peretele tunelului; o mină uriaşă care a încercat să-i apuce pe cei doi cutezători.

Pe măsură ce înaintau, zgomotele, neclare la început, semănau din ce în ce

mai mult cu nişte lovituri de tobă.

— O fi pe aici o moară de măcinat pământeni, sugeră Andrei.

— Nu-i momentul să faci glume nesărate!

— Au!

Lichidul verde dispăruse brusc şi cei doi s-au trezit izbiţi de peretele gelatinos care înfunda tunelul. Fulgerele, mai dese şi mai agresive, încercau să le străpungă sferele de protecţie.

— Stinge lanterna, ordonă Traian, ascultând încordat, bubuitul clar al tobei.

— De ce?

— Stinge-o, când îţi spun! Am impresia că pereţii sunt transparenţi.

Rămaşi pe întuneric, au constatat că, într-adevăr, pereţii erau transparenţi, ca o sticlă uşor matizată de un alb-lăptos. De jur-împrejur se distingeau zeci de alte tuneluri ce şerpuiau care încotro, împletindu-se unele cu altele, unindu-se şi iar despărţindu-se într-o ramificaţie greu de imaginat.

— Priveşte ecranul videotelefonului! strigă Andrei.

Ana scrisese pe o coală de hârtie „Iluzie?!” şi făcea semne disperate spre uşa cabinei de comandă unde, zâmbitor şi

nemişcat, se afla pilotul. Ochii lui de o imobilitate nefirească fixau cu stăruinţă ecranul.

— Nu poate fi adevărat, se bâlbâi Traian.

— Să nu se apropie! tună Andrei. Cred că a apărut o fisură în ecranul de protecţie.

— Inversează conexiunile câmpului magnetic, o sfătui, fremătând, Traian.

Fata a apăsat câteva butoane de pe pupitrul cabinei şi pilotul a dispărut ca un fum. După alte câteva teste, le-a arătat băieţilor o coală de hârtie pe care stătea scris: „Fisură în locul unde a fost intrarea în tunel. Inexplicabil. Acum, totul este în regulă. Aveţi grijă de voi.”

— Acum, încotro? Ai vreo propunere? se interesă Traian, pipăind pereţii.

— Să ne facem loc, folosind pistolul.

— Să folosim pistolul?!

— Exact.

— Poţi să-mi spui care va fi reacţia Cameleonului?

— Suntem protejaţi de sfere.

— Poate să ne imobilizeze cu tot cu sfere? Poate. Apoi, nu are decât să aştepte liniştit până se termină energia din generatoare.

— Dă-mi pistolul! Greşit a procedat Ana că ţi l-a dat ţie. Ce aşteptăm? Dă-mi pistolul!

Un val uriaş de lichid verde a umplut într-o clipă tunelul, răsturnându-i pe cei doi băieţi. În zadar a încercat Traian să-l prindă pe micul său prieten. Când lichidul s-a retras nici urmă de Andrei. Se porni să-l strige, disperat.

— Îmi spargi timpanele, se auzi, în sfârşit, în cască, vocea celui chemat.

— Unde eşti?

— Habar nu am... Tot într-un tunel. Are pereţii roşii şi poţi să circuli prin el doar târându-te.

— Să nu te mişti de acolo!

Câteva duzini de tuneluri erau colorate în roşu şi ar fi fost o aberaţie să încerce să afle în care dintre ele se afla prizonierul Cameleonului.

— Ana, dacă mă auzi, ajută-mă! Mă auzi?

De pe micul ecran, fata îl privea concentrată, apoi, după ce aşternu în grabă câteva cuvinte, îi arătă foaia de hârtie. „Vrei să-mi comunici ceva, dar nu te mai aud. Unde este Andrei?”.

— Aici! se auzi vocea acestuia. Adică, pe aproape. Şi, culmea, te văd şi te aud! S-

a restabilit legătura.

— Cu mine; nu, comunică Traian. Să încerce să ne ajute cumva.

— Asta şi face. Taci puţin. Da... Aşa... Clar... Ascultă, grasule, Ana o să capteze imaginea mea şi o să ţi-o transmită ţie. Porneşti „la plimbare”, având mereu grijă să nu mă pierzi de pe ecranul video-telefonului.

— Fă bine şi aprinde lanterna. Aşa, acum te văd bine. Am pornit.

După vreo sută de paşi, în peretele lateral al tunelului apăru o ramificaţie. Vrând să intre, Traian a constatat că imaginea a dispărut de pe ecran.

Renunţă, mormăind. O altă ramificaţie, apoi alta şi alta, toate provocând însă dispariţia imaginii de pe micul ecran.

— Îşi bate joc de noi, strecură el printre dinţi.

— Ai spus ceva? se auzi glasul lui Andrei.

— Vorbeam de unul singur.

— Mai bine grăbeşte pasul, că timpul trece.

— Dacă nu taci, te uit acolo! izbucni Traian şi, probabil ar fi continuat, dacă nu ar fi simţit un jet de aer cald lovindu-i

vârful cizmelor.

Se aplecă cu grijă şi descoperi o deschizătură extrem de îngustă. Constată că apropierea mâinii de micul tunel provoca o îmbunătăţire considerabilă a imaginii videotelefonului.

— Hei, isteţule, pe la tine „bate vântul”?

— Tare de tot. Noroc de tunelul ăsta, că e strâmt şi mă pot ţine de pereţi.

— Nu te mai ţine!

— Nu-i momentul să faci glume proaste!

— Nu glumesc.

— Dacă-mi dau drumul, mă ia „vântul”. Ai spus să nu mă mişc din locul ăsta.

— M-am răzgândit. Hai, că timpul trece!

— Pe răspunderea ta!

Pe ecranul de la mina lui Traian, Andrei prinse a se rostogoli cu viteză, oftând şi icnind. Apoi, întocmai unui dop, sări din tunelul cel strâmt, drept în pieptul prietenului său. S-au rostogolit amândoi, de-a valma.

— Uite că ai început şi tu să ai idei nemaipomenite, aprecie el fericit. Dacă nu ne-ar împiedica aceste căşti, zău că te-aş

săruta!

— Vă aud! Şi vă văd foarte clar! se auzi glasul fetei.

— În regulă, dar am pierdut o groază de timp, spuse Traian, întorcându-se spre Andrei. Ca să nu mai avem surprize, poftim cârligul ăsta. Agaţă-l de centură şi la drum!

— Am început să am îndoieli. Noi suntem atât de bine echipaţi şi abia rezistăm. Crezi că îl vom mai găsi pe pilot? Tu, Ana, ce parare ai?

Fata le făcu un semn clar, care vroia să spună că din nou legătura audio se întrerupsese. Apoi, le arătă ceasul.

— Mai avem douăzeci şi trei de ore, ştim, traduse nervos cel mai mic membru al echipajului. Cum să-i venim de hac Cameleonului? încotro s-o luăm? Dacă aş avea pistolul...

Lichidul verde s-a năpustit din nou, cu furie. De astă dată, graţie cârligului, nu a reuşit să-i mai despartă. După câteva secunde lungi în care s-au rostogolit cu o viteză uluitoare, s-au pomenit din nou în imensa grotă cu lacul ei forfotind.

— Cel puţin, pe aici cunoaştem peisajul, încercă Andrei să glumească. Ce contează că ne poartă de ici-colo, ca pe

nişte păpuşi?! E cazul să luăm atitudine!

— Uşurel, ţâncule, îl opri Traian, apărând pistolul. Oare nu înţelegi că *cineva* ne poartă de grijă?

— Unde-i, să-i mulţumesc?!

— Eşti un caraghios!

La câţiva zeci de metri depărtare se formase un vârtej care trăgea cu putere lichidul verde spre adâncuri. Pentru o fracţiune de secundă, au avut impresia că l-au zărit pe pilot zbătându-se cu înverşunare să iasă la suprafaţă. Nu au avut timp să-şi comunice ceea ce au văzut, fiind atraşi la rândul lor spre centrul uriaşei pâlnii absorbante, cu o forţă căreia nu avea niciun rost să i te împotriveşti. Apoi a urmat căderea, întreruptă într-un târziu de ochiurile unei plase, care i-a reţinut vizibil. Lichidul verde a trecut mai departe, urlând.

— Urmează-mă! a strigat Traian, târându-se.

— Nu am încotro, se bâlbâi Andrei, tras de centura care îi lega.

S-au oprit lângă perete, la capătul plasei, răsuflând din greu şi cu inimile gata să străpungă coşul pieptului.

Plasa, o ciudată împletitură din fibre elastice, luminiscente şi lipicioase,

acoperea gura unui puţ prin care se scurgea în continuare lichidul verde. De jur împrejur, pereţi galbeni, străbătuţi de nervuri negre. Din loc în loc, la diferite nivele, deschideri de toate formele şi mărimile. Aici, bătaia tobei se auzea mult mai puternic. Când tavanul s-a închis, ascunzând orice urmă a locului prin care se revărsase torentul, Andrei s-a pornit să strige, arătând spre ochiurile plasei:

— Ana! Acolo! Ana!

Departe, în mijlocul împletiturii, fata se zbătea, implorându-i cu ochii plini de lacrimi să o ajute.

— Stai locului! se zburli Traian. E o iluzie. Priveşte ecranul.

Fără îndoială, fata se afla în cabina *patrulei*, încurajându-i prin semne care nu puteau ascunde îngrijorarea.

Un fulger enorm a străbătut plasa, pulverizând imaginea fetei. Pe ecranul videotelefonului, Ana se zgribuli, de parcă ar fi fost acolo, în plasa din adâncurile planetei. Speriat peste măsură, Andrei se lipi de pieptul prietenului său.

— Ce-a fost asta? îngăimă el, tremurând.

— O demonstraţie. Dacă rămâneam în plasă, lucrurile nu s-ar fi terminat tocmai

plăcut. Cred că aici, Cameleonul tău filtrează si lichidează..., impurităţile.

— Cameleonul *meu?!* Dacă pilotul a nimerit în plasă, nu a mai avut nicio şansă.

— Dacă a rămas una la un milion, merită să încercăm.

— Asta am vrut să spun şi eu.

De-a buşilea, s-au retras spre peretele străbătut de firişoare negre şi s-au lipit cu spatele de el, simţindu-se parcă în siguranţă. Fosforescenţa ce plutea în jurul lor făcea ca lumina lanternelor să fie inutilă.

— Băieţi, am reuşit! se auzi dintr-o dată, glasul bucuros al fetei. Mă auziţi?

— Cred că da, răspunse nesigur Andrei, de frica unei noi capcane.

— De data aceasta, legătura nu se va mai întrerupe.

— Crezi?

— Lianele sunt grozav de avide după energie, explică Ana. Mi-am dat seama de acest lucru, trimiţându-le un jet de energie luminoasă pe care l-au *înghiţit* într-o clipă. Atunci m-am gândit că poate nu dispreţuiesc nici energia undelor radio.

Am găsit frecvenţa care le place şi iată, datorită lăcomiei lor, sunetul ajunge la voi, în ciuda *celui* care a vrut să ne izoleze.

— Ana, eşti un geniu! exclamă Andrei.

Cu un uruit asurzitor, tavanul s-a deschis din nou şi un şuvoi puternic de lichid verde s-a revărsat peste plasă. După minutele de zgomot infernal când totul s-a liniştit şi tavanul s-a închis, băieţii au zărit în mijlocul plasei două făpturi care semănau izbitor cu ei. Apoi a căzut fulgerul şi cele două trupuri au dispărut.

— Uf! făcu Andrei. Ce-a mai fost şi asta?

— Cred că un avertisment. Sub niciun motiv nu trebuie să revenim în mijlocul plasei.

— Nici nu aveam de gând. Chiar vroiam să-ţi propun să mă ajuţi să ajung la tunelul de deasupra noastră. Să arunc numai o privire.

Urcat pe umerii prietenului său, Andrei a reuşit să se înalţe suficient pentru a ajunge la gura tunelului, dar imediat s-a retras speriat.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut?

— Cum să-ţi explic? De văzut, n-am văzut nimic, dar am simţit un fel de curent care voia cu orice preţ să mă tragă

înăuntru.

— Am început să ne obişnuim cu fel de fel de rostogoliri. Ridică-te din nou.

— Pe răspunderea ta, mai apucă să spună Andrei şi fu absorbit ca un fulg.

Cureaua de legătură îl antrenă şi pe Traian, care se pomeni zburând prin tunel, pe urmele prietenului său. Traversarea a durat atât de puţin, încât nu au putut realiza ce se întâmpla şi, bineînţeles, nu au putut reacţiona în niciun fel. Au aterizat, unul peste celălalt, pe o movilă galbenă, fiebinte şi sfărâmicioasa.

— V-aţi lovit? se auzi glasul fetei.

— Cine mai ştie? oftă Andrei, privind buimac în jur.

— Cred că suntem la marginea unui… pustiu, aprecie Traian, ridicându-se.

Întinderea părea fără sfârşit, linia orizontului pierzându-se în ceaţa galbenă, densă, care plutea peste tot. Tavanul, bănuit doar, era bine mascat de aceeaşi perdea galbenă. Căldura sufocantă se făcea simţită, cu toată protecţia oferită de sferă şi costum.

— Un deşert în toată legea, comentă Andrei. În loc de soare, o ceaţă galbenă care arde.

— Văd şi eu, transmise fata.

Temperatura este de şaptezeci de grade.

— Iar movila de sub noi este din nisip adevărat, completă Traian, scormonind cu vârful cizmei.

De sub praful galben şi fierbinte şi-a făcut apariţia o mănuşă metalică. Uimit, Andrei se aplecă şi descoperi mai bine articulaţiile metalice ale degetelor.

— Asta... Asta înseamnă...

Traian şi-a luat în braţe prietenul şi a sărit de pe movilă, antrenând un râu de nisip care, odată pornit, a descoperit cu repeziciune un costum de astronaut.

— Un... om?! se auzi strigătul fetei.

— Costume ca acesta am văzut la cinematon, şopti Andrei, privind cu teamă şi respect. În urmă cu o mie de ani, cam aşa arătau costumele pentru zborurile interplanetare... A fost un uriaş... Sărmanul... Vă daţi seama? Cameleonul pescuieşte din spaţiu tot ce conţine energie, se hrăneşte, iar *resturile* le dirijează aici. Un fel de... crematoriu. Pe cuvântul meu, cred că nu mă înşel.

O epavă numită „Liliput”

Vuind înspăimântător, furtuna s-a declanşat cu o forţă de nedescris. În

câteva secunde, trombe de nisip s-au ridicat la zeci de metri înălţime, aidoma unor şerpi uriaşi. Băieţii s-au trezit îngropaţi sub un strat gros de praf galben, sferele de protecţie reuşind să-i apere de presiunea şi temperatura care, altfel, i-ar fi strivit.

— Aprinde lanterna! strigă Traian.

— Am pierdut legătura cu *patrula.*

— Sper că nu începi să plângi.

— Tot nu m-ar vedea nimeni... Probabil că aşa a păţit şi astronautul.

— El nu a fost apărat de o sferă atât de rezistentă. Apoi, echipamentul nostru este mult superior celui pe care îl avea astronautul tău.

— Al nostru, înţelegi, al nostru! A fost tot pământean! Oare cât de mare o fi mormântul ăsta?

— Are vreo importanţă?

— Are. Trebuie să săpăm un tunel în movila de deasupra noastră.

— Cu ce?

— Ştiu eu? Poate cu pistolul.

— Iar începi? Nu trebuie să fim noi primii care atacăm.

— Eşti ridicol! Mai curând aş spune că trebuie să ne apărăm. Generatoarele pot să mai funcţioneze douăzeci şi una de

ore!

— Şi cincisprezece minute.

— Scoate pistolul şi trage!

— În cine, deşteptule?

— În nisipul de deasupra noastră. Trebuie să încercăm! Mă sufoc!

— Ţi se pare.

— Grasule, nu există altă soluţie. Te rog...

Traian a scos arma din tocul ei, a privit-o câtova clipe, nehotărât, apoi a tras, brusc, la întâmplare. Niciun fir din praful galben nu s-a clintit. Andrei amuţise, privind pierdut în ochii prietenului său, care nu ştia ce să facă; să pună pistolul la loc, sau să mai încerce o dată. Era de neconceput ca în faţa jetului lansat din dezintegrator să poată rezista ceva, fiinţă sau obiect. Şi totuşi, nisipul...

Brusc, întreaga movilă s-a ridicat, atrasă parcă de un magnet uriaş. A rămas suspendată, ca un clopot, pentru ca apoi să se topească undeva, în înălţimi.

— Am reuşit? şopti Andrei.

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Inexplicabil. Nu-i timp să găsim explicaţii... Nici legătura cu Ana nu o mai avem... S-a descoperit chestia cu lianele... Să plecăm de aici, repede!

— Tunelul nu mai există. Încotro?

Deşertul aştepta liniştit, cu lumina sa galbenă, cu temperatura sa infernală şi cu dunele care ascundeau cine ştie câte victime.

Înaintau greu, fără o ţintă anume, lăsând în urmă două şiruri paralele de mici adâncituri. La un moment dat, Andrei i-a spus prietenului său cu un glas atât de tremurat, încât abia au putut fi înţelese cuvintele:

— Priveşte în urmă. O armată întreagă...

Fără să încetinească marşul, Traian întoarse încet capul. Urmele paşilor deveneau incandescente, începeau să crească şi se transformau în copii fidele ale celor doi pământeni.

— Ne *multiplică!* Desigur, e doar o iluzie, ca şi celelalte.

— Dacă eu dispar, cum o să mă găseşti printre copiile care ne urmăresc?

— Eşti inconfundabil!

Picioarele se afundau acum în nisipul fierbinte până la glezne, iar urmăritorii, care se înmulţeau cu fiecare pas, deveneau înspăimântători.

— Nu mai suport! se zburli Andrei, oprindu-se brusc.

S-a oprit şi Traian, s-au oprit şi urmăritorii care, în mod bizar, au rămas perfect aliniaţi, fără să mai repete mişcările băieţilor.

— Au devenit independente, mirii Traian şi fără să mai aştepte cererea lui Andrei, cerere care de altfel era strigată de ochii acestuia, a smuls pistolul de la centură şi a apăsat lung pe declanşator.

Devenite statui de sticlă, copiile s-au prăbuşit în zgomot de cioburi, apoi s-au retras în urmele de paşi, dispărând fără urmă.

— E cam neplăcut să tragi în tine însuţi, comentă sec Andrei. Dar asta ce-o mai fi? Priveşte acolo, sus!

Pâcla galbenă, dogoritoare, cobora încet, dar sigur, luminmdu-se şi întunecându-se. Cobora cu intenţia clară de a-i prinde pe cei doi ca sub o presă uriaşă.

— Să fugim!

— Unde?

Pus alături de toc, pistolul alunecă în nisip.

Temperatura fantastică emanată de ceaţa galbenă se făcea simţită din ce în ce mai tare şi fără costumele lor, băieţii ar fi fost de mult transformaţi în scrum.

— Grasule, mă topesc. Pe cuvântul meu. Nici sfera de protecţie nu o să mai reziste mult. Probabil că temperatura şi presiunea...

— Nu te agita. Respiră regulat şi nu te agita.

Aplecat peste prietenul căzut în nisip, Traian încerca să-l apere, folosind drept pavăză spatele său uriaş.

— De ce stai aşa? se miră cel căzut, cu faţa acoperită de broboane mari de transpiraţie. Nu ţi-e sete? Nu vezi că Ana bea citronadă rece? De ce nu ne dă şi nouă? De ce râde?

— Uite, ţâncule, o să pun mâna pe pistol şi o să trag în ceaţa asta blestemată! strigă Traian, încercând să ajungă arma. Nu ne dăm bătuţi, nu-i aşa?! Luptăm!

Andrei refuza să-i răspundă, pentru că leşinase, iar spatele său, cuprins parcă de flăcări, îl aruncă într-o lume întunecată, plină de fulgere şi strigăte.

Când s-a declanşat cutremurul, Traian era deja prăbuşit peste trupul micului său prieten. Ca prin vis a simţit cum nisipul începe să tremure, apoi a auzit bubuitul năpraznic produs de coloanele de foc, perfect cilindrice, care au ţâşnit printre dune, izbind cu lumina

lor orbitoare picla galbenă.

Traian a închis ochii, convins că totul este o închipuire şi, astfel, nu a putut vedea acea luptă stranie în care ceaţa a fost învinsă şi s-a retras, vuind, spre înălţimi.

Coloanele de foc roşu s-au retras în adâncuri şi pustiul a devenit liniştit, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Traian a deschis încet ochii şi a trebuit să treacă o vreme până să înţeleagă că primejdia cumplită trecuse.

— Ţâncule, şopti el, cu glas tremurat, am scăpat. Auzi? Hai, respiră adânc! Aşa, încă un pic de oxigen... Te rog, respiră... Bravo... Ai prins iarăşi culoare în obrajii tăi nesuferiţi!

— Eu... Grasule... Am păţit ceva?

— Eşti întreg.

— Mi-am amintit! Ceaţa galbenă... Ai învins ceaţa galbenă?

— Nu eu.

— Atunci cine?

— Hai, ridică-te. Uşurel... Aşa... Câteva mişcări şi totul va fi în regulă.

— Te-am întrebat ceva, nu se lăsă Andrei, executând mişcările cerute.

— Nu ştiu. Jeturi de foc au ieşit din nisip... Cam atât... O fi intervenit acel

cineva care ne ajută. Nu aşa bănuieşti tu? Ne ajută cineva... Traian a cules pistolul, l-a agăţat la centură, apoi a pornit cu paşi mari, trăgându-l după el şi pe Andrei.

— Cât o să alergăm aşa? se interesă acesta, după un timp, gâfâind.

— Dacă stăm pe loc, tot trece timpul. Dacă ne mişcăm, poate găsim un drum, o rezolvare. Te sfătuiesc să nu încerci să te opreşti. A cam început să mă îngrijoreze tăcerea Anei.

Din loc în loc, din cauza cutremurului, dunele de nisip se fisuraseră, lăsând să se vadă scheletele triste ale unor foste nave, victime ale Cameleonului.

— Pustiul ăsta nu are sfârşit! răbufni Andrei, înccrcând să nu privească dezolantele epave. O clipă, să-mi trag răsuflarea, mai spuse el şi se lăsă să cadă cu spatele pe o dună de nisip.

— Fă bine şi ridică-te!

— Nu mă mişc, până nu stabilim exact ce avem de făcut, până nu ne facem un plan, se împotrivi băiatul, bătând furios cu pumnul în nisip.

Atunci s-a auzit lătratul; un amestec de teamă şi bucurie care i-a făcut pe cei doi să tresară.

Traian a scos pistolul.

Evident, lătratul se auzise de sub duna pe care stătea Andrei. Speriat, acesta sări cât colo, mai să-şi răstoarne coechipierul de care era legat.

Lătratul s-a auzit din nou, de astă dată ca un strigăt de ajutor şi, fără nicio îndoială, venea de sub duna de nisip.

— Logic vorbind, spuse Traian, putem presupune existenţa unui câine adevărat în pustiul ăsta?

— Logic, nu. Totuşi, grasule, îmi spune mie inima că de data asta nu e vorba de vreo capcană a Cameleonului. Acolo este un câine. Unul adevărat. Pe cuvântul meu.

Au început să sape, folosindu-şi palmele drept lopeţi, încurajaţi de lătratul bucuros ce se auzea din ce în ce mai distinct.

În curând au dat peste învelişul metalic al unei nave. Lătratul se transformase într-un scâncet prelung. Când au dezgropat un hublou, Andrei nu s-a putut abţine să nu strige:

— înăuntru e lumină! Şi-a lipit nasul de peticul de lumină, apoi s-a întors uimit spre Traian. Grasule, ăsta-i Tex!

— Tex?

— Tex de pe *Liliput.* I-am văzut la

cinematon, când au decolat. Dacă nu mă înşel, în urmă cu un an a fost anunţată dispariţia navei.

— Liliput...

— O navă de cercetare. La bord se aflau doar Diana şi câinele ei, Tex. Nava a fost înghiţită de acest Cameleon. Înţelegi?

— Poate şi *patrula* noastră zace pe aici, se înfioră Traian. De asta tace Ana!

— Exclus. *Patrula* a fost dotată cu cel mai modern sistem de apărare. Exclus... Mai bine ajută-mă să pătrund în navă.

Pentru a debloca trapa de acces, au fost nevoiţi în cele din urmă, să se folosească de pistol.

Când, în sfârşit, au sărit zăvoarele, s-au pomenit trântiţi pe jos de câinele uriaş care nu ştia cum să-şi manifeste bucuria.

— Stai cuminte, Tex! strigă Andrei, încercând să se apere.

Auzindu-şi numele, câinele a ciulit urechile, s-a retras, s-a aşezat pe labele dinapoi, iar lătratul său s-a transformat într-un geamăt continuu, ca un plâns.

— Ce-ai păţit? îl alintă băiatul, mângâindu-l pe bot. Unde-i Diana? Sărmanii de voi...

— Hei, ţâncule, câinele respiră liber! se miră Traian.

— Nicio noutate. Când am deschis uşa *patrulei* prima oară, nu eram echipat. Îţi aminteşti? Nici voi nu eraţi.

— Atunci eram deasupra.

— Şi aici, dedesubt, e la fel. Se poate respira. O să ne prindă bine, dacă vom termina rezervele de oxigen. Acum, să intrăm în navă.

Mica navă, concepută pentru un program de cercetare, avea de fapt o singură cabină, care, pe lângă sistemele de comandă, avea tot ce trebuie pentru un laborator, pentru o bucătărie, pentru un dormitor şi, bineînţeles, îndeplinea şi rolul de depozit.

Resturile de alimente concentrate împrăştiate peste tot explicau faptul că Tex reuşise să reziste aproape un an.

Ca şi în cazul *patrulei,* cineva golise rezervoarele de energie, lăsând în funcţiune doar generatorul de avarie.

Ca şi pilotul, cercetătoarea dispăruse în mare grabă, costumul ei de astronaut găsindu-se la locul său

— Să încercăm să luăm legătura cu Ana, propuse Andrei.

Aparatura de pe „Liliput” funcţiona normal, dar în zadar au schimbat frecvenţa de emisie şi de recepţie, în

zadar au mărit sau au micşorat puterea emiţătorului, nimeni nu le-a răspuns.

— Eu, unul, renunţ să-l mai caut pe pilot, spuse încruntat Traian. Mă întorc la Ana.

— Cum? Pe unde? Cu Tex ce facem?

— Îl închidem în „Liliput” şi, când o să putem, ne întoarcem.

— Grasule, chiar dacă ar trebui să rămân aici pentru totdeauna, nu aş face aşa ceva!

— Atunci, îl luăm cu noi. Dar, la primul atac al Cameleonului…

— Îi dau sfera mea!

— Şi tu? Nici vorbă. Tex o să ne aştepte aici.

— Hei, ce-ar fi să mă „primeşti” în sfera ta?

— Ai luat-o razna!

— Folosim un singur generator pentru două sfere de protecţie.

— Şi energia? O să scadă la jumătate. În loc de şaptesprezece ore, cât ne-au mai rămas, o să dispunem doar de opt ore şi jumătate. Dacă nu reuşim să… Nu se poate!

— Ba se poate!

Mormăind, Traian a montat un generator şi un emiţător pe zgarda

câinelui, iar emiţătorul care producea sfera de protecţie a prietenului său, l-a cuplat la propriul său generator.

— Cel puţin o să fiu sigur că nu mai poţi face niciun pas fără mine, precizează el, în final, drept răzbunare.

— Ana o să fie mândră de tine, comentă Andrei, zâmbind uşor. Să mergem, Tex!

Mica navă a rămas în urmă, implorând parcă ajutor prin hubloul luminat. În curând, deşertul o va înghiţi din nou, acoperind-o pentru totdeauna cu praful galben.

— În zona asta au dispărut multe nave, oftă Andrei, privind trist în urmă.

— Adică, toate dispariţiile sunt datorate Cameleonului?

— Nu chiar toate... Presupun... Dacă pilotul nu ne-ar fi închis în celulă, am fi avut aceeaşi soartă. Cine ar mai fi declanşat sistemul de apărare al *patrulei?*... Auzi *toba*?... Cred că este inima acestui răpitor de nave.

— Ce-ar fi să taci?

Tex se oprise, cu urechile ciulite, cu nasul în vânt, cu părul de pe ceafă zburlit.

Un stâlp de nisip, antrenat de un vârtej năpraznic, se apropia cu o viteză

nemaipomenită.

— Ţine câinele! apucă să strige Andrei.

Apăraţi de sferele de protecţie, cei trei au fost prinşi de vârtejul ameţitor, aruncaţi de colo-colo, învârtiţi, răsturnaţi şi urcaţi tot mai sus în interiorul stâlpului de nisip.

Apoi, brusc, stâlpul s-a frânt, lăsându-i suspendaţi la o înălţime ameţitoare.

Au început să coboare vertiginos spre solul galben din care apăruseră o puzderie de vârfuri ascuţite şi roşii, ca focul.

— O să perforeze sferele! gemu îngrozit Andrei, apoi leşină.

Traian îşi pierduse de mult conştiinţa, strângând la pieptul său uriaş trupul fierbinte al câinelui.

Nu au văzut *covorul* negru, acelaşi *covor* ivit la suprafaţă, printre lianele furioase. A apărut şi de această dată, când mai aveau doar câţiva metri până la impactul cu solul, le-a oprit căderea şi, întocmai unei benzi rulante, i-a depus pe un soclu arămiu. Apoi, s-a făcut nevăzut.

Primul a deschis ochii Traian, simţind răsuflarea lui Tex, Lătrând fericit, câinele s-a întors spre Andrei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta,

buimac. Unde suntem?

Singurul care ar putea să răspundă e Tex...

Pustiul se sfârşea la temelia soclului pe care se aflau. O linie de demarcaţie precisă, parcă desenată, separa praful galben de o suprafaţă sticloasă, perfect netedă, sub care se zbătea o sferă de foc. Zgomotul tobei devenise insuportabil.

— Stai cuminte, Tex! încercă Andrei să liniştească patrupedul care se zbătea de mama focului, încercând să sară pe suprafaţa sticloasă. Ce vrei?

— E cineva acolo, şopti Traian, arătând un alt soclu, aflat la câteva sute de metri. Parcă e un om care ne face semne... Bineînţeles, o altă iluzie blestemată!

— Câinii nu sunt sensibili la iluzii, grasule. Eu cred...

Tex a sărit, mai înainte ea băieţii să poată reacţiona în vreun fel. A început să alerge în salturi mari pe suprafaţa sticloasă. Apoi, s-a împotmolit în masa transparentă a cărei suprafaţă s-a dovedit a fi întocmai unei gelatine. În interiorul sferei sale, câinele se zbătea furios, înfundându-se din ce în ce mai tare. Fără să mai aştepte vreun îndemn, Traian a

ridicat pistolul şi a lansat un tir scurt. Masa transparentă care se pregătea să-l înghită pe Tex s-a retras, parcă topindu-se.

— Sărim şi noi! hotărî băiatul.

Folosind pistolul din care ţâşneau rafale în serie, au reuşit să ajungă lângă câine. L-au luat în braţe şi s-au apropiat, luptându-se mereu cu masa transparentă, de soclul de unde li se făcea în continuare semne.

— Grasule, visez! Poţi să-mi spui cum vrei, dar acolo e chiar Ana!

Andrei se îmbolnăveşte

Cât timp Ana a povestit, Tex a gemut încetişor, ghemuit la picioarele ei. Drumul fusese la fel de întortocheat şi plin de întâmplări ca şi al băieţilor.

— Nu trebuia să părăseşti *patrula*, mormăi Traian.

— S-a întrerupt legătura şi m-am gândit că aveţi nevoie de ajutor.

— Nu ţi-a fost frică? o interogă Andrei. Noi am fost doi şi…

— Trebuia să vin.

— Acolo, în navă, erai în siguranţă, nu se lăsă Traian. Apoi, s-ar putea ca pilotul să se întoarcă. Nu o să ne găsească.

— Am lăsat un mesaj la bord. Pilotul automat va menţine sistemul de apărare. *Patrula* e în siguranţă.

— Excelent! exclamă Andrei. Acum suntem o echipă în toată puterea cuvântului.

Tex a sărit în picioare şi a început să latre furios. *Sticla* devenise fluidă şi agitată. Jeturi înalte de câţiva metri ţâşneau din loc în loc, rămâneau o clipă suspendate, apoi se prăbuşeau cu zgomot.

O coloană roşie, izvorâtă din gigantica sferă ce se zbătea în adâncuri, a spart învelişul gros al sticlei fluide şi a încercat să ajungă la soclul unde se aflau naufragiaţii. După o luptă scurtă şi aprigă, coloana roşie a fost capturată de jeturile gelatinoase şi trasă în abisuri.

Câinele continua să latre, zgrepţănând furios soclul arămiu.

— Pregăteşte pistolul, imploră Andrei, privind înspăimântat în jur.

Traian nu a apucat să desprindă arma de la centură. Soclul a început să vibreze puternic şi suprafaţa plană pe care se aflau s-a desprins brusc, pornind într-o coborâre vertiginoasă.

Îmbrăţişaţi, naufragiaţii priveau cu ochii măriţi de spaimă cum deschizătura

pătrată de deasupra lor devenise din ce în ce mai mică. Tex, lipit de picioarele lui Andrei, gemea încet.

Brusc, platforma ciudatului ascensor i-a depus pe o movilă verde, iar cel mai mic dintre prizonieri a exclamat:

— Asta-i iarbă adevărată!

Într-adevăr, se rostogoliră pe covorul moale, de un verde strălucitor, al unui deal acoperit de o iarbă deasă şi grasă. Jos, în vale, parcă se zăreau şi câteva case.

— Visăm!

— Parcă suntem pe Pământ, într-o zi obişnuită de vară, spuse Ana, ridicându-se.

— Pe pământ, într-o zi obişnuită de vară, nu se aud bubuiturile astea nesuferite, mormăi Traian.

După ce adulmecă aerul, Tex se porni să latre din nou, alergând în jurul copiilor. Parcă îi invita să coboare spre ciudata aşezare ascunsă în bună parte de frunzişul bogat al unei păduri.

— Să-l ascultăm pe Tex, propuse Andrei, strecurând timid cuvintele.

— Nu înainte de a ne lega toţi trei, cu centurile de siguranţă, aprobă, încruntat, Traian. Agaţă cârligul ăsta de zgarda lui Tex!

— N-o să-i prea placă. E aşa de

frumos aici!

— Frumos, dar fals, îl temperă fata.

— Fals? Iarba asta minunată e falsă? Poftim, miroase, gustă, o îndemnă Andrei, smulgând un mănunchi.

— Hai, termină! strigă Traian. Ai uitat pustiul şi epavele care zac acolo?

— Şi pe pământ sunt… cimitire.

— Ai luat-o razna!

— Băieţi, vă rog, să coborâm.

Lătrând vesel, câinele a pornit în faţa lor, trăgând mereu de cureaua care îl lega de Traian.

Panta abruptă acoperită de iarbă s-a dovedit a fi o adevărată pârtie de schi. Alunecau la fiecare pas şi nu de puţine ori au parcurs zeci de metri, rostogolindu-se.

S-au oprit în lăstărişul de la marginea pădurii.

Printre trunchiurile groase ale copacilor se vedeau acum, clar, casele vopsite strident, curţile împrejmuite de garduri din lemn şi piatră, oamenii umblând de colo-colo, aparent fără o treabă anume.

— Extraordinar! exclamă fericit Andrei. Aşa ceva am văzut doar la cinematon, în filmele documentare despre istoria Pământului. Grozav. De ce ne-am

oprit?

— Ţâncule, nu cumva te-ai îmbolnăvit?

— Ce ţi-a venit, grasule?

— Se pare că ai uitat unde ne aflăm!

— *Nu am uitat,* aşa să ştii! Doar că nu înţeleg de ce vă este teamă? Uitaţi-vă, ce frumuseţe! Nu am dreptate, Ana?

— Da, e frumos, murmură fata, liniştindu-l cu un semn pe Traian. E *prea* frumos.

— Am ştiut că eşti o fată *de înţeles.* Să mergem. Ard de nerăbdare să-i cunosc pe locuitorii acestui minunat loc. Şi Tex abia aşteaptă. Hai, grasule, că n-o să te mănânce nimeni!

— Ţâncule, scrâşni Traian, ne aflăm pe Ca-me-le-on!

— Învinge cel mai tare.

— Tot îţi trag un pumn, poate te trezeşti!

— Nu cred că ţi-ar *folosi* aşa ceva.

— Traian, interveni fata, nu e momentul să ne certăm. Poate că Andrei... În sfârşit, propun să mergem.

— Excelent!

Drumul printre copacii deşi şi groşi s-a dovedit a fi extrem de dificil. Fără îndoială, înaintea lor nu trecuse nimeni pe

acolo. Crengi, liane, ierburi înalte, toate crescute şi împletite sălbatec, făceau înaintarea imposibilă. Fiecare pas însemna o luptă aprigă, sufocantă.

— Un loc minunat, comentă caustic Traian, privindu-l răutăcios pe micul său prieten ce năduşea din plin.

— Ce-ţi pasă? ripostă acesta.

— Mă întreb, cum se face că într-o asemenea frumoasă pădure nu se zăreşte nicio vietate?

— Ce-ţi pasă? repetă Andrei. Cauţi nod în papură. Fricosule! Mai bine agaţă la loc arma. Nu te paşte *nicio primejdie.*

— Uite cine vorbeşte! Una-două, strigai să trag în dreapta şi în stânga.

— *Acum,* nu e cazul să tragi nici în dreapta, nici în stânga. Uf! Greu mai înţelegi.

— Ana, ăsta mă scoate din sărite!

— Pune pistolul la centură, veni calm răspunsul, în timp ce ochii fetei îl implorau să se stăpânească.

Primul a ieşit din pădure Tex, urmat îndeaproape de Andrei, incomodat evident de centura care îl lega de prietenii săi.

Se aflau la capătul unei străzi pietruite care străbătea aşezarea, dintr-un capăt în celălalt, terminându-se brusc în

zidul pădurii. De o parte şi alta a străzii – casele înconjurate de curţi. Sus, deasupra lor – *cerul* albastru, strălucitor, fără urmă de nor. Lumina venea de pretutindeni, interzicând umbrele, la fel ca pe suprafaţa Cameleonului.

Apariţia lor nu a uimit pe nimeni, iar lătratul câinelui părea că nici nu este auzit. Oamenii, bărbaţi şi femei, învesmântaţi uniform în nişte salopete albe, se mişcau absenţi de ici-colo, fără să acorde vreo atenţie noilor sosiţi.

— Ciudat, murmură fata.

— Parcă suntem... invizibili, completă Traian.

— Ce-ai fi vrut! sări Andrei, privind încântat în jur. Să te întâmpine cu flori şi fanfară? Dacă ai fi apărut într-un oraş, undeva, pe Pământ, ai fi fost întâmpinat altfel? Important este că ne aflăm printre oameni, într-un loc încântător. Iar centura de siguranţă a devenit complet inutilă.

Fără să stea pe gânduri şi fără să aştepte vreo aprobare desfăcu grăbit cârligul.

— Leagă-l la loc! îi spuse, aproape poruncitor, Traian.

— Nici gând, grasule! Ba, cred că şi sfera de protecţie nu mai are niciun rost.

— Andrei, încercă Ana.

— Ce-ar fi să-l găsim *aici* pe pilotul nostru? turui în continuare băiatul, desprinzându-se de grup şi apropiindu-se în fugă de o femeie înaltă, slabă, cu părul negru şi faţa albă, pudrată din belşug.

— Nu vă supăraţi, noi...

Femeia a trecut mai departe cu ochii larg deschişi, fără să clipească, fără să reacţioneze în vreun fel. Părea foarte mulţumită de ceva şi fredona încet un cântec.

— Ei, ţinc nesuferit, tot mai crezi în minuni? îi strigă Traian drept în ureche lui Andrei.

— Ai un mod foarte ciudat de a interpreta lucrurile, răspunse acesta, serios. Nu ţi s-a întâmplat niciodată ca un om mare să nu-ţi acorde atenţie? Şi, te rog, nu mă mai dădăci atâta!

A întors demonstrativ spatele şi, mândru, s-a apropiat de un gard în spatele căruia se zărea un bătrân care picta. Tex l-a însoţit, adulmecând curios şi privind întrebător la ceilalţi doi pământeni care rămăseseră ţintuiţi în mijlocul străzii.

— Ana, zău dacă mai înţeleg ceva, mormăi neputincios Traian.

— I s-a întâmplat ceva, dar ce anume?

E Andrei şi totuşi, parcă nu e el. Dacă l-a *schimbat* Cameleonul?

— Nu e o *copie*, dacă asta vrei să spui. Îl cunosc prea bine. Nu mă pot înşela. Joacă un joc pe care nu pot să-l înţeleg.

— Nu e un joc.

Între timp, acompaniat de lătratul câinelui, Andrei încerca fără succes să-l contacteze pe bătrân. Acesta îşi vedea liniştit de treabă, concentrat asupra culorilor şi pânzei.

— Totul e o iluzie! scrâşni Traian, desprinzându-şi prietenul de gardul de care se agăţase cu amândouă mâinile.

— Andrei, linişteşte-te, interveni fata, privindu-l îngrijorată. Propun să mergem din casă în casă, să cercetăm, să ne lămurim. Poate îl găsim şi pe pilot...

— Spune-i grasului să-mi dea drumul! Dacă ar avea creier proporţional cu muşchii, ar înţelege că *în zadar* se opune Cameleonului. Hai, Tex, că ăştia nu pricep nimic!

— Andrei, stai, te rog! Mergem şi noi. Poate că ai dreptate.

— Ana?! se indignă Traian.

— Bravo, Ana! hohoti micul naufragiat, oprit la o distanţă strategică.

Vom găsi o casă în care să locuim şi, în general, ne vom simţi minunat. Trăiască libertatea!

— Ţâncule!

— Traian, şopti fata cu ochii în lacrimi, când o să aflăm ce s-a întâmplat, o să putem interveni.

Mica şi bizara aşezare cuprindea exact douăzeci şi şapte de case. Fiecare avea altă formă şi altă culoare. Curţile începeau din bordura unicei străzi şi se terminau, toate, în zidul verde al pădurii.

Au intrat în prima curte, precedaţi de neobositul Tex. Au deschis uşa. Casa cuprindea doar o cameră foarte mare, mobilată cu un talmeş-balmeş de obiecte adunate acolo după criterii greu de bănuit. Proprietarul, un bătrân cu o barbă stufoasă şi albă, stătea întins direct pe duşumea, încercând să ordoneze nişte plăcuţe colorate. Nu s-a sinchisit de musafirii inopinaţi, absorbit complet de *jocul* său.

— Bună ziua, încercă politicos Andrei, apropiindu-se, suntem pământeni şi…

— Totul e atât de caraghios! izbucni Traian. Nu vezi că nu te vede şi nu te aude?

— Da, are o singură cameră, susură

Andrei. Tot nu ar putea să ne primească. Hai, Tex!

Următoarea casă, având tot o cameră uriaşă, era locuită de femeia cu faţa pudrată. Aşezată în faţa unui pian, relua obsedant câteva note, pe care se grăbea să le scrie, de fiecare dată pe altă foaie. Camera era umplută cu teancuri de astfel de foi, purtând aceleaşi note.

Unica încăpere a locuinţei pictorului era tapetată cu pânze cu subiect unic: un copil bucălat, muşcând cu poftă dintr-un măr.

— Ştiţi ce-mi place prin locurile astea? chicoti Andrei, după verificarea casei numărul douăzeci şi şase. Fiecare face exact ce doreşte, fără să ţină cont de ceilalţi. E grozav!

— Oare ce mănâncă oamenii ăştia?

— Grasule, numai la mâncare ţi-e gândul! Cameleonul e destul de puternic şi înţelept ca să fie în stare să asigure hrana.

— Şi... copiii? întrebă încet Ana.

— Care copii?

— Nu ţi se parc ciudat că nicăieri, în nicio casă, nu am văzut vreun copil? Nu ţi se pare curios că în fiecare casă locuieşte doar un singur om?

— Ana, te-ai molipsit de la Traian?

Află că nimic din ceea ce am văzut nu mi se pare curios sau ciudat. Clar? Totul *este* minunat.

Tex s-a pornit să latre.

Din ultima casă, unde tocmai se pregăteau să intre, a ţâşnit un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, fluturând deasupra capului un ciomag noduros. Părea că luptă cu un duşman invizibil, iar strigătele pe care le scotea, faţa sa schimonosită de furie şi viteza cu care mânuia ciomagul i-a ţintuit locului pe cei trei naufragiaţi. Doar Tex a început să se învârtă în jurul agresorului, lătrând şi arătându-şi colţii.

Retraşi în sfârşit la adăpostul gardului de piatră, copiii încercau să-l facă pe Tex să renunţe, iar Traian a ridicat pistolul, deşi era convins că nu va fi în stare să apese pe declanşator.

Bâta din mina bărbatului a pornit vijelios spre capul câinelui, s-a lovit de sferă, a ricoşat şi a sărit cât colo. Omul nu s-a lăsat şi, spumegând, s-a repezit spre Tex dar, în momentul când degetele au venit în contact cu sfera invizibilă, s-a prăbuşit.

— Tex, înapoi! a strigat disperată Ana.

S-au apropiat în fugă.

Sub ochii lor, fără să poată interveni, s-a produs uluitorul fenomen. Lungit pe sol, cu faţa în sus, tânărul a început să *îmbătrânească.* Faţa i s-a acoperit de riduri, părul a albit şi a căzut, obrajii s-au scofâlcit, trupul a început să se usuce. În câteva minute, aveau în faţă un schelet, apoi doar praf şi, în final, salopeta *goală.*

— Nu se poate, spuse fata, tremurând.

— Ba se poate! se burzului Andrei. Din cauza sferelor de protecţie. Am zis că trebuie desfiinţate şi nu m-aţi ascultat.

— Deşteptule! Sferele nu acţionează negativ la contactul cu alţi *oameni.* Ăsta nu a fost om!

— Fantomele nu au schelet!

— Să desfiinţăm sferele!

— Ca să rămânem la bunul plac al Cameleonului? Asta vrei? Cât timp avem sferele, suntem invulnerabili! strigă Traian.

— Şi vom omorî pe toţi acei cu care venim în contact!

— Băieţi, vă rog, gata, nu mai suport! Andrei, înţelege, nu putem desfiinţa sferele.

— Ştiam că o să te aliezi cu grasul!

— *Deocamdată*, să nu desfiinţăm sferele.

— Dacă e o măsură *temporară*, sunt de acord.

— E de acord! pufni dispreţuitor Traian.

Mirat peste măsură de dispariţia duşmanului său, Tex adulmeca metodic salopeta. Lătra din când în când, cerând lămuriri.

— Să încercăm şi în următoarea casă, propuse Ana.

— Asta-i ultima, a douăzeci şi şaptea, preciză Andrei. Doar le-am numărat.

— Priveşte peste gard.

— Am numărat bine…

Casa cu numărul douăzeci şi opt apăruse pe neaşteptate. Avea forma unui mic castel, cu turnuleţe şi creneluri, contraforturi şi ferestre înguste, toate colorate într-un alb imaculat, strălucitor. De jur-împrejur, un şanţ adânc peste care se arcuia un pod din lemn.

— Exact ce mi-am dorit, cxclamă fericit Andrei, traversând în fugă strada.

— Casa asta…

— Ştiu, spuse grăbită Ana. Să mergem şi noi. Hai, Tex!

Câinele se desprinse cu părere de rău

de salopeta albă şi, strecurându-se pe lângă Traian, porni în salturi după Andrei.

Oprit în faţa podului, acesta nu mai contenea să laude „castelul” şi să mulţumească pentru darul oferit cu atâta generozitate de Cameleon.

— Sper să nu fie ocupat, susură el, îngrijorat.

— Să intrăm şi să ne convingem! îl îndemnă Ana, păşind prima pe podul de lemn.

Interiorul îi făcu pe cei trei să se oprească uimiţi, în prag. O încăpere uriaşă plină de armuri, mobile din lemn cioplit, statuete, tablouri şi multe alte obiecte neaşteptate. Trei scări de marmură urcau spre trei încăperi îmbrăcate în catifea şi satin, cu paturi enorme şi saltele din puf.

— Totul este minunat! Fascinant! Extraordinar! mărturisi îmbujorat, Andrei. Şi nu e nimeni pe aici. Castelul e al nostru! Fiecare are camera lui. Tex va locui la parter, lângă cămin. Ce ne-am putea dori mai mult? Dacă aş avea şi un cinematon...

— Ţâncule, nu pricepi că totul este...

— Traian, de ce-l necăjeşti? interveni fata.

— Bravo, Ana! Tu, grasule, nu ai

decât să continui căutarea pilotului. Eu, unul, am renunţat definitiv. Camera din stânga e a mea şi chiar în această clipă voi trage un pui de somn. Ce bine e pe Cameleon!

Sărind câte două trepte odată, Andrei a urcat scara, a intrat în camera pe care o alesese şi a trântit cu zgomot uşa, mai să-l izbească în bot pe sărmanul Tex care îl urmase lătrând.

— E bolnav, şopti după un timp, Traian. Grav. Ce facem?

— S-a întâmplat ceva cu el. Poate că într-o clipă de neatenţie a deschis sfera de protecţie.

— Cum poate să creadă că iarba, pădurea, casele şi oamenii sunt... adevărate?

— *Oamenii...* Cine ştie de când sunt prizonieri?

— *Iluzie!* Ce-i trebuie Cameleonului oameni? Totul e o iluzie!

— Ştiu eu? Cameleonul are o permanentă nevoie de energie... Oamenii... Cred că dacă nu aveam sferele de protecţie, ne-ar fi adus de la bun început aici... Sferele noastre îi încurcă planurile... Te rog, până o să înţelegem despre ce planuri este vorba, lasă-l în pace

pe Andrei. Dacă renunţă la sferă, e pierdut.

— Generatoarele se vor epuiza.

— Am adus de rezervă. Pe al lui Andrei trebuie să-l înlocuim, fără ca el să-şi dea seama.

— Aş fi preferat să lupt cu furtunile, cu deşertul, cu…

— Acum, Cameleonul încearcă altceva. Dacă aş putea înţelege!

Discuţia purtată în şoaptă, cu videotelefoanele reglate pentru o distanţă de câţiva centimetri, a stârnit curiozitatea bolnavului. Prin uşa uşor întredeschisă, Andrei a încercat să prindă măcar un cuvânt. Nu a reuşit şi îmbufnat s-a trântit în puful saltelei din uriaşul pat. A adormit repede, extenuat de teribilele întâmplări.

— Putem desface şi centura de siguranţă dintre noi, hotărî fata. Deocamdată nu va încerca să ne despartă. Cred… Cred că *misiunea* lui Andrei este să ne convingă să renunţăm la sfere.

— Tare aş vrea să apăs pe trăgaciul pistolului!

— În niciun caz. Să ne prefacem că acceptăm *jocul.*

Între timp, pe masa din mijlocul încăperii, apăruseră platouri cu zeci de

feluri de mâncăruri apetisante. Traian a întins mina, dar fata l-a oprit, şoptindu-i:

— Deocamdată, numai concentrate aduse de pe Pământ

Cu evidentă părere de rău, băiatul s-a pornit să mestece pastilele oferite de Ana, adulmecând mâncărurile aburinde.

Tex, în schimb, nu s-a arătat deloc impresionat de bunătăţile expuse. Le-a privit, le-a mirosit, a mârâit, apoi a înghiţit la repezeală câteva pastile, lingându-se mulţumit pe bot.

— E deştept, mormăi Traian.

— Crezi că pilotul se află aici?

— Nu ar fi exclus.

— Rezervele ne ajung pentru încă trei zile. Dacă nu reuşim, trebuie neapărat să ne întoarcem pe navă.

— Uşor de spus.

— Vom găsi o cale. Probabil nici nu vom întâmpina mare rezistenţă din partea Cameleonului. O să aştepte să terminăm rezervele de energie...

— Ana, am auzit un zgomot, acolo, sus! Cred că în camera lui Andrei. Aşteaptă aici.

Din câteva salturi, Traian a ajuns sus, la capătul scărilor. A deschis uşa, a privit, apoi s-a întors consternat spre fată.

— Andrei a... dispărut!

— Nu se poate!

Camera era goală, iar fereastra larg deschisă. Până la sol nu erau nici doi metri...

Însoţiţi de Tex, au pornit să-l caute, deschizând uşile tuturor caselor, răscolind tufişurile, strigându-l cu disperare.

După o oră de alergătură zadarnică s-au întors la castel, convinşi că micul lor prieten a dispărut pentru totdeauna.

— Nu trebuia să-l las să desfacă centura de siguranţă, îşi reproşă Traian, aruncând cât colo platourile de pe masă. Dacă-i trăgeam la timp câţiva pumni...

— Nu pot să cred că Andrei a dispărut de bună voie.

— Nici răpit nu putea fi, atâta timp cât avea sfera de protecţie.

— Dacă a întrerupt generatorul? se înfioră fata.

Mâncarea aruncată pe jos se volatilizase.

Tex se foia de ici-colo, neliniştit, adulmecând aerul. Tot scotocind, a scos la iveală salopeta omului dispărut şi a început să o hârmuie furios.

— Cum a ajuns asta aici?

— Stai cuminte, Tex! ordonă fata.

— Eu am adus-o, se auzi glasul lui Andrei. Şi nu înţeleg, de ce atâta zarvă?

În uşa camerei sale, cu o mină în şold, micul prizonier îşi privea sfidător prietenii.

— Dacă vă apropiaţi, întrerup generatorul sferei de protecţie, ameninţă el.

— Ascultă, ţâncule! se încruntă Traian, oprindu-se totuşi la capătul scărilor.

— Ştii cât te-am căutat? îi reproşă Ana.

— De ce? se miră nevinovat, bolnavul. Nu am sărit în viaţa mea pe fereastră şi acum, dacă am avut ocazia... E nemaipomenit! Nu vreţi să încercaţi? Da, înţeleg, nu vă interesează. Vă priveşte. Tex, adu-mi salopeta!

Câinele s-a supus, târâind costumul alb pe trepte şi depunându-l la picioarele lui Andrei,

— Ce vrei să faci cu ea?

— Grasule, asta e treaba mea! îmi trebuie şi gata. E îmbrăcămintea care se poartă pe aici şi, sincer să fiu, îmi place.

— Sper că nu o să te îmbraci cu ea! spumegă Traian.

— Nu te interesează, replică Andrei, întorcându-le spatele şi trântind uşa

camerei.

— Eu mă reped peste el! hotărî Traian, furios peste măsură.

— Cu forţa nu rezolvi nimic, îl opri fata.

— Ana are dreptate, se auzi glasul lui Andrei, apărut din nou în cadrul uşii. Era deja îmbrăcat în salopeta albă care, se micşorase, mulându-se perfect pe corpul noului stăpân. Nu-i aşa că sunt grozav? strigă fericit băiatul, coborând scările.

— Ai păstrat... sfera? întrebă Ana, încremenită.

— Deocamdată.

Tex dispare

În mica aşezare care oferise naufragiaţilor un castel nu era noapte. Lumina blândă izvorâta de pretutindeni nu obosea, nu-şi schimba nici culoarea, nici intensitatea. Nicio adiere de vânt nu mişca frunzele nefiresc de verzi ale copacilor. Dincolo de ei, de jur-împrejur, coamele la fel de verzi ale dealurilor astupau orizontul, dând impresia că pădurea şi casele se află în centrul unui fost crater vulcanic. *Cerul,* în permanenţă albastru şi liniştit, părea să contrazică faptul că

ciudata colonie se află, de fapt, la o mare adâncime sub scoarţa Cameleonului.

Îmbrăcat acum la fel ca ceilalţi locuitori, Andrei se plimba pe unica stradă, de la un capăt la altul, aparent fără un scop anume. Tex l-a însoţit o vreme, curios, sărind şi lătrând, apoi, intrigat de faptul că nu i se acordă nici cea mai mică atenţie, a renunţat şi s-a întors lingă Ana şi Traian, care stăteau rezemaţi de balustrada podeţului de lemn, lângă castel.

— Ce aşteptăm? se întrebă Traian. Nesuferitul ăsta poate să se plimbe aşa, fericit, cu mâinile la spate, până o să se termine rezervele de energie. Mă auzi, Ana?

— Credeam că vorbeşti gândurilor tale.

— Trebuie să acţionăm în vreun fel.

— De ce există această aşezare? De ce are nevoie Cameleonul de oameni? Cum îi menţine în viaţă un timp atât de îndelungat? La ce îi foloseşte?

— Stând cu braţele încrucişate, nu putem răspunde la nicio întrebare. Peste câteva zeci de ore, ne vom trezi îmbrăcaţi în aceste salopete, nu vom mai avea sferele şi, poate, vom afla *de ce.* Va fi,

însă, prea târziu!

— Trebuie, în primul rând, să-l recuperăm pe Andrei.

— Cum adică? se auzi în căşti vocea acestuia. Dacă e cineva care trebuie „recuperat”, aflaţi de la mine, că voi sunteţi aceia.

— Apropie-te! strigă furios Traian.

— Asta şi fac, veni răspunsul de la celălalt capăt al străzii. Nu mi-e frică. Vă sfătuiesc să mă lăsaţi în pace. M-am hotărât să mă culc.

— Ce vorbeşti?! făcu Traian, ieşindu-i în întâmpinare.

— La o parte! ordonă hotărât Andrei, cu mâna pe costumul sferei de protecţie.

— Traian, interveni fata, *cineva* abia aşteaptă să ne certăm.

— Eşti înţeleaptă, aprobă micul naufragiat, păşind triumfător pe podul de lemn. *Nu întotdeauna* muşchii sunt totul! Hai, Tex!

După ce băiatul şi câinele au dispărut în castel, Traian s-a apropiat încet şi s-a aşezat, sfârşit, pe marginea podeţului.

— Aşa nu se mai poate, murmură el, deznădăjduit.

— Linişteşte-te. Nu trebuie să dezarmăm. Numai de noi depinde, ca să

scăpăm de Cameleon. Cât Andrei doarme, să încercăm să descifrăm misterul pădurii care ne înconjoară.

— În zadar. Nu vom găsi nimic. Când ne vom întoarce, sunt sigur, nu-l vom mai găsi pe ţânc.

— Nu te mai recunosc. Vino-ţi în fire! Cameleonul ne-a adus aici pentru a ne transforma în *oameni-în-salopetă.* Cred că o să ne lase în pace, până nu vom mai avea sferele...

— Dacă e aşa, poţi să-mi explici cum se face că cercetătoarea de pe „Liliput” şi pilotul nu au fost aduşi aici? Nu aveau sfere de protecţie şi, totuşi, nu sunt aici!

— Poate nu i-am găsit.

— Exclus.

— Te rog, să dăm o raită prin pădure!

Au păşit în pădure, spărgând zidul verde, chiar în spatele castelului. Copaci uriaşi şi ierburi înalte, liane groase şi şerpuitoare, împletite şi răsucite, totul *construit* în aşa fel încât să se împotrivească unor eventuali vizitatori nepoftiţi.

După vreo sută pe paşi, zidul verde a devenit de nepătruns, trunchiurile groase fiind atât de apropiate, încât printre ele abia încăpea un deget.

Au încercat şi în alte locuri, fără niciun rezultat. Din colonie nu se mai putea ieşi prin pădure.

— Eu scot pistolul şi îmi croiesc drum! răbufni Traian, apucând cu amândouă mâinile o creangă a copacului din faţa sa.

Trasă cu putere, creanga s-a rupt trosnind şi băiatul s-a pomenit pe jos. Locul unde s-a produs ruptura, neted şi cu marginile perfecte, de parcă se folosise un laser, a devenit pe dată roşu sângeriu. Apoi, cu repeziciune, ciotul a început să crească, creanga ruptă fiind înlocuită în câteva secunde de una nouă.

— Totul este minciună! răcni Traian, aruncând cât colo creanga pe care o avea în mina.

Nici prin locul pe unde pătrunseră în colonie la început, nu au reuşit să se strecoare. Şi aici, între timp, copacii se îngroşaseră, apropiindu-se unul de altul.

— Să ne întoarcem, spuse Ana. M-am lămurit. Cameleonul vrea cu tot dinadinsul să ne ţină prizonieri aici.

— Şi ce-i cu asta?

— Mergem?

— Să facem nani? Orele trec!

La castel, au fost întâmpinaţi de Tex,

care le-a sărit în faţă, mai să-i răstoarne. Totul părea să fie în ordine şi, totuşi, câinele îi îndemna, spre camera lui Andrei.

Camera era din nou goală. Fereastra era închisă. Andrei dispăruse. Nu a putut fi găsit nici în celelalte camere, nici la parter.

— Te-am avertizat, mormăi Traian, renunţând să mai caute.

Tex continua să se agite, lătrând, mârâind, sărind de colo-colo şi zgrepţănând într-un anume loc, în partea dreaptă a căminului uriaş ce domina parterul.

— O fi pe aici o trapă, presupuse fata.

— Nici urmă, o contrazise Traian, după verificarea locului indicat de Tex.

— Ce vrei să faci?

— O să folosesc pistolul! M-am săturat să tot bâjbâi!

— Te rog, nu!

— Grasule, ascult-o pe Ana, se auzi în căşti vocea poruncitoare a dispărutului, în timp ce pe ecranele videotelefoanelor i-a apărut chipul.

— Unde eşti, ţinc nesuferit?

— Am fost *acceptat.*

— Ce spui?!

— Ce-ai auzit.

— Andrei, interveni fata, ai ieşit din castel prin locul pe care îl arată Tex?

— Exact. Numai că voi, neavând salopete, nu puteţi intra. Păcat. E aşa de interesant aici.

— Unde, „aici”?

— Pentru că eşti o fată de înţeles, o să-ţi arăt.

Ecranele videotelefoanelor au transmis pe dată imaginea unei încăperi luminată feeric. Pereţii, construiţi din aceleaşi lespezi mari de piatră, erau acoperiţi de felurite costume şi aparate cu care erau dotaţi astronauţii pe Pământ. Machete de nave de cele mai diverse tipuri erau expuse în uriaşa încăpere şi, nu mică a fost mirarea, când au descoperit printre ele şi macheta *patrulei.*

— Un adevărat muzeu, se auzi vocea lui Andrei.

— Un fals grosolan, ca de altfel tot ce ne înconjoară, mirii Traian.

— Întotdeauna mi-am dorit aşa ceva Cameleonul mi-a îndeplinit dorinţa. Poţi să pricepi?

— Ai înnebunit! strigă Traian.

— Grasule, vezi că mă supăr! Acum sunt prietenul Cameleonului şi sunt puternic!

— Andrei, îl linişti Ana, *muzeul* este, într-adevăr, foarte interesant.

— Şi este al meu.

— Pentru o jucărie frumos colorată, ăsta e în stare să trădeze pe oricine! nu se lăsă Traian.

— *Nu trădez!* se auzi vocea înecată de furie a lui Andrei, şi ecranele videotelefoanelor au devenit opace.

— Traian, şopti Ana, în felul acesta agravezi situaţia.

— Nu pot să-i cânt în strună.

— Dar, e bolnav.

— O să ne îmbolnăvim şi noi! Şi nu avem timp! Orele trec!

— Trebuie să schimbăm generatoarele! îşi aduse aminte fata. Repede!

— Cu astea vechi ce facem? nu aş vrea să le lăsăm Cameleonului drept model.

Fără să aştepte vreo aprobare, a aşezat cele trei generatoare epuizate pe pardoseală, a reglat tirul pistolului şi a apăsat pe trăgaci.

— Andrei mai are energie pentru două ore, precizează Ana.

— Dacă, între timp, nu o fi renunţat de bună voie la sferă.

— Aţi folosit pistolul? se auzi vocea speriată a micului prizonier.

— Nu am atacat pe nimeni, îl linişti fata.

— Aici, în muzeu, a fost un adevărat cutremur. Au căzut peste mine nişte machete. Nu pot să mă mişc.

— Şi sfera de protecţie?!

— Funcţionează, dar m-au prins ca într-un cleşte...

— Cum se poate ajunge acolo?

Tex se pornise să latre furios, încercând să dizloce din lăcaşul ei lespedea care acoperea, probabil, intrarea spre muzeu.

Folosind drept pârghie un vătrai solid, Ana şi Traian şi-au unit eforturile pentru a ridica piatra. Nu au reuşit să o mişte nici măcar un milimetru. Traian a desprins pistolul de la centură. Nu a fost nevoie să apese pe trăgaci. Lespedea s-a *topit* pe neaşteptate, descoperind un tunel abrupt.

Câinele s-a repezit primul, dispărând în întuneric. Cei doi l-au urmat, după ce, prevăzători, s-au legat prin centura de siguranţă.

Treptele păreau să nu aibă sfârşit, iar tunelul îngust şi întunecat amplifica

ameninţător bătăile misterioasei tobe. Când se aşteptau mai puţin, pereţii laterali au început să vibreze şi să se apropie unul de celălalt, cu evidenta intenţie de a-i prinde ca într-o presă. Cu muşchii încordaţi, tremurând, Traian încercă să oprească înaintarea pereţilor, sprijinindu-i cu palmele. Sferele de protecţie se opuneau la rândul lor, cumplitei presiuni, dar chipul îngrijorat al fetei trăda teama că nu vor rezista prea mult. Apoi, a izbucnit acea lumină orbitoare care i-a învăluit şi i-a rostogolit fără menajamente spre adâncuri.

— Am reuşit! exclamă Traian, nevenindu-i să creadă. Am reuşit! repetă el, ridicându-se şi ajutând-o pe Ana. Înţelegi? Suntem în... muzeu! Oare cine tot are grijă de noi, în cele mai grele clipe?

Fata pornise deja să-l caute pe Andrei.

Efectele cutremurului erau evidente. Costumele de pe pereţi zburaseră care încotro, iar machetele navelor prăbuşite se amestecaseră într-un talmeş-balmeş de nedcscris. Dintr-un colţ, se auzea lătratul câinelui şi, plini de speranţă, noii sosiţi s-au apucat să împrăştie mormanul de

resturi lângă care se agita Tex.

În sfârşit, l-au găsit şi Ana, cu mişcări iuţi, de prestidigitator, i-a înlocuit generatorul, mai înainte ca Andrei să-şi dea seama ce se întâmpla.

Când şi-a revenit, s-a pornit să ţipe:

— Numai voi sunteţi de vină! Aţi distrus mu-zeul! Muzeul meu! Nu vreau să vă mai văd! Singurul meu prieten, de acum încolo, rămâne Tex! Tex, unde eşti? Tex!

În zadar l-au căutat, în zadar au răscolit resturile contorsionate ale navelor, în zadar l-au strigat, câinele dispăruse fără urmă.

Cameleon contra... cameleon

— Dacă mi-l înapoiază pe Tex, rămân pentru totdeauna aici, declară la un moment dat Andrei, atât de convingător, încât Ana simţi un fior rece pe şira spinării, iar Traian trecu prin toate culorile curcubeului. Renunţ şi la sferă!

În peretele din spatele băiatului s-a deschis brusc gura rotundă a unui tunel care l-a absorbit atât de repede, încât prietenii săi nu au apucat să schiţeze nici cel mai mic gest. Apoi, peretele a astupat

intrarea, făcându-i parcă în ciudă lui Traian, care tocmai se repezise într-acolo.

— M-am săturat! scrâşni el, desprinzând pistolul de la centură.

— Te rog, nu! îl imploră Ana. Contra Cameleonului nu putem lupta cu jucăria asta de aramă.

După câteva secunde de ezitare, băiatul a pus pistolul la loc şi, cu capul în mâini, s-a aşezat moale pe treapta unui fost exponat al muzeului.

— Ana, mumură el într-un târziu, crezi că singura soluţie este să rămânem aici?

Fata îl privi încordată.

— Nu înţeleg.

— De fapt, facem ce vrea *el*, mergem pe unde vrea *el*, o să ajungem să gândim cum vrea *el*.

— Traian, nu te recunosc, se înfioră Ana. Trebuie să luptăm. Trebuie să învingem.

— Cum?

Tunelul a apărut din nou în perete şi Andrei şi-a făcut apariţia radios.

— Cameleonul este un adevărat prieten, se porni el să turuie. Trebuie să fii nebun să vrei să te întorci pe Pământ. Până şi aceea ce vă spun eu acum, bunul

nostru Cameleon înţelege. Nu ştiu cum, dar înţelege şi reacţionează ca atare. E colosal! Un adevărat prieten de nădejde.

Lăudând în continuare planeta, Andrei s-a apropiat de Ana şi, prin semne, a făcut-o să înţeleagă că are nevoie de două generatoare şi două emiţătoare pentru sfere de protecţie.

Surprinsă, fata i le-a dat, în timp ce Traian, mut de uimire, uitase să şi clipească. Şi-a revenit abia când micul lor prieten a dispărut din nou în tunel.

— Ana? murmură el, ridicându-se.

— Sst!

— Să mergem după el.

— Numai dacă aveţi salopete şi numai dacă vă hotărâţi să deveniţi ai Cameleonului! se auzi în radiotelefoane vocea lui Andrei.

— De unde salopete? se interesă fata.

— Cereţi şi vi se vor da!

Nici nu a fost nevoie de cerere. Pe pardoseala fostului muzeu au apărut pe neaşteptate două salopete. Fără să mai stea pe gânduri, Ana s-a îmbrăcat cu mişcări febrile. Traian i-a urmat exemplul, mecanic, cu o expresie de neîncredere totală.

Tunelul i-a primit şi după un drum

foarte scurt, s-au pomenit într-o grotă imensă, de un alb orbitor. În mijloc, pe două suporturi plantate în pardoseală, două siluete umane, înveşmântate în aceleaşi salopete, păreau fixate de tavan prin lianele roşii care le înfăşurau strâns trupurile.

Andrei le făcu semn să se apropie.

— Pilotul! exclamă Traian.

— Exact, făcu Andrei. Alături e Diana, cercetătoarea de pe „Liliput”. Prietenul meu, Cameleonul, îi transformă în fiinţe nemuritoare. E o operaţie dificilă, de lungă durată, dar zău că merită. Şi noi vom deveni nemuritori!

Vorbind şi agitându-se, Andrei monta generatoarele şi emiţătoarele la centurile „pacienţilor”, sub supravegherea atentă a lui Tex care, urcat cu labele din faţă pe suportul pe care era întins trupul stăpânei sale, gemea încetişor.

— Ei, v-aţi lămurit? turui în continuare Andrei, făcându-i semn lui Traian să lege prin centuri de siguranţă pe toţi membrii grupului, inclusiv câinele.

— E grozav Cameleonul! se pomeni strigând Traian, înţelegând, în sfârşit, jocul micului său prieten. E clar, vreau să devin nemuritor şi să rămân pentru

veşnicie pe Cameleon.

Din pardoseală au izvorât încă trei suporturi şi câteva liane au început sa coboare mlădioase, din tavan.

— Mă bucur, grasule, că ai devenit înţelept, Nu-i aşa, Ana? E minunat aici. Dar, nu ştiu de ce, aş vrea ca operaţia de transformare să se desfăşoare pe soclurile arămii. M-aş simţi mult mai bine acolo. Aici, totul e prea alb, prea rece şi, durează prea mult. Să-l rugăm pe bunul şi puternicul Cameleon…

Transportul s-a făcut rapid şi, mai înainte ca ciudata planetă să realizeze faptul că o dată cu noii prizonieri sunt smulşi din grota albă şi „pacienţii”, naufragiaţii au trecut pe deasupra coloniei, au urcat prin nesfârşitul horn şi au aterizat pe soclul arămiu din mijlocul deşertului de sticlă.

În adâncuri, sfera roşie se zbătea turbată, iar bătăile tobei deveniseră asurzitoare.

— Cameleon contra camelelon! strigă războinic Andrei, smulgând pistolul de la centura prietenului său şi îndreptându-l spre *sticlă*.

O explozie formidabilă de zgomot şi lumină.

Topită de jetul armei, masa gelatinoasă a cedat.

Coloanele puternice izvorâte din sfera roşie au reuşit să străbată la suprafaţă, lovind cu furie în toate părţile.

Globuri de foc se împrăştiau care încotro, distrugând tot ce întâlneau în cale.

Un asemenea glob a smuls soclul pe care, îmbrăţişaţi, pământenii priveau înspăimântaţi, l-a purtat cu o viteză uluitoare prin păienjenişul de tuneluri şi l-a aruncat apoi pe suprafaţa Cameleonului, foarte aproape de patrulă.

Cu chiu cu vai au reuşit să ajungă la navă, cărându-i pe cei doi foşti pacienţi care continuau să doarmă liniştiţi.

— Cum decolăm? strigă Ana, manevrând comenzile. În câteva clipe planeta va exploda.

Pe ecran, se puteau vedea cum tot mai multe globuri străpungeau suprafaţa Cameleonului, unindu-se între ele şi distrugând liane şi cuburi care încercau, în zadar, să se împotrivească.

— Desfiinţează sfera de protecţie, propuse Andrei.

— Nu se poate! se împotrivi fata.

— Noi am ajutat sfera roşie să scape

din încleştarea Cameleonului, Nu avem altă soluţie. Desfiinţează sfera, te rog!

Patrula începuse să se clatine îngrijorător. În jurul ei, totul exploda, fierbea, se pulveriza. Fosta Prizonieră distrugea cu îndârjire Cameleonul.

— Da, nu avem altă soluţie, murmură Ana, declanşând comanda de desfiinţare a sferei de protecţie.

Cadranele aparatelor de bord au prins viaţă, rezervoarele de combustibil s-au umplut şi nava s-a desprins atât de repede de fostul Cameleon, încât Tex s-a pomenit rostogolindu-se la întâmplare prin cabină.

CAPITOLUL DOI

PLANETA FĂRĂ NUME

Alarma

Au dormit buştean câteva ore încheiate, lăsând în grija pilotului automat zborul *patrulei*.

După ce a primit toate datele despre starea Dianei şi a pilotului, calculatorul a prescris un tratament care l-a făcut pe Andrei să exclame: „Dacă nici acum nu se

trezesc, înseamnă că au devenit nemuritori!”

Tex nu a vrut nici în ruptul capului să se desprindă de trupul cercetătoarei. A refuzat să mănânce şi să bea. Gemea încetişor, privind-o pe Diana cu ochi mari şi umezi.

Primul s-a trezit Andrei, în lătratul furios al câinelui, care se apropia şi se depărta de uşa deschisă a celulei.

— Ce ţi-a venit, ncsuferitule? Dormeam atât de bine. Ce-i acolo? Ai văzut ccva?

În întunericul din celulă, Andrei nu a putut distinge mare lucru. La insistenţele lui Tex, s-a hotărât totuşi să intre. Abia a păşit pragul şi un fulger roşu a străpuns bezna. Trezit de-a binelea, s-a retras şi cu degete tremurânde a declanşat dispozitivul de ermetizare.

— Îţi arde de joacă? se auzi glasul somnoros al lui Traian. Lasă câinele în pace.

— E cineva... acolo.

— Ai visat urât.

— E cineva în celulă.

— E o glumă proastă. Hai, culcă-te!

— Grasule, pe cuvântul meu, e cineva în celulă. De asta latră Tex.

— Dacă m-ai trezit degeaba... ameninţă Traian, ridicându-se.

— Stai, nu deschide! Să o anunţăm şi pe Ana.

— De fapt, ce ai văzut?

— Nu ştiu... O pâlpâire... Ceva roşu... Pulsează...

— Foarte clar. Lasă-mă să trec!

— Fără Ana, nu!

— Ce s-a întâmplat?

— Ţincul visează monştri, o întâmpina Traian pe fata care, trezită la rândul ei de lătratul câinelui şi vocile băieţilor, se apropiase somnoroasă.

— Nu-i adevărat. În celulă este ceva... fosfo-rescent.

— Tex, linişteşte-te, ordonă Ana, după care apăsă câteva butoane ale pupitrului de comandă.

Pe micul ecran apăru imaginea în infraroşu a interiorului celulei. Într-un colţ, o stranie alcătuire vibra, schimbându-şi mereu forma şi densitatea.

— Ce v-am spus? fremătă Andrei. O floare! exclamă, apoi, când celula fu inundată de lumină albă.

— Cum, adică, floare? mormăi Traian. De unde? Mai degrabă aş spune că seamănă cu un glob de foc...

— Sau cu o părticică din Planeta roşie...

— Ai o fantezie!...

— Un mesager al fostei prizoniere a Cameleonului.

— Încetează!

— Priveşte, ce petale fantastice! E o floare... vie!

— Ţâncule!

— Grasule?!

— Băieţi! interveni Ana, întorcându-se supărată spre cei doi prieteni. E o fiinţă. Am aici rezultatele analizelor. Le-am obţinut în timp ce voi vă certaţi ca de obicei. Cum o fi ajuns în *patrulă?*

— E darul Planetei roşii, nu se lăsă Andrei, privindu-l triumfător pe Traian. O să avem ce arăta când ajungem acasă. Ca să vă dovedesc, poftim, sunt gata să intru în celulă, fără costum de protecţie şi fără sferă.

Tex s-a pornit să mârâie, apoi, brusc, a început să latre asurzitor.

— Ţâncule, oferta nu este acceptată! pufni Traian.

— Nu de asta latră, avertiză Ana, arătându-le băieţilor pupitrul de comandă pe care toate indicatoarele o luaseră razna.

— Ce... s-a întâmplat? se bâigui Andrei.

— Nu ştiu... Suntem deviaţi de pe traiectorie... Comenzile nu mai reacţionează... Cineva a pătruns în *patrulă*.

— Floarea?!

— Nu. Circuitele automate şi cele manuale sunt blocate!

— Fă ceva!

— Nu pot! Ne prăbuşim!

Andrei a mai apucat să-l vadă pe Tex repezindu-se spre trupul cercetătoarei, apoi totul s-a cufundat în beznă.

Atac prin surprindere

Liniştea devenise ameninţătoare. În armura sa strălucitoare, fluturând mantia albă prinsă de piept cu un şurub de aur, *Marele creier* rula cu viteză între uriaşa hartă spaţială şi tronul impunător pe braţele căruia clipeau zeci de lumini.

Un soldat postat lângă uşa blindată ţinea arma îndreptată spre *Marele războinic* şi *Marele înţelept* care încremeniseră în poziţie de drepţi. Un tremur vizibil cuprinsese trupurile lor fusiforme, deşi, evident, făceau eforturi

susţinute pentru a se stăpâni.

— La următoarea greşeală, vă demontez şi vă topesc! a tunat la un moment dat *Marele creier*, fără să se oprească şi fără să-i privească. De fapt, nu ştiu de ce trebuie să mai aştept următoarea greşeală?!

—Mărite, iartă-mă, imploră *Marele războinic*. Nu o să se mai repete. Numai acest netrebnic, care nu e bun de nimic, a fost de vină. Civil cu circuite adormite!

Marele înţelept l-a fulgerat cu zeci de săgeţi otrăvite, apoi a întors singurul ochi de pe turelă spre stăpân.

— Nu-l asculta, mărite! Decuplează-te de pe lungimea de undă a acestui farsor şi nu-l asculta. Este un rebut al uzinelor noastre! O ruşine!

— Energia pe care o consumaţi voi doi ar fi mai cu folos întrebuinţată pentru stârpirea homocromilor! a tunat din nou *Marele creier*, aşezându-se pe tron. Cum a fost posibil ca un întreg pluton să fie demontat de homocromi, fără ca nimeni să-şi dea seama?! Unde eraţi?!

— Iertare!

— Nu vom mai greşi niciodată!

— Vom distruge homocromii până la unul! Chiar din această clipă...

— Ce spuneam eu, stăpâne? se porni să strige *Marele înţelept*. Oare el nu ştie că homocromii ne sunt încă necesari? Ca să nu mai aibă nicio răspundere, ar fi în stare să lichideze această resursă de energie! Este un inconştient, un…

Uşa blindată a alunecat în perete şi un nou personaj şi-a făcut apariţia, strecurându-se lângă tron.

— Stăpâne, a şoptit el, privind conspirativ în jur, suntem atacaţi prin surprindere.

— Armata este pregătită! sări *Marele războinic*.

— Linişte! urlă *Marele creier*. Ce s-a întâmplat, *Mare agent*?

— Am depistat un obicct necunoscut care venea direct spre noi. În primul rând, oare de unde s-au aflat noile coordonate ale planetei noastre pe care abia am mutat-o din vechiul loc?

— Ce vrei să insinuezi? se ofensă *Marele înţelept*.

— Continuă! interveni *Marele creier*.

— Cu ajutorul unui *A 346 T 15 Y* strecurat în sistemul de comandă îl voi obliga să aterizeze în careul *5237*, unde vom aştepta aşa cum se cuvine.

— O piatră oarecare, aprecie *Marele*

războinic.

— Un banal meteorit, se asocie şi *Marele înţelept*.

— Stăpâne, nu este un meteorit! se supără *Marele agent*.

— Continuă! ordonă *Marele Creier*.

— În interiorul obiectului se află şapte creaturi... vii.

— Homocromi?!

— Nu, stăpâne, nişte fiinţe ciudate.

— Careul *5237* ai spus?

Pe un ecran uriaş au defilat imagini trunchiate, apoi a apărut un imens deşert în mijlocul căruia se zărea, tot mai aproape, o platformă metalică. În jurul ei, pe două rânduri, cordon de soldaţi. Când imaginea careului *5237* a devenit foarte clară, *Marele creier* a întrebat:

— Aici?

— Da, ilustre, peste câteva clipe. Mi-am permis să folosesc în această acţiune soldaţii *Marelui războinic*. Sper să nu se supere...

— O navă spaţială! exclamă *Marele creier*, urmărind uimit aterizarea *patrulei*. Avem, în sfârşit, o navă spaţială!

— Datorită mie, se grăbi să precizeze agentul.

— Nu voi uita, îl asigură stăpânul,

privind fascinat ccranul. Totul să rămână intact, iar fiinţele să fie aduse aici, hotărî el.

Un homocrom

— Doar la cinematon am mai văzut aşa ceva, comentă Andrei, privind printre gratii uriaşa încăpere cu tronul ei impunător.

— Mai scuteşte-mă cu cinematonul tău! îl apostrofă Traian. Ana, cum am ajuns în celula asta? Unde suntem? Unde sunt Diana şi pilotul? Unde a dispărut Tex? Ce s-a întâmplat cu noi?

— Oho, dar ştiu că eşti curios, observă Andrei, încercând rezistenţa gratiilor. Ce ai zice de un salt în timp? Poate am ajuns pe Pământ cu câteva mii de ani mai... devreme. La cinematon...

— Mă scoţi din sărite!

— Băieţi, vedeţi harta aceea? vorbi, în sfârşit, Ana. Săgeţile luminoase se îndreaptă spre o anumită planetă, iar acea planetă este Pământul nostru!

— Sunt liniştit! oftă Andrei. Nu suntem pe Pă-mânt.

— Spiritualule, mormăi Traian, întorcându-se spre fată. Logic ar fi ca

punctul de unde pleacă săgeţile luminoase să indice locul unde ne aflăm acum. Ai vreo idee?

— Din câte îmi amintesc, pe nicio hartă, pe aceste coordonate nu se află vreo planetă, răspunse Ana, după câteva clipe de gândire.

— Şi totuşi, se află, se amestecă Andrei, privind îngândurat Harta. O planetă misterioasă... O *planetă fără nume*... Cum or fi arătând locuitorii? Au capturat *patrula*, ne-au adus aici şi încă nu i-am văzut.

— Au avut grijă să ne adoarmă înainte de a ne scoate din patrulă. Cum să-i vezi?

— Cine or fi?

— Nişte roboţi...

— Ana, tu ai vorbit? îndrăzni Andrei, ferm convins că glasul subţire şi melodios ce se auzise nu aparţinea fetei.

— Nu, şopti ea, cercetând încordată încăperea de dincolo de gratii.

— Atunci, cine? în hruba asta nu suntem decât noi trei.

— Suntem patru, se auzi din nou glasul. Priviţi aici, lângă tron.

Andrei a sărit ca împins de un arc şi s-a lipit de barele de oţel. Locul unde se

afla tronul era destul de bine luminat şi, totuşi, posesorul ciudatei voci nu se zărea.

— Îşi bat joc de noi, se încruntă Traian.

— Am uitat să-mi schimb culoarea, se scuză glasul şi, imediat lângă braţul din dreapta al tronului şi-a făcut apariţia posesorul vocii.

Nu mai înalt de un metru, trupul asemănător cu un cilindru, se sprijinea pe două picioare scurte şi subţiri, atât de firave încât păreau că abia suportă greutatea corpului. Partea superioară a „cilindrului” se termina cu două braţe gingaşe şi între ele, o sferă. Un singur ochi având zeci de faţete era amplasat la capătul unei antene scurte, extrem de mobile. Strania făptură era „îmbrăcată” cu o peliculă fosforescentă, a cărei culoare, acum roşie, părea foarte instabilă şi pulsa necontenit, „alunecând” de la cap la picioare.

— Sunt un homocron, unul din foştii stăpâni ai acestei planete, explică făptura şi Andrei se convinse definitiv că homocromul nu are nici gură, nici urechi, nici nas.

— Pe hărţile noastre, în această zonă, nu figurează vreo planetă, spre Ana mai

aspru decât ar fi vrut.

— Planeta noastră *a fost* mutată aici. E o po-veste lungă.

— Ca să atacaţi pământul? răbufni violent Traian.

— Nu noi! Roboţii. Au capturat nava voastră. O vor copia. Apoi...

— Nu înţelegem mare lucru, declară Andrei. Nu s-ar putea mai clar?

— Am devenit prea leneşi, se destăinui trist, homocromul. Centrele vitale ale planetei au fost ocupate de ei... Fără să ne dăm seama, le-am creat toate condiţiile să devină independenţi... Au distrus tot ce construisem... Noi, cei care am scăpat, ne-am refugiat în adâncurile planetei... Am învăţat să ne schimbăm forma şi culoarea corpului, ne hrănim asimilând direct din mediul înconjurător, comunicăm telepatic... Ce mai vreţi să ştiţi?... Au trecut câteva generaţii de atunci... Acum, au mutat planeta aproape de Pământul vostru. Au nevoie de energie. E clar? Voi şi prietenii voştri nu contaţi... Vor Universul! După ce vor avea nave...

— A fost mai simplu să vă ascundeţi! îi reproşă Traian.

— Nu a fost simplu... Am încercat... Vedeţi întrerupătorul de lângă tron? Ştiţi

câţi dintre noi au pierit încercând să-l decupleze? Ştiţi câţi au pierit luptând cu armatele de roboţi care pârjolesc planeta?

— Ce este cu întrerupătorul acela? se interesă Andrei, privind printre gratii uriaşa manetă înconjurată de lumini pulsatorii.

— Comandă alimentarea cu energie a tuturor roboţilor şi a uzinelor lor.

— Deschide celula şi într-o secundă…

— Nu e aşa simplu, spuse homocromul, privindu-l atent pe Traian. Orice fiinţă vie care se apropie este dezintegrată…

O explozie de lumină l-a paralizat pe fostul stăpân al planetei. *Marele agent*, urmat de câţiva soldaţi, a năvălit rulând cu viteză şi hohotind victorios:

— Te-am prins! Tot nu vă învăţaţi minte?! Voi şi tunelurile voastre blestemate!

Andrei are o idee

Marele creier s-a aşezat pe tron, după ce a trecut pe lângă celulă şi i-a studiat câteva secunde pe cei trei prizonieri, rotind de la unul la celălalt înspăimântătorul său ochi mozaic. A

apăsat pe un buton de pe braţul tronului şi marele ecran s-a luminat.

— Când are loc execuţia?

— Peste douăzeci de minute, şase secunde, opt zecimi, zece sutimi, răspunse promt *Marele agent*. O vom transmite pe toate canalele, pentru a da un nou exemplu homocromilor.

— Hei, voi! se răsti *Marele creier* la prizonieri. Aţi vrut să-i ajutaţi?

— Nici gând, răspunse plin de umilinţă Andrei, făcând discret cu ochiul prietenilor săi.

— Mi s-a raportat că aţi pus la cale un complot!

— Noi? se miră candid Traian. Aşa, închişi în celulă? Ce complot?

— Suntem prea slabi pentru aşa ccva, îl com-pletă Ana.

— Nu-i asculta, *Mărite creier*, se repezi *Înţeleptul*. Sunt perfizi. Dacă nu am avea nevoie de ei pentru descifrarea planurilor navei, aş propune să-i *topim*. Nu sunt buni nici pentru a fi soldaţi…

Marele creier a rotit furios turela.

— Linişte!

— E un trădător, susură *agentul*.

— Iertare, se tângui vinovatul.

— Deci, aţi aflat, se întoarse stăpânul

spre prizonieri. Da, deocamdată avem nevoie de voi. Să nu credeţi însă că sunteţi indispensabili. Vom avea planurile şi fără ajutorul vostru!

— Te ajutăm necondiţionat, se grăbi să promită Andrei. Am vrea totuşi să-i avem lângă noi şi pe cei rămaşi în *patrulă*. Ca şi noi, sunt mari specialişti în nave spaţiale.

— De neînlocuit, completă Traian.

— Ce fac acum? încercă timidă, Ana. Nu se simţeau tocmai bine...

— Dacă nu-şi revin repede, o să-i cedez *Marelui războinic*! hohoti robotul instalat pe tron şi manevră câteva butoane.

Pe ecran, la început neclar, apăru interiorul cabinei de comandă a *patrulei*. Când imaginea a devenit limpede, Diana şi pilotul au putut fi văzuţi exact în poziţiile în care fuseseră lăsaţi, legăturile cu robotul-medic parind intacte. Cu botul pe labe, Tex urmărea concentrat fiecare răsuflare a cercetătoarei. *Floarea roşie* se fixase de podeaua cabinei şi, nemişcată, părea să aştepte.

Marele creier a schimbat imaginea. Micul homocrom, aflat în aceeaşi stare de încremenire, legat de un stâlp de oţel, era

înconjurat de soldaţi-roboţi, copii identice ale *Marelui creier*. La un semnal numai de ei auzit, au îndreptat armele spre victimă, cu o precizie şi viteză ameţitoare. Flăcări violente au mistuit apoi trupul condamnatului, o dată cu stâlpul de care era legat.

— Mi-nu-nat! se extazie *Marele creier*.

Andrei se făcuse mic de tot. Cu faţa de ceară. Ana nu-şi putea dezlipi privirile de pe ecranul acum stins. Încordat ca un arc, Traian strângea atât de tare barele de oţel, de parcă ar fi vrut să le sfarme în pumnii săi uriaşi.

— Când flotilele noastre vor fi gata, cine ne va mai putea sta în cale? se auzi glasul *Marelui înţelept*.

— Nimeni! tună *Marele creier*. Abia aştept să-i comunic *Marelui homocrom* că jalnica lui prezenţă nu mai este necesară. Nu ne-a dat planuri pentru a construi nave, acum nu mai avem nevoie. Să se hotărască data şi ora execuţiei!

— Mărite, îndrăzni *Înţeleptul*, poate ar fi bine să mai aşteptăm... Ne poate fi încă de folos.

— Ieşi! urlă stăpânul. Nu de sfaturi am nevoie, ci de toţi homocromii prinşi,

scoşi din subteranele lor blestemate şi închişi în lagăre. Ieşi! Şi tu, *Mare agent!*

— Mărite, se auzi glasul tremurat al lui Andrei, am o idee.

Robotul de pe tron, rămas cu privirea pironită pe tăblia uşii blindate care se închisese în urma *Înţeleptului*, a întors brusc turela capului, fixându-l ameninţător pe micul prizonier.

— Nu de idei am nevoie!

— Chiar dacă promit ca tot eu să o pun şi în aplicare?

— Vorbeşte!

— Din câte am înţeles, duşmanii voştri, homocromii, ascunşi în subterane şi tuneluri vă fac fel de fel de greutăţi. Să-i atacăm la ei „acasă”.

Marele creier hârii:

— Îţi baţi joc de mine?! Sau poate crezi că nu am încercat? Niciun robot nu poate pătrunde în subterane. Nu din cauza dimensiunilor! Este reperat de sistemul lor de siguranţă, anihilat şi demontat. Dacă nu aş avea încă nevoie de planeta asta, de mult aş fi pulverizat-o în miliarde de fărâme.

— Mă refeream la un alt fel de... atac, nu se lăsă Andrei. Eu sunt mic, subţire şi nu sunt robot. Mă voi putea strecura până

la ei...

— Încetează! strigă robotul, ridicându-se. O să plăteşti pentru că ţi-ai permis...

— Mărite, voi fi spionul tău devotat! Prietenii mei vor rămâne aici, drept garanţie...

Marele creier s-a aşezat din nou pe tron, i-a privit un timp pe cei trei pământeni, întorcând încet de la unul la altul turela, apoi a spus:

— Interesant... Să presupunem că sunt de acord.

— Vă pot aduce planurile sistemului lor de tuneluri, se porni să turuie Andrei. Pot depista şi anihila sistemul lor de siguranţă. Pot deschide căi invicibilei tale armate...

— De ce?! îl stopă robotul.

— Dar, e simplu, mărite. Am înţeles de partea cui se află puterea şi nu vrem să fim *topiţi*.

— Hm, da, să presupunem... Odată intrat în subterane, cum vei mai ţine legătura cu mine?

— M-am gândit la un... curier.

— Adică, un emiţător.

— Nu, ilustre, un curier. Emiţătorul poate fi depistat de homocromi.

— Un curier?

— Da, Tex.

— Cine e... Tex?

— A rămas în patrulă. Are blană şi... latră. E specializat pentru a fi curier.

— Interesant, repetă robotul. O să analizăm. Deocamdată, de primă urgenţă este copierea navei. Apoi, vom mai vedea...

Uşa blindată a intrat în lăcaşul ei şi *Marele războinic* a năvălit zgomotos.

— Trădare! strigă el, arundndu-se la picioarele tronului.

— Complot! îl acompanie *Marele agent*, intrând val-vârtej.

— Drepţi! urlă *Marele creier*, ridicându-se.

— Na-vă, silabisi războinicul, adunându-se de pe jos. A... dispărut.

— Cum?!

— A dispărut în adâncurile planetei, rosti plin de umilinţă *Marele înţelept* oprit în cadrul uşii.

— Iarăşi, homocromii?! Homocromii! Netrebnicilor! Vreau nava înapoi!

Tex „vorbeşte”

Pilotul blond a deschis ochii încet, cu

teamă. Fără îndoială, se afla în cabina de comandă a *patrulei* şi zeci de cabluri îi legau trupul de aparatura tabloului de bord. A încercat să mişte o mână, apoi piciorul, a încercat să ridice capul; în zadar, muşchii refuzau să asculte comenzile.

Ce s-a întâmplat? Şerpii aceia de foc au năvălit în navă şi l-au imobilizat. Pe urmă? Ce-a mai fost? De ce nu poate să se mişte? Unde sunt copiii? Cine-i fata de alături care doarme atât de adânc? Şi ciudata floare înfiptă în podea, de unde a apărut? Poftim, şi un câine!

A strâns îngrozit pleoapele.

Tex a urmărit atent trezirea pilotului, apoi, văzând că acesta nu se ridică, s-a apropiat, ocolind cu grijă *floarea roşie*. Cu nările fremătând la câţiva milimetri de faţa bărbatului, a adulmecat îndelung, pufnind. La un moment dat, nedumerit, i-a atins faţa cu laba, ca într-o mângâiere.

Secvenţe de coşmar s-au derulat cu viteză uluitoare prin mintea pilotului, iar atingerea rece şi catifelată l-a făcut să strângă şi mai tare pleoapele. De unde acest câine în *patrulă?* Dacă ar putea să-şi amintească!

Floarea roşie, împietrită până atunci,

a început să se unduiască uşor şi, încet-încet, a apropiat petalele de fruntea bărbatului, făcându-l pe Tex să se retragă. Ca nişte ventuze, două petale s-au lipit de tâmplele pilotului, a treia fixându-se pe frunte, exact la îmbinarea sprâncenelor.

Imaginile de sub pleoapele pilotului au dispărut brusc, fiind înlocuite de un întuneric dens. Apoi a devenit spectator la o ciudată proiecţie a rezumatului aventurilor de pe Cameleon. A participat la descoperirea navei „Liliput”, a intrat în colonia de producători de energie biologică din adâncurile planetei, a descoperit-o pe Diana, *s-a descoperit* pe sine întins pe soclul alb, în plin proces de trans-formare în... nemuritor.

Brusc, *patrula* a început să se clatine şi proiecţia s-a întrerupt.

Floarea roşie s-a retras, devenind rigidă, iar Tex, cu părul de pe ceafă zburlit şi lătrând asurzitor, s-a repezit spre trapa de acces.

Pilotul a simţit căderea navei, a deschis ochii, a văzut obiectele rostogolindu-se prin cabină, l-a văzut pe Tex zbuciumându-se, fără însă să perceapă vreun sunet.

A reuşit să mişte capul câţiva

milimetri şi privirile i s-au fixat pe indicatoarele tabloului de comandă. Fără îndoială, motoarele nu funcţionau. Cine trasporta *patrula?*

Indiferentă la tot ce se întâmpla în jurul ei, cercetătoarea dormea, având întipărit pe faţă un zâmbet straniu. Era frumoasă, dar atât de slabă, încât pilotului i-au trebuit câteva secunde ca să-şi dea seama dacă respiră sau nu.

Convins că nu poate deschide trapa, Tex s-a întors la pilot, lătrând şi mârâind. Pentru că omul nu reacţiona, s-a pornit să-l tragă de salopetă, nu prea tare, dar suficient ca să-l convingă că trebuie să facă ceva.

Şocul aterizării a fost atât de puternic, încât pilotul a simţit cum fiecare muşchi, fiecare os îi este strivit. Când şi-a revenit, l-a văzut pe Tex încordat ca un arc, cu urechile ciulite şi nările fremătânde, privind gata de atac trapa. Când aceasta s-a deschis şi în raza de lumină orbitoare şi-au făcut apariţia două fiinţe stranii, câinele s-a destins brusc şi s-a retras lingă stăpâna sa.

Floarea roşie a început să se unduiască uşor, emanând într-un ritm din ce în ce mai accelerat acele bizare

străfulgerări care îl înspăimântaseră pe Andrei.

Cei doi homocromi care pătrunseseră în navă au înaintat spre tabloul de comandă, păşind cu greu pe picioarele lor scurte şi subţiri. După o cercetare rapidă şi precisă, au demontat un panou aparţinând pilotului-robot şi au scos de sub el un mic mecanism care semăna la prima vedere, cu o piatră oarecare din care ieşeau câteva protuberanţe ascuţite şi viu colorate.

Uimit peste măsură, pilotul a constatat că *aude* întrebările puse de cei doi câinelui! Tex, fără să deschidă botul, *a răspuns*, explicând amănunţit situaţia navei şi a pasagerilor ei! *Floarea roşie* a completat, povestind şi despre Planeta roşie, fosta prizonieră a Cameleonului.

„Nu, nu se poate!” şi-a spus pilotul şi a închis furios ochii.

Mercenarii

Instalat pe tron, *Marele creier* schimba cu rapiditate imaginile de pe ecran. Armatele de roboţi cutreierau planeta în lung şi în lat, distrugând tot ce întâlneau în cale, sfârtecând solul,

incendiind fantastice păduri, transformând în pulbere ceea ce mai rămăsese din fostele aşezări ale homocromilor. Explozii uriaşe, foc şi fum, apele transformate în uscat, munţii prăvăliţi în văi, cenuşă şi întuncric.

Aşa ceva Andrei nu văzuse nici chiar la cinematon şi, cu ochii măriţi de spaimă, cu degetele încleştate de gratiile celulei, urmărea tremurând imaginile de coşmar.

Când un semnal anunţa că într-un punct oarecare al planetei roboţii au descoperit un ascunziş subteran al homocromilor, *Marele creier* comuta imaginea şi urmărea, fulgerând din zecile de faţete ale ochiului său, cum sutele de homocromi prinşi erau executaţi pe loc.

— Aşa nu se mai poate! răbufni Andrei.

— Ce-ai spus?! scrâşni stăpânul, fără să se întoarcă.

— Aşa nu e bine, bâigui micul prizonier.

— O să-i *topesc* până la unul! O să sfârtec nenorocita asta de planetă, până o să găsesc nava.

— Afurisitule! se revoltă, alb ca varul, Traian.

— E o mare greşeală, observă Ana,

încercând să acopere glasul băiatului. O greşeală ireparabilă.

— Ce? tună robotul.

— Nava e într-un mare pericol, scânci Andrei.

— Ce vrei să spui?

— Războiul acesta... total; când homocromii nu vor mai avea nicio şansă, se vor răzbuna şi vor distruge nava.

— Vă am pe voi!

— Având nava drept model, copierea şi multiplicarea se va face mult mai rapid. Lasă-mă să pun în aplicare ideea mea. Îţi voi preda nava intactă şi, o dată cu ea, pe conducătorii netrebnicilor de homocromi. Opreşte războiul şi lasă-mă să fiu mercenarul tău!

— Mercenar?

— Un obicei de pe Pământ. Nu sunt robot, dar pot să te slujesc cu credinţă, în schimbul unei... plăţi.

— O medalie?

— Mercenarii nu primesc medalii. Aş vrea... Am vrea ca, după ce vei cuceri Pământul, noi trei să fim, sub ordinele tale, cei mai puternici oameni.

— Nu ceri cam mult? se târgui robotul, semn că propunerea nu-l lăsa indiferent.

— Cunoaştem obiceiurile de acolo... Ordonă ca războiul să fie întrerupt... temporar. Dacă planul meu nu reuşeşte...

— Ştii ce-i aşteaptă pe ăştia doi?!

— Ştiu.

— Iar pe tine te voi găsi, chiar dacă o să trebuiască să distrug întreaga planetă.

— Ştiu.

— Cum vrei să ajungi la homocromi? Ştii... drumul?

— Nu, dar cu ajutorul tău, voi ajunge, răspunse umil Andrei. De exemplu, poţi lua prizonieri nişte homocromi, mă închizi la un loc cu ei apoi ne permiţi să evadăm împreună.

— Interesant, hârsii *Marele creier*.

— Ajuns în ascunzişurile lor, voi trece la îndeplinirea planului, ajutat fiind de curierul pe care ţi l-am propus, Tex.

— Tex?!

— Să facem această... experienţă, hotărî după un timp *Marele creier*.

Ordinul transmis a fost imediat recepţionat de soldaţii-roboţi care, în aceeaşi secundă, au încremenit în poziţiile în care se aflau. Apoi, pe ecran a apărut imaginea unei grote uriaşe cu tavanul spulberat de explozii.

O cuşcă strălucitoare a eoborât în

fosta grotă şi un grup de homocromi, ţinuţi sub ameninţarea armelor, au început să fie înghesuiţi după uşa blindată. Cei care refuzau, erau *topiţi* pe loc.

Uşa a fost închisă şi cubul de metal strălucitor a fost ridicat la suprafaţă.

Marele războinic a năvălit, huruind.

— De ce? Eram atât de aproape de victorie! încă puţin şi armata mea ar fi distrus tot. Mă opun încetării...

Jetul orbitor a ţâşnit pe neaşteptate din pieptul *Marelui creier* şi, într-o fracţiune de secundă, robotul răzvrătit a fost transformat într-o baltă de metal topit.

Totul s-a petrecut cu o aşa viteză,

încât Andrei nici nu a apucat să-şi dea seama ce se întâmpla, iar Ana s-a lipit înfiorată de pieptul lui Traian.

Metalul s-a răcit, fumegând, şi a fost ridicat cu nepăsare de un soldat robot.

Marele creier a aşteptat ca uşa să se închidă în urma soldatului, apoi s-a întors spre Andrei.

— Vei fi dus la homocromii făcuţi prizonieri. Atenţie, să nu comiţi vreo... greşeală. Vei fi dotat, cu un *permis* recunoscut de soldaţii mei. Şi Tex, la fel.

Doi soldaţi-roboţi au pătruns în celulă şi l-au apucat de braţe pe Andrei, târându-l fără niciun menajament spre uşă; abia a avut timp băiatul să arunce un zâmbet de încurajare prietenilor.

În prag, s-au ciocnit de *Marele agent* şi *Marele înţelept* care, scârţiind rău de tot, s-au repezit spre tron, tânguindu-se:

— Sabotaj! Rezervoarele de ulei au fost dis-truse. Marea armată e în pericol să rugineascâ. Numai *Marele homocrom*...

Soldaţii au închis uşa blindată şi l-au înghesuit pe Andrei într-un ascensor.

Evadarea

Înainte de a fi închis la un loc cu

homocromii, Andrei a fost depus pe o placă transparentă, cu faţa în sus, încheieturile mâinilor şi gleznelor fiindu-i fixate strâns în dispozitive semănând cu nişte gheare. Micul prizonier prinse a se gândi tot mai serios că *Marele creier*, acceptându-i planul, a pus de fapt la cale un alt joc al cărui pion şi primă victimă să fie chiar el. Ce vor zecile de braţe care se foiesc în jurul său? De ce l-au legat? Soldaţii-roboţi ţin armele îndreptate spre el, de parcă se pregătesse să-l topească.

A închis ochii, concentrându-se să găsească o explicaţie şi, eventual, o portiţă de scăpare.

Câteva ventuze i s-au fixat pe frunte şi braţe, apoi a simţit o uşoara înţepătură între sprâncene. Nu a ţipat, dar nici nu a deschis ochii. Nici după ce a auzit braţele flexibile îndepărtând ventuzele şi a simţit strânsoarea de la glezne şi mâini cedând, nu a îndrăznit să facă vreo mişcare.

— Ridică-te, se auzi glasul unui soldat. Ai primit *permisul*. Lângă tine se află instrumentul cu care o să inoculezi *permisul* şi curierului. Aşa a ordonat *Marele creier*.

În locul unde fusese înţepat, sub piele, se simţea o minusculă bilă, ca un

coş ce se pregătea să iasă la suprafaţă. Pe masa transparentă, instrumentul se prezenta sub forma unei ventuze de mărimea unui nasture obişnuit, având în partea concavă, pe mijloc, un orificiu abia vizibil, iar pe partea convexă un punct roşu.

Soldaţii l-au aşteptat să se dea jos de pe masă, apoi l-au prins de braţe şi l-au aruncat în uriaşa cuşcă argintie, trântind uşa blindată în urma lui.

Homocromii, semănând între ei ca picăturile de apă, l-au primit într-o tăcere gravă. Stăteau înşiraţi pe lângă pereţi, nemişcaţi, fixându-l pe Andrei cu ochii lor atât de ciudaţi.

În zadar s-a străduit băiatul să intre în legătură cu prizonierii. Părea că un zid nevăzut făcea imposibilă orice comunicare. Exasperat, s-a apucat să bată cu pumnii în uşă şi să ţipe:

— Mi-e foame! Mi-e sete! Daţi-mi drumul!

Un soldat a pătruns în celulă şi l-a izbit violent cu patul armei. Câţiva homocromi s-au repezit să-l ajute. Nu au ajuns până la el, pentru că robotul a apăsat scurt pe trăgaci şi nefericiţii au pierit învăluiţi într-o flacără albăstruie.

— Aşa o să păţim cu toţii! a izbucnit Andrei, roşu de furie, după ce soldatul a ieşit.

— Nu mai striga, s-a auzit un glas şi un homocrom s-a apropiat. Ştim ce gândeşti, ştim pentru ce ai venit, ştim că ai un *permis*, dar încă nu am găsit o soluţie.

Uimit şi speriat în acelaşi timp, Andrei a dus degetul la buze.

— Roboţii nu pot intercepta undele noastre, îl linişti homocromul. Numai fiinţele vii pot comunica în acest fel, cu noi, *Marele creier* ne urmăreşte, dar nu aude niciun sunet.

— Şi *permisul*?

— Te face imun faţă de roboţi, dar în acelaşi timp, emite semnale care să marcheze drumul pe care îl parcurgi.

— Atunci, evadarea...

— Vom găsi o soluţie.

Homocromul s-a întors pe picioarele sale scurte şi subţiri şi s-a apropiat de grup.

Andrei a aşteptat rezultatul consiliului, masându-şi uşor umărul care primise lovitura armei.

După câteva minute, homocromul i-a transmis:

— Vom evada. Unul dintre noi va purta *permisul* pe care o să-l extragem de sub pielea ta, pe un drum greşit.

— Şi celălalt permis?

— Funcţionează abia după ce este inoculat într-un corp viu. Ascultă planul nostru...

Andrei a ascultat, apoi s-a ridicat de jos şi a început să se răstească la prizonieri:

— Laşilor! Bine vă face! Staţi ca nişte statui! Ce aşteptaţi? Eu nu vreau să fiu topit! Trebuie să ies de aici!

S-a repezit la uşă, continuând să ţipe:

— Trebuie să ies! Daţi-mi drumul!

Soldatul-robot şi-ar făcut promt apariţia. Câteva rafale au mistuit alţi homocromi. Ceilalţi, însă, cu o viteză neaşteptată, s-au repezit şi l-au trântit la podea. Dacă *Marele creier* nu ar fi acceptat planul, fără îndoială că alţi roboţi ar fi pătruns în cuşcă şi în câteva secunde, problema ar fi fost rezolvată. Nu a intervenit nimeni, aşa că Andrei a smuls arma din mâinile soldatului şi a strigat:

— Ieşiţi!

Au reuşit să-l urmeze doar cinci homocromi. Uşa blindată s-a închis cu zgomot şi întregul cub de metal a devenit

incandescent. Sub ochii înspăimântaţi ai lui Andrei, uriaşa celulă a început să se topească cu repeziciune, mistuind în interiorul ei pe cei câţiva zeci de homocromi care nu apucaseră să iasă.

— Să mergem, spuse Andrei, înfiorat.

— Roboţii au instalat pe întreaga suprafaţă a planetei diferite capcane, îl informă un homocrom. O să merg cu înainte şi până ieşim din zona *Marelui pustiu*, veţi păşi exact pe urmele mele.

Marele pustiu: sol arid, îngrămădire de pietre şi nisip, o perdea groasă de nori care iradiau o lumină stranie ce obliga să ţii ochii aproape închişi, aer fierbinte şi praf înecăcios purtat de colo-colo de cea mai slabă adiere.

Homocromii înaintau clătinându-se pe firavele lor picioare, într-un ritm uniform, precis, fără semne de oboseală. Andrei, în schimb, simţea că la următorul pas se va prăbuşi. Transpirat, cu faţa roşie şi ochii lăcrimând sub loviturile insuportabile ale luminii, cu buzele crăpate de o sete cumplită şi cu tălpile arzând, era din ce în ce mai convins că planul său se va spulbera.

— Rezistă, se auzi glasul unui homocrom. Suntem urmăriţi. La cea mai

mică greşeală, vom fi topiţi. Nu mai avem mult.

Izvorul cu apă limpede şi rece, înconjurat de câţiva copaci stufoşi, a apărut pe neaşteptate în spatele unui morman de bolovani. Andrei a ieşit din coloană, parcă hipnotizat.

— Nu! a ordonat conducătorul grupului, tăindu-i calea.

— Doar câteva picături, se tângui băiatul, luptându-se cu homocromii care încercau să-l ţină.

— Bine, priveşte!

Un homocrom s-a desprins din grup şi a intrat în mica oază.

Copacii, transformaţi în şerpi de foc, l-au în-şfăcat şi întreaga oază a devenit un rug care s-a mistuit într-o vâlvătaie orbitoare.

— Dacă aţi ştiut, de ce l-aţi trimis? ţipă Andrei.

— Trebuia să te convingem, veni calm răspunsul. Să mergem!

Marele homocrom

Privind la ecran, printre gratii, Ana şi Traian asistau cu inima la gură la peripeţiile prin care trecea micul lor

prieten.

— Dacă ajung la pădure, protejaţi de energia plantelor, nu o să-i mai putem urmări, se tângui *Marele înţelept*. Şi, apoi, un singur homocrom era suficient.

— Da, o să mai reducem numărul, fu de acord *Marele creier*.

— Ajung în pădure, răcni înţeleptul, arătând ecranul.

În faţa grupului de evadaţi au apărut doi soldaţi-roboţi cu armele în poziţie de tragere. Înainte ca aceştia să apese pe trăgaci, doi homocromi s-au repezit, primind în plin jetul ucigător. Ca două torţe vii s-au prăbuşit peste roboţi. În contact cu flăcările, soldaţii au explodat, dezintegrându-se. Împins de ceilalţi doi homocromi, Andrei a dispărut printre trun-chiurile groase ale copacilor. Ecranul a devenit opac.

— Sper că homocromii nu mai au acum nicio îndoială, hârii robotul de pe tron. A fost o evadare adevărată, nu-i aşa?

În careurile apărute între timp pe ecran, o lumină minusculă înainta pe o traiectorie sinuoasă.

— *Permisul* îşi face datoria, comentă satisfăcut stăpânul.

— Alta a fost înţelegerea! se sufocă

de indig-nare Traian.

— Înţelegere?! tună Marele creier.

— Emiţătorul s-a întrerupt, anunţă timid *Marele înţelept*.

— Imposibil! hârii robotul de pe tron, rotind fulgerător turela. Să vină aici *Marele agent!* Să-mi explice! Urgent!

— A apărut din nou, îndrăzni *Înţeleptul*, arătând ecranul. O fi fost o mică defecţiune la sistemul de interceptare...

— La ordin! se auzi glasul *Marelui agent*, apărut în cadrul uşii.

— Care este situaţia puţurilor de ulei? se in-teresă stăpânul, fixând în continuare ecranul.

— Le-am recondiţionat, folosind din plin homocromii prizonieri. Funcţionează. Dar, e bine de ştiut, am informaţii precise că *Marele homocrom* a provocat exploziile.

— *Marele homocrom* este izolat!

— Ei comunică prin unde pe care noi nu le putem intercepta. Numai aşa se explică. Puterea de emisie a *Marelui homocrom* este atât de mare, încât...

— De când îmi promiteţi traducătorul de unde? se răsti Marele creier, părăsind ecranul. De când?!

— Nu va mai dura mult...

— Am propus de mult ca *Marele homncrom* să fie topit, îl întrerupse agentul pe *Înţelept*. Nu ştiu cine îl tot apără.

— Este singurul care ne poate furniza date pentru construirea traducătorului de unde, se împotrivi înţeleptul. Şi mai putem încă stoarce informaţii înmagazinate în creierul său.

— Îţi aperi prietenul? întrebă, enervat, *Marele agent*.

— Eu, prieten cu un homocrom? se înspăimântă *Marele înţelept*.

— Să fie adus aici! ordonă Marele creier.

— Ana, şopti Traian la urechea fetei, cred că am un plan...

Închis într-o celulă sferică ale cărei gratii păreau construite din jeturi de lumină, *Marele homocrom* a fost adus lângă tron de câţiva soldaţi-roboţi.

— Oho, tatăl nostru creator! hârii dispreţuitor *Marele creier*. Te-am scos din hruba ta..

— Pentru că eşti la mare ananghie, bucată de metal plină de ifose!

— Dimpotrivă! În curând vom avea nave interplanetare şi visul tău...

— Nu asta am vrut eu!

— Ne-ai vrut perfecţi, nu-i aşa? Ei bine, era normal ca noi, cei perfecţi, să preluăm conducerea şi să distrugem toată imperfecţiunea voastră, vulnerabili la minte şi la trup.

— Dacă aş putea folosi arma pe care am creat-o!

— Ce te opreşte?

— Aş distruge tot ce a mai rămas din sărmanul meu popor.

— Vorbe goale.

— Ţi-am demonstrat. Am distrus puţurile de ulei. Ştiu tot ce se întâmpla pe planetă şi pot în orice clipă să…

— *Mare homocrom!* strigă Traian. De ce nu vrei să spui adevărul?

Cu lacrimi în ochi, Ana transmitea: „Ajută-ne! Ştiu că recepţionezi mesajul meu. Ajută-ne! Recunoaşte tot ce o să te roage prietenul meu! Ajută-ne!”

— Ce adevăr? întrebă *Marele homocrom*, răspunzând în acelaşi timp fetei. Voi încerca.

— Nu eşti puternic, continuă Traian. Dispariţia *patrulei* şi explozia puţurilor de ulei…

— Taci! ordonă *Marele homocrom*. Nu ai voie să trădezi astfel de secrete. Nu

recunosc nimic!

— Ba o să recunoşti! scrâşni robotul de pe tron.

Pe ecran, rânduri compacte de homocromi păziţi de soldaţi. O salvă şi primul rând a fost mistuit de flăcările albastre.

— Înţelegi? Vei răspunde! Tu, pământeanule, întreabă! Dacă răspunsul va întârzia sau nu va fi adevărat, soldaţii mei vor deschide iarăşi focul.

— *Mare homocrom*, spuse Traian, cu glas tre-murat, iartă-mă! E în joc viaţa unui prieten. Recunoaşte că *Marele înţelept* te-a ajutat să distrugi puţurile de ulei.

— Recunosc, oftă bătrânul homocrom.

Raza de foc ţâşnită din armura *Marelui creier* l-a pulverizat în următoarea secundă pe *Înţeleptul* care nu a avut timp să schiţeze nici cel mai mic gest de apărare.

— Am bănuit! exclamă triumfător *Agentul*.

— De ce nu vrei să recunoşti că ai furat nava ajutat de *Marele agent?* continuă Traian.

— Recunosc, oftă din nou *Marele homocrom*, privind cum cel învinuit se

transformă într-o baltă de metal fumegând.

— Asta era deci marea ta putere? tună *Marele creier*. Trădarea!

— De ce nu vrei să recunoşti că ai deja planurile unor nave spaţiale? se grăbi să întrebe Traian.

— Recunosc, oftă pentru a treia oară bătrânul.

Încă un rând dintre prizonierii ce se vedeau pe ecran a fost mistuit de flăcări.

— Avertisment! urlă furios stăpânul. Vreau planurile. Urgent!

După ce comută imaginea pe careurile numerotate şi constată că lumina emiţătorului lui Andrei ajunsese în colţul din dreapta, în careul 24578, se întoarse spre pământeni.

— Nu mai am nevoie de *mercenari!*

Ana şi Traian au văzut, îngroziţi, cum robotul apasă pe un buton şi careul 24578 dispare de pe ecran, pulverizat de o explozie formidabilă.

Pădurea

Împins de cei doi homocromi, Andrei s-a rostogolit în iarba înaltă dintre copacii pădurii salvatoare. A fugit o bună bucată

de vreme şi când a simţit că nu mai poate, s-a trântit pe jos, abia trăgându-şi răsuflarea.

— Nu se poate! a strigat unul dintre homocromi.

— Trebuie să mă odihnesc. Am înţeles că aici roboţii nu ne mai pot urmări. Trebuie neapărat să mă odihnesc.

— Numai după ce ajungem la *poartă*. Ridică-te imediat! Nu simţi cum solul te atrage încet?

Andrei a sărit în picioare şi a privit speriat solul în care se conturase deja o adâncitură după forma trupului său.

— Plantele din această pădure sunt carnivore. Dacă nu ne oprim, primejdia se reduce.

— Mai este mult până la... *poartă?* se interesă băiatul, gâfâind. De fapt, ce este această *poartă?*

— Singurul loc pe unde se poate pătrunde în subterane.

— Dacă roboţii urmăresc traseul prin intermediul *permisului*, or să afle unde este *poarta*, adaugă celalalt.

— Nu vor afla.

Fuga se dovedea din ce în ce mai anevoioasă. Picioarele se încurcau în vegetaţia abundentă ce acoperea solul.

— Sunt şi animale în pădure? întrebă Andrei, având impresia că a zărit printre copaci blana unei jivine fioroase.

— Sunt, se auzi răspunsul. Acum, priveşte drept înainte. Se zăreşte un copac uscat, prăbuşit. Toţi trei vom urca pe el.

Ajunşi pe trunchiul putred al copacului, s-au oprit şi unul dintre homocromi a cerut grăbit *permisul* lui Tex. Apoi, băiatul a fost rugat să închidă ochii. O lovitură năprasnică a poposit pe neaşteptate exact între sprâncene şi Andrei a leşinat.

Când şi-a revenit, întins pe trunchiul copacului prăbuşit, un homocrom se îngrijea atent de rană. Celălalt homocrom dispăruse.

— Ce-a fost asta?

— Am distrus emiţătorul.

— Unde e prietenul tău?

— Poartă celălalt *permis* într-o falsă direcţie.

— L-ai trimis singur, prin pădurea asta?

— Nu era altă soluţie.

— Voi aveţi… inimă?

— Să mergem. Lianele din jurul nostru se pregătesc de atac. Am staţionat prea mult.

Goana nebună a început din nou. Umbre înspăimântătoare şi făpturi bizare se furişau ba în urmă, ba în faţă, ba pe deasupra. Pe calea undelor, călăuza le ţinea în frâu, le stăpânea, dar se vedea că o făcea din ce în ce mai greu şi umbrele se apropiau tot mereu, cu tot mai mult curaj.

Explozia s-a produs în clipa când se pregăteau să sară peste un firişor de lichid cenuşiu ce emana vapori înecăcioşi şi urât mirositori. Pădurea s-a pornit să scârţâie şi să geamă înfiorător, solul a început să se unduiască şi un suflu fierbinte a adus până la ei mirosul de ars.

— Sari! a ordonat homocromul.

În urma lor, solul a crăpat, înghiţind pârâul.

Straniul cutremur s-a liniştit la fel de brusc cum începuse. Nu departe de ei s-a prăbuşit o pasăre enormă, cu penele argintii arse.

— Asta ce-a mai fost? se bâlbâi Andrei, alb de spaimă.

— O explozie.

— Într-acolo a plecat prietenul tău, cu *permisul*.

— Dacă roboţii ar bănui adevărul, ar mai provoca o explozie şi în locul acesta.

— Au vrut, deci, să mă distrugă. De

ce? S-a întâmplat ceva acolo, în sala *Marelui creier!*

— Nu te opri!

Câteva zeci de liane luptau cu disperare să smulgă solului hrăpăreţ trupul păsării prăbuşite. Priveliştea l-a îndemnat pe Andrei să-l urmeze pe homocrom cu cea mai mare viteză. Oare cum putea mica făptură din faţa sa să alerge de atâta timp? De unde atâta hotărâre şi forţă? Cât o să mai reziste goanei nebune?

— Nu mai avem mult, îi comunică homocromul, ca un răspuns la gândurile sale. Eu nu voi mai ajunge. Am consumat toată rezerva de energie. Vei merge în linie dreaptă. Am intrat în legătură cu ai noştri. Te vor întâmpina. Ţine minte, numai în linie dreaptă şi fără să te opreşti.

Ca fulgerat, homocromul s-a prăbuşit. Lumina emisă de trupul său s-a stins după câteva scurte pâlpâiri. Înmărmurit, Andrei a uitat de sfat şi s-a oprit, privind cum solul înghite încet mica făptură.

— Nu! strigă el şi se repezi să-l smulgă din îmbrăţişarea ierburilor pe homocromul căzut.

Când a văzut capul uriaşului şarpe la câţiva metri de el, era deja prea târziu.

Picioarele îi fuseseră prinse de împletitura deasă a ierburilor şi încercarea disperată de a scăpa îl afundă şi mai mult. Înainte de saltul şarpelui, a mai avut timp să vadă un animal cu dinţi de foc repezindu-se asupra lui.

Marele homocrom transmite

Pilotul blond a reuşit să ridice mâna şi să-l mângâie pe Tex. Paralizia începuse să cedeze. Cele câteva sunete slabe şi distorsionate pe care reuşise să le intercepteze îi dădeau speranţa că şi auzul o să revină la funcţia normală.

Primind mângâierea, Tex a început să dea bu-curos din coadă şi să se zbenguie prin cabină, oprindu-se doar pentru a lătra scurt lingă cercetătoare.

Pilotul se obişnuise cu *floarea roşie* care, întocmai unui paznic de nădejde, urmărea atentă fiecare mişcare a bolnavilor. Se obişnuise şi cu vizitele regulate ale homocromilor. De la ei aflase că starea Dianei este destul de complicată; fusese sub influenţa Cameleonului aproape un an.

Ce ar fi, dacă ar încerca să se ridice?

Încurajat de Tex, se întoarse încet pe partea dreaptă. Se odihni câteva clipe, apoi coborî cu grijă picioarele. Când simţi sub tălpi podeaua cabinei, cu greu îşi

stăpâni un chiot de bucurie. O ameţeală cumplită îl făcu să se clatine şi, sub privirile îngrijorate ale lui Tex, se aşeză din nou, strângând furios pleoapele.

Floarea roşie se apropie, unduindu-se şi îşi lipi petalele de tâmplele pilotului. Înviorat de straniul contact, acesta deschise ochii. După ce bizara floare îşi retrase petalele, se ridică. Porni clătinându-se spre pupitrul de comandă, târând după el cablurile ce îl legau de robotul-medic. În cifre exacte, acesta arăta că starea pilotului se apropia de normal, în timp ce funcţiile organismului cercetătoarei erau reduse aproape de limita zero; bombardamentul cu stimuli biologici era contracarat de un factor necunoscut care menţinea acea stare de paralizie totală.

Patrula era în perfectă stare de navigaţie. Rezervoarele de combustibil erau intacte.

— Parcă nici nu am decolat vreodată, comentă pilotul, desprinzând legăturile cu robotul-medic.

Gemând încetişor, Tex îl făcu atent că stăpâna sa are nevoie de ajutor.

Pilotul se apropie, ascultă atent respiraţia slabă, o mângâie pe frunte şi,

într-o ciudată pornire, o sărută, înfiorându-se, pe buzele albe şi reci.

Cu o forţă greu de imaginat, *floarea roşie* l-a smuls pur şi simplu de lângă Diana, postându-se între el şi cercetătoare.

— Asta ce mai înseamnă? exclamă buimac pilotul.

— Acţiunea ta putea să-i fie fatală, se auzi în *patrulă* glasul unui homocrom.

Din uşa cabinei, acesta îl privea dojenitor, clătinând mica antenă a singurului său ochi.

— Trebuie să ajungem cât mai repede pe Pământ. Altfel, e pierdută.

— Suntem prizonierii roboţilor. Şi tu, şi noi, şi prietenii tăi. Dacă ai încerca o decolare, nava ar fi dezintegrată. De fapt, ţi-am explicat situaţia.

— Andrei ar fi trebuit să fie deja aici.

— După datele transmise de *Marele homocrom*…

Tex începu să latre asurzitor şi, imediat, se declanşă acel cutremur de o forţă nemaiîntâlnită. *Floarea roşie* împietri, aruneând în jur puternice fulgere roşii, iar pilotul se prăbuşi peste trupul cercetătoarei, într-o încercare disperată de a menţine intacte legăturile cu robotul-

medic. A urmat teribilul zgomot al exploziei şi, încet, totul s-a liniştit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă pilotul, ridieându-se.

— Una din exploziile de suprafaţă provocate de roboţi.

— Andrei?!

— Nu, răspunse homocromul, explozia a fost în careul 24578.

— Dar...

— Linişte. *Marele homocrom* transmite.

Floarea roşie ascultă încordată, iar Tex, neliniştit, se agita prin cabină.

După un timp, homocromul a spus:

— Andrei este în pericol. A rămas singur.

— Hai, Tex! ordonă pilotul.

Mica platformă care îl adusese pe homocrom i-a preluat şi a pornit vijelios prin zeci de tuneluri.

Poarta era de fapt prelungirea la suprafaţă a tunelului de acces în subterane şi avea forma unei sfere obţinută dintr-un metal ale cărui proprietăţi opreau orice încercare de pătrundere a plantelor sau animalelor pădurii. Dacă *Marele creier* ar fi cunoscut acest aliaj, soldaţii săi nu ar mai fi

întâmpinat nicio rezistenţă şi nu ar fi ruginit de la primii paşi făcuţi în junglă.

Ajuns la *poartă*, Tex sări de pe mica platformă.

— Caută, caută! îl îndemnă pilotul.

Lătrând, câinele s-a năpustit în pădure, urmat de pilot şi de homocrom. Au ajuns la timp lângă Andrei şi niciodată acesta nu a vrut să recunoască spaima prin care a trecut, susţinând că nu a leşinat, că a văzut cum Tex a alungat şarpele, după o luptă crâncenă şi că a dat mâna cu pilotul.

Schimb de mesaje

Ana nu-şi putea dezlipi ochii de pe ecran, unde, în locul careului 24578, apăruse o pată neagră. Traian reuşi să-i desprindă de pe gratii degetele albe ca varul, apoi se întoarse spre *Marele creier:*

— De ce?!

— Pornise pe un drum greşit, exact în direcţia opusă locului în care noi bănuim că se află intrarea în subterane.

— Bestie! strigă Ana, încercând să se smulgă din braţele băiatului care, în zadar, încerca, să o liniştească.

Marele creier se ridică de pe tron,

rotind ameninţător turela şi aruncând fulgere prin zecile de faţete ale ochiului.

— Nu aveţi nicio şansă! hurui el, dispreţuitor. Noi suntem viitorul!

— O să arunc în aer întreaga planetă! ameninţă *Marele homocrom*.

— Ei şi?! tună robotul. Această încăpere perfect izolată şi dotată se va învârti un timp prin Univers şi, până la urmă, *eu* voi găsi un loc unde să pot continua ceea ce am început aici. Dar voi?! Hai, distruge planeta! Sunt invulnerabil! Nici timpul nu mă poate atinge. Sunt invulnerabil! Şi vă acord o singură şansă de supraveţuire; să-mi predaţi urgent planurile navei.

— Niciodată!

— Niciodată? sacadă *Marele creier*, fixând-o pe fată. Poate speri ca homocromii sau cei ramaşi în nava voastră să vă vină în ajutor? Nu vor ajunge aici. Am construit un ecran de protecţie şi tunelurile lor care ajungeau până aici au fost blocate. Armele *patrulei* şi generatoarele sferelor de protecţie au fost distruse, iar homocromii nu dispun de niciun fel de arme în afara *undelor* care pot însă acţiona numai asupra fiinţelor vii. în cazul când nava voastră va încerca o

evadare, va fi dezintegrată. Planurile de distrugere a subsolurilor sunt aproape gata. Nu aveţi nicio şansă! Am nevoie de nave, iar voi de amestecul de gaze pe care îl respiraţi. Să facem schimb!

— Se pare că nu avem altă alternativă, spuse calm *Marele homocrom*, transmiţând în acelaşi timp pământenilor: Prietenul vostru a scăpat. A ajuns la navă.

— Andrei! murmură Ana, îmbujorându-se.

— Ce s-a întâmplat? urlă *Marele creier*.

— Studiam oferta ta, se grăbi homocromul să răspundă.

— De ce a rostit numele acela?!

— Nu trebuia să le distrugi prietenul...

— Eu hotărăsc ce trebuie şi ce nu trebuie!

— Bine, îţi vom da planurile. Dar cine garantează că...

— Eu!

— Pun o condiţie. Din această clipă nu mai distrugi nimic, nici solul, nici subsolul, nici atmosfera şi nici... fiinţele vii. Ştii foarte bine că pot afla dacă nu respecţi...

— Nu am acceptat condiţia!

— Aşteptăm.

Marele homocrom comunică prizonierilor: „În navă aveţi o fiinţă… o *floare roşie*. Am intrat în contact cu ea. Cred că am găsit soluţia. Trebuie doar să câştigăm timp.”

— Bine, se auzi glasul robotului. Începeţi imediat. Veţi avea la dispoziţie tot ce vă trebuie şi, desigur, veţi fi foarte atent supravegheaţi.

— Avem nevoie de Tex, comunică Traian, la sfatul homocromului.

— Tex? E o fiinţă inferioară. L-am studiat, înainte de a dispare patrula. La ce vă poate fi de folos o astfel de fiinţă? Poate vă gândiţi la un… curier?

— Posedă câteva informaţii care ne sunt absolut necesare pentru proiectarea navei, nu se lăsă Traian.

— Să iasă din pădure, se hotărî robotul, suspect de repede. Îl vom prelua noi şi îl vom aduce aici. Transmite-i asta, mai spuse homocromului, apoi ieşi, rulând cu viteză.

Uşa blindată se închise ermetic în urma lui.

Misiunea lui Tex

Masa a fost îmbelşugată şi Ax, pilotul navei, nu s-a lăsat până ce nu a obţinut de la robotul-bucătar câteva feluri de mâncare „ca acasă”.

Câţiva homocromi au asistat curioşi, dar au refuzat invitaţia pilotului, explicând politicoşi că modul lor de a se hrăni este total diferit.

Printre înghiţituri, Andrei i-a povestit lui Ax totul şi în final l-a avertizat că *Marele creier* este în stare să distrugă planeta.

— El este sigur că, în urma exploziei, eu am dispărut. Dacă a provocat explozia pentru a mă omorî, înseamnă că deja are un alt plan. Ce o mai fi pus la cale? Ana şi Traian...

— Există o singură soluţie, se repezi pilotul. Decolăm şi cu ajutorul armelor navei...

— Ana şi Traian sunt acolo! îl contrazise Andrei.

— Toate armele voastre au fost făcute inofensive, comunică unul dintre homocromi. Au fost dezactivate.

— Atunci, nu se lăsă Ax, să încercăm să ajungem la „maneta” aceea. O decuplăm şi...

— La manetă nu poate ajunge nicio

fiinţă vie, interveni homocromul. Mai avem o singură cale de acces până la tron şi nu dorim să fie descoperită pentru o acţiune care nu are sorţi de izbândă.

— Şi, totuşi, soluţia trebuie să existe, decretă pilotul. Întotdeauna există o soluţie!

Tex se ridică brusc de lângă patul cercetătoarei şi, după ce ascultă încordat, cu urechile ciulite, se porni să latre, trăgându-l pe Andrei spre uşa cabinei de comandă.

— Lasă-mă, Tex, se apără băiatul. Ce vrei?

— *Marele homocrom* a transmis un mesaj, comunică un homocrom. Tex trebuie să străbată pădurea.

— Asta o fi... soluţia? pufni Ax.

— Câinele a recepţionat mesajul, preciză homocromul. *Marele homocrom* o să ne ajute.

— *Marele homocrom*, mormăi neîncrezător Ax. Din câte am auzit, el poartă întreaga vină pentru ceea ce s-a întâmplat pe planeta voastră.

— Acum, el este „soluţia”. Singura. In timp ce Tex va străbate pădurea, noi vom transporta *floarea roşie* la tron.

— *Floarea roşie* trebuie să ajungă pe

Pământ, se împotrivi Andrei.

Unduindu-se, strania făptură s-a apropiat de băiat şi i-a mângâiat fruntea cu petalele.

— Bine, bine, am înţeles, se lăsă el convins, aşa a transmis *Marele homocrom*. Sper că ştie ce face…

Lăsând-o pe Diana sub îngrijirea robotului-medic, Ax şi Andrei, l-au urmat pe Tex, care abia a aşteptat să fie deschisă uşa navei.

Ajunşi la *poartă*, Andrei a propus:

— Să folosim în continuare această platformă transportoare.

— Pădurea nu permite, explică unul dintre homocromii care îi însoţiseră.

— În sfârşit, să mergem! oftă băiatul.

Părăsind *poarta*, micul grup a început să alerge, homocromul din faţă şi cel din spate având rolul să anihileze cu ajutorul *undelor* eventualele atacuri ale fiinţelor ce se ghiceau în întuneric.

Cu părul zburlit, mârâind şi arătându-şi colţii, Tex era cel mai indisciplinat membru al grupului. Strunindu-l cu greu de lesa improvizată, Andrei şi Ax abia reuşeau să-l ţină lângă ei.

— Parcă nu pe drumul ăsta am venit, remarcă la un moment dat băiatul,

gâfâind.

— Din cauza exploziei, pe acolo, nu se mai poate trece, veni răspunsul.

— Mai avem mult?

— Da.

Cu un fâlfâit de aripi înspăimântător, o pasăre monstruoasă a încercat să se strecoare spre ei printre ramurile groase ale copacilor.

— Nu vă opriţi! ordonă unul dintre homocromi. Este singura fiinţă care nu recepţionează *undele* noastre. Ocoliţi spaţiile mari dintre copaci.

Tex ţinea cu orice preţ să lupte şi pilotul a fost nevoit să-l ia în braţe. Andrei se strecura printre trunchiurile groase ale arborilor, privind mereu umbra ameninţătoare de deasupra lor. Capul bizarei zburătoare, semănând uluitor cu al unui crocodil terestru, apărea din când în când printre ramuri, încercând cu îndârjire să-i ajungă. Din ce în ce mai furioasă, pasărea nu a observat atacul reptilei.

Mai târziu, Andrei avea să afle că, de fapt, şarpele primise ordinul de atac prin *undele* emise de un homocrom şi, dacă ar fi avut posibilitatea să se oprească şi să asiste la teribila înfruntare, ar fi văzut,

cum, în final, învingătoare a ieşit pădurea, solul ei prinzind şi atrăgând în adâncuri pe ambii combatanţi.

Când Ax a obosit şi l-a lăsat din braţe pe Tex, acesta s-a smucit şi, târând lesa după el, a dis-părut în pădure.

— Tex, înapoi! strigă Andrei.

— Tex, înapoi! repetă pilotul.

L-au găsit îmbrăţişat de câteva liane, atârnând cu capul în jos, scheunând şi lătrând, într-o încercare disperată de a se elibera.

Cu chiu cu vai, au reuşit să-l desprindă, dansând tot timpul pe loc, pentru a scăpa de solul care voia să le prindă picioarele.

Când s-a văzut scăpat, Tex s-a scuturat puternic şi, fără vreo invitaţie specială, a început să alerge alături de Andrei, mulţumindu-se să mârâie şi să arunce priviri fioroase în jur.

Nu s-au oprit decât atunci când sub tălpi au simţit nisipul *Marelui pustiu* pătruns printre ultimii copaci ai pădurii, pietrificaţi şi trosnind îngrozitor la cea mai slabă adiere.

— De aici încolo începe zona controlată de roboţi, îi anunţă homocromul ce le fusese ghid.

— Să-l trimit pe Tex singur? se împotrivi Andrei.

— Îl însoţesc eu, se oferi pilotul.

— Nu, spuse hotărât homocromul, roboţii aşteaptă doar câinele, pentru că îl consideră inofensiv. Apariţia unuia dintre voi va distruge planul *Marelui homocrom*.

Al doilea homocrom, care până atunci stătuse deoparte, se apropie de Tex şi îi desfăcu zgarda şi lesa.

— Nu trebuie să aibă asupra lui nimic din ceea ce ar putea trezi suspiciunea roboţilor, explică el. Şi nici să apară singur din pădure nu se poate, pentru că roboţii ştiu că numai noi o putem străbate.

Le-a întors spatele şi calm, însoţit de Tex, a părăsit pădurea, intrând în *Marele pustiu*.

După câţiva metri, în faţa lor, de sub dunele de nisip, au ţâşnit platforme purtând zeci de soldaţi roboţi. Prima lor grijă a fost să-l *topească* pe homocrom, apoi, fără niciun menajament, l-au aruncat pe Tex într--o cuşcă şi au dispărut într-un nor de nisip.

Floarea roşie

— Am transmis ultimele detalii ale

planului, comunică *Marele homocrom*, în timp ce lumina emisă de corpul său slăbise atât de mult, că abia se mai putea observa. Fiinţa roşie, căreia voi îi spuneţi floare, ne va ajuta. Când va sosi clipa, Tex-câinele o va transporta prin tunelul secret. Aceasta va fi misiunea lui.

— De ce tocmai floarea? gândi Traian. Cum ne poate ajuta?

— Este singura în stare să anihileze sistemul de siguranţă din jurul *întrerupătorului*.

În timpul acestei conversaţii pe calea *undelor*, prizonierii ordonau materialele aduse de roboţi şi, fără îndoială, *Marele creier* era convins că cei trei nu fac altceva decât pregătiri intense pentru a începe să lucreze la planurile navei promise.

Uşa blindată a alunecat în perete şi stăpânul, fluturând mantia albă, a intrat rulând cu viteză. S-a oprit pe tron şi a conectat ecranul.

— Totul este pregătit, anunţă el. Pădurea este încercuită. Tex-câinele va fi reperat. Dacă transportă arme sau informaţii periculoase...

— Este inofensiv, interveni Ana, înroşindu-se totuşi la gândul că Andrei o fi

încercat să le transmită ceva.

— O să verificăm, sacadă *Marele creier*, după care se întoarse spre homocrom: Când sunt gata planurile?

— Nu ne-am apucat încă.

— Îţi acord zece ore terestre. Nicio secundă mai mult.

— Planurile vor fi gata la timp, se angajă Traian, în dorinţa de a nu asista la izbucnirea unui nou conflict cu urmări imprevizibile.

— Cu *Marele homocrom* am vorbit! îl repezi robotul.

Pe ecranul acoperit de o reţea de figuri geometrice colorate, o lumină albă începu să pulseze violent. *Marele creier* acţionă câteva butoane de pe braţul tronului şi obţinu imaginea locului unde Tex, însoţit de firavul homocrom, tocmai ieşise din pădure.

— M-aş fi mirat să-l văd pe prietenul vostru ieşind singur din pădure, comentă *Marele creier*.

Apoi, soldaţii-roboţi i-au înconjurat pe cei doi şi jeturile orbitoare l-au topit pe homocrom, în timp ce Tex a fost aruncat în cuşcă.

Traversarea *Marelui pustiu* a durat câteva minute, după care imaginea a fost

comutată în interiorul unui laborator.

— Când o să am planurile navei, se întoarse robotul spre *Marele homocrom*, îţi voi arăta uzinele mele, întruchiparea perfecţiunii. Voi, fiinţele vii, pline de prejudecăţi şi sentimente, nu aţi fi fost în stare să construiţi aşa ceva.

— O perfecţiune monstruoasă.

Tex a început să latre atât de tare, încât toate privirile s-au întors spre ecran.

Purtat de colo-colo prin uriaşul laborator, sărmanul câine se împotrivea din răsputeri diferitelor teste la care era supus.

— Pozitiv, a anunţat *Marele creier*, stingând ecranul. V-am îndeplinit şi această dorinţă. Din clipa asta, încep numărătoarea inversă.

— Crezi că pot lucra închis? Crezi că ei pot lucra de după gratiile celulei? întrebă *Marele homocrom*. Noi nu suntem roboţi!

Uşa blindată a culisat şi a permis lui Tex să intre. După ce s-a scuturat zdravăn şi s-a lămurit unde se află, câinele s-a repezit la Ana şi Traian, lătrând bucuros. Apoi, s-a întors spre homocrom şi l-a „ascultat” atent, mârâind uşurel.

— Sunteţi liberi, anunţă robotul,

eliberându-i de după gratii, dar, nu uitaţi că sunteţi foarte bine supravegheaţi şi, mai ales, nu uitaţi să cronometraţi timpul pe care vi l-am acordat!

După ce uşa blindată s-a închis în urma lui, Ana a întrebat:

— De ce ne-a lăsat aici? Nu e o cursă?

— El consideră că acest loc este perfect izolat şi perfect păzit, răspunse homocromul. Ştie că noi putem pătrunde în oricare dintre uzinele şi laboratoarele lui.

— Înseamnă că nu avem nicio şansă? se întrebă disperat Traian, prefăcându-se că se apucă de lucru.

— Mai am suficientă energie pentru a bruia sistemul de supraveghere, anunţă *Marele homocrom*. Bruiajul va dura exact un minut, timp în care Tex trebuie să aducă aici fiinţa roşie. Dacă eu nu voi reuşi să decuplez maneta, va trebui ca unul dintre voi să încerce. Este foarte important ca toată acţiunea să nu dureze mai mult pe 40—50 secunde. Dacă depăşim acest timp, roboţii vor năvăli aici. Când voi ordona deschiderea tunelului să ştiţi că acţiunea a fost declanşată.

Niciodată Ana şi Traian nu au putut povesti la fel evenimentele ce au urmat

cuvintelor transmise de homocrom. De fiecare dată, Andrei intervenea cu „Bine, grasule, ai dreptate, eşti un erou!”, deviind discuţia.

De fapt, lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât niciunul dintre participanţi nu a avut posibilitatea să le înregistreze cu exactitate.

Când în perete a apărut gura tunelului, Tex s-a repezit şi a dispărut ca o săgeată, Ana şi Traian au fixat în dreptul uşii blindate celula sferică, iar *Marele homocrom* s-a apropiat de *întrerupătorul* în jurul căruia pulsaţiile de lumină deveniseră violente.

Tex a revenit şi a depus pe pardoseală *floarea roşie* care, pe dată, a început să se rotească în jurul propriei axe. Transformată într-o pâlnie, bizara fiinţă s-a lipit cu partea ascuţită de maneta *întrerupătorului;* un fel de tunel viu protector prin care, cu ultimele resurse de energie, homocromul încercă să ajungă la manetă.

Apoi, uşa blindată s-a topit, celula sferică a fost aruncată cât colo şi *Marele creier* a năvălit huruind. Globul de foc ţâşnit din pieptul său l-a dezintegrat într-o clipă pe *Marele homocrom*, în timp ce din

trupul florii zburau în toate părţile bucăţi calcinate.

Disperată, Ana s-a aruncat la picioarele robotului, împiedicându-l şi făcându-l să se prăbuşească.

Zburlit şi arătând înspăimântător, Tex încerca să se opună roboţilor care tocmai îşi făcuseră apariţia.

Traian s-a repezit la manetă şi, apărat de ceea ce mai rămăsese din *floarea roşie*, a reuşit să o apuce. S-a prăbuşit, provocând în cădere, decuplarea *întrerupătorului*.

Sfârşit sau început?

Marele pustiu s-a dovedit neîncăpător pentru toţi homocromii care au venit să asiste la plecarea pământenilor şi, mult timp, Andrei avea să aibă în faţa ochilor mulţimea fără de sfârşit a celor care le-au urat drum bun.

După ce a fost scoasă din ascunzătoarea subterană, *patrula* a fost minuţios verificată, aprovizionată şi dotată cu armele recuperate din depozitele roboţilor.

Despre *Marele creier* şi armata sa, toţi preferau să nu se amintească; voiau să

uite cât mai repede.

Sosirea pământenilor şi jertfa *florii* aveau să rămână înscrise pentru totdeauna în cartea de istorie a planetei homocromilor.

După două zile de zbor, totul părea să intre în normal şi Ana a reuşit să zâmbească avalanşei de iţlume cu care o bombarda Andrei.

Tex se bucura alături de ceilalţi, convins că din clipă în clipă stăpâna sa se va ridica şi îl va mângâia. Într-adevăr, starea cercetătoarei se ameliora cu fiecare oră.

În a treia zi de zbor, Diana s-a ridicat brusc, strigând:

— Nu! Nu vreau! Nu te primesc! Pleacă! Pleacă!

Cu greu, Traian şi Andrei au reuşit să întindă pe pat trupul încordat al cercetătoarei. Ochii larg deschişi exprimau o spaimă cumplită. Tex se pornise să latre furios, învârtindu-se prin cabină. Pilotul a verificat indicatoarele robotului-medic.

— Imposibil! a exclamat el. Diana *nu poate* nici să se ridice şi nici să vorbească!

— Ax, ecranul! îngăimă Andrei, roşu de emoţie.

Uitând pentru o clipă de bolnavă, s-au repezit cu toţii lingă ecran, parcă nevenindu-le să creadă că undeva, încă departe, se putea distinge Pământul.

Tex a rămas însă lingă cercetătoare, adulmccând, mârâind şi comportându-se extrem de ciudat.

CAPITOLUL TREI

GEMMA

Gigant – 01

— Tex, linişteşte-te! ordonă Andrei, fără să părăsească ecranul. În sfârşit, oftă el, acasă. O să am ce povesti!

— Te cred, spuse Ax, lăsând comenzile *patrulei* în seama pilotului automat. Să vezi ce bucurie pe capul meu când o să afle pe unde am fost!

— Adică?

— Pasageri clandestini la bord! Amestec în evoluţia unor planete! Distrugerea...

— Am fost siliţi de împrejurări, interveni Traian.

— Ce-ar fi trebuit să facem? prinse curaj Andrei. Să devenim membri ai

coloniei de pe Cameleon? Să-l lăsăm pe Marele creier să atace Pământul? Am ripostat normal.

— Normal, mormăi pilotul. Va trebui să demonstrăm.

Neîndrăznind să mai latre, câinele continua să se învârtă în jurul patului pe care stătea întinsă cercetătoarea. Cu părul de pe ceafă zburlit, dând furios din coadă, Tex adulmeca arătându-şi colţii şi mârâind înfundat.

— Parcă vrea să ne spună ceva, şopti Andrei lui Traian.

— Poţi să traduci? îl ironiză acesta.

— Printre noi se află o fiinţă străină, veni serios răspunsul.

— E o glumă proastă.

— Nu glumesc!

— Ciudat, interveni Ana, apropiindu-se. Tex are un motiv foarte serios.

— Asta tocmai îi spuneam grasului care, bineînţeles, nu vrea să creadă, explică Andrei.

— Dacă ţinem cont şi de faptul că Diana s-a manifestat contrar tuturor buletinelor de analiză a stării ei, continuă îngândurata fata, atitudinea lui Tex este un semnal de alarmă.

— Hei, veniţi aici! îi strigă pilotul,

arătându-le ecranul. Incredibil! Ştiţi ce-i asta?

— O bază interplanetară, răspunse Ana. Din seria *Gigant*.

— Normal, comentă Andrei. Ne apropiem de casă.

— Tocmai, că nu e normal, mormăi pilotul, manevrând atent comenzile *patrulei*.

— Nu înţeleg, se arătă contrariat Traian, aplecându-se peste umărul fetei să vadă mai bine.

— Este *Gigant-01*, preciză pilotul, uimit peste măsură, în timp ce *patrula* survola baza interplanetară. *Gigant-01!* În urmă cu treizeci de ani a dispărut în perimetrul constelaţiei Gemma şi acum, poftim, iat-o aici, aproape de Pământ! E normal?

Pe ecran, instalaţiile bazei defilau atât de aproape, încât părea că e suficient să întinzi mâna pentru a le atinge.

— Eu nici nu mă născusem, când a fost construită, medită Ax, dar misterioasa ei dispariţie şi soarta oamenilor aflaţi pe ea m-a urmărit mereu. În fiecare misiune de patrulare credeam că îi zăresc contururile. Dacă în clipa asta ar dispare de pe ecran, cred că nici nu m-aş mira.

— Ne aflăm pe orbita bazei şi, dacă nu mă înşel, chiar recepţionam un mesaj, anunţă Ana, trezindu-l pe Ax la realitate.

— Ai dreptate! exclamă el. Să ascultăm!

În cabină se auzi clar mesajul transmis de o voce extrem de obosită:

— Sunt baza *G-01*, sunt baza *G-01*...

— Sunt *patrula NPI-1679*, comandant Ax, transmise pilotul.

— Recepţionat. Ce doriţi?

— Permiteţi aterizarea?

— De ce?

— *Patrulele* au dreptul să controleze orice navă sau bază a pământului.

— *NPI-1679*, continuaţi-vă drumul. Puteţi comunica pe Pământ că ne-aţi întâlnit. În curând, vom sosi şi noi.

— De treizeci de ani sunteţi consideraţi dispăruţi! strigă Ax, strivind supărat cuvintele. Îmi închipuiam altfel contactul cu voi.

— Nu suntem pregătiţi să primim pe nimeni. Am contactat o maladie necunoscută şi până nu descoperim antidotul, orice contact este interzis. Terminat.

— Vă putem ajuta, nu se lăsă pilotul. Trebuie să ne întâlnim! Vă aşteptăm de

treizeci de ani!

— Nu e cazul! se auzi, amenințătoare, vocea obosită.

Legătura s-a întrerupt brusc, iar ocupanții *patrulei* s-au privit consternați.

Aterizare forțată

— Dacă nu ne vor, direcția Pământ se revoltă Andrei.

— Ar fi bine să supraveghem baza, fu de părere Ana. Împotrivirea lor este foarte... nepoliticoasă.

— Să-i supraveghem, dar de la o distanța cât mai mare, spuse Traian. Să nu-i... stingherim.

— Trebuie să-i cunoaștem! hotărî pilotul. împotrivirea lor nu este numai un act de impolitețe.

— Maladia..., încercă Andrei.

— Avem costume speciale pentru astfel de cazuri.

— Ax, oare nu am devenit exagerat de suspicioși? mormăi Traian.

— Ei! strigă pilotul, am impresia că ați uitat cine comandă *patrula*.

— Nu am uitat, se supără Andrei, dar se pare că tu ai uitat că Diana trebuie să ajungă cât mai repede acasă. Baza,

oricum, o să ajungă, dar prima urgenţă este Diana.

— M-ai convins, spuse Ax, comandând ieşirea *patrulei* de pe orbită.

— Trebuie să aterizăm pe *G-01!*

Neaşteptata intervenţie fusese făcută de cercetătoare şi susţinută de Tex, care lătra, urcat pe pat cu labele din faţă.

Ax a trecut comanda în seama pilotului automat, a îngenuncheat lângă bolnavă şi, mângâindu-i fruntea rece, a spus:

— Repetă Diana, te rog, repetă...

S-au apropiat şi ceilalaţi. Andrei a şoptit în urechea lui Traian:

— Ni s-a părut?

— În starea în care se află nu poate să vorbească.

— Şi totuşi, a vorbit.

— De neînţeles, murmură Ax, ridicându-se.

— Aterizaţi pe *G-01!* se auzi din nou glasul cercetătoarei. Aterizaţi pe *G-01!*

De această dată, nimeni nu se mai putea îndoi că îndemnul fusese rostit chiar de bolnavă. Nu mişcase buzele, niciun muşchi al feţei nu tresărise şi totuşi ea vorbise. Tex îşi agita bucuros coada, ca o confirmare a faptului că acel glas

aparţinea stăpânei sale.

— Visăm! exclamă înciudat pilotul. Altă explicaţie nu există.

— Să ne întoarcem, propuse timid Andrei.

— În urmă cu câteva minute ţipai că vrei acasă! sări Traian.

— Am un motiv foarte serios să-mi schimb părerea. Nu crezi?

— Merită să încercăm, spuse, încet, Ana. *Patrula* dispune de suficient echipament de protecţie, despre care cei de pe *G-01* nu ştiu nimic. Nu exista pe vremea când ei au părăsit Pământul.

— Apoi, avem deja experienţă, o susţinu Andrei.

— Uşurel, uşurel! îl luă în primire Traian.

— Ne întoarcem? se interesă pilotul care, între timp, se convinsese că robotul medic este în perfectă stare de funcţionare şi că, evident, cercetătoarea nu putea să rostească singură acele cuvinte.

— Ne întoarcem, fu de acord Andrei.

— Trebuie, spuse scurt Ana.

— Dacă trebuie, trebuie, mormăi Traian.

— Atunci, la treabă! declară Ax.

Pentru orice eventualitate, să facem unele pregătiri...

Au verificat costumele, au completat rezervele de alimente şi oxigen, au ataşat emiţătoarelor de sfere de protecţie generatoare noi. Singura armă portabilă a patrulei, pistolul, a fost repartizat, în mod firesc, pilotului. Andrei a primit o minusculă cameră video.

— Şi Tex?

— Tex va rămâne pe navă, lingă Diana, hotărî Ax. Emiţătorul de la bord ne va comunica în permanenţă ce se întâmpla în această cabină. Bineînţeles, nu vom desfiinţa sfera de protecţie din jurul *patrulei*.

— *G-01* dispune de arme? se interesă Andrei.

— Da, răspunse pilotul.

— S-ar putea să le folosească?

— Nu cred, mormăi, nu prea convingător, Ax. Chiar dacă întâlnirea cu noi nu a provocat celor de pe *G-01* o mare bucurie, până la folosirea armelor...

— Am întrebat într-o doară, preciză Andrei.

— Ce-ţi umblă prin cap? îl luă în primire Traian. Când s-a mai pomenit ca oamenii să folosească arme împotriva

oamenilor?

— S-a „pomenit”, grasule, aşa să ştii. Am văzut la cinematon.

— Eh, tu şi cinematonul tău!

— Renunţăm? făcu ironică Ana.

— Nici vorbă! sări Andrei.

Instalat la pupitrul de comandă, Ax dirijă nava spre gigantica bază, privind încordat aparatura bordului. Când distanţa s-a redus la cota minimă, s-a aplecat asupra microfonului:

— *NPI-1679* către *Gigant-01! NPI-1679* către

Gigant-01! Careul *AL*. Permiteţi aterizarea.

Niciun răspuns.

— Nu ne vor, şopti Ana.

— Poate vreo avarie..., încercă timid Andrei.

— Totul este intact, spuse aspru Traian.

— Careul *AL*, anunţă pilotul. Nu e pregătit pentru aterizare. Dacă nu vor să ne primească, nu avem ce face, trebuie să renunţăm.

— Se deschide! apucă să strige Andrei şi, în următoarea secundă, *patrula* a fost *aspirată*.

Trapa careului AL a alunecat apoi în

lăcaşul ei, iar uriaşa bază şi-a continuat netulburată înaintarea greoaie prin spaţiu.

Prizonieri

Protejată de sfera invizibilă, *patrula* a simţit totuşi, din plin, teribilul impact cu podeaua imensei celule de oţel. Rostogolinctu-se, sărind ca o minge şi izbindu-se de pereţi, mica navă s-a oprit într-un colţ, cu motoarele stinse şi cu serioase avarii ale dispozitivelor aflate la exterior.

În interior, şocul aterizării forţate a fost resimţit mai puţin de către aparate şi instalaţii, dar a lovit în plin membrii echipajului, surprinşi pe „picior greşit”, cum avea să declare, mai târziu, Andrei.

Pilotul se lovise de bord şi căzuse ca fulgerat, cu o şuviţă de sânge prelingându-i-se pe faţă.

Traian reuşise să o prindă în braţe pe Ana şi amândoi, după ce fuseseră aruncaţi de colo-colo, lovindu-se dureros, au rămas nemişcaţi într-un colţ.

Andrei „adormise” de la bun început, cu un cucui de toată frumuseţea în mijlocul frunţii.

Scheunând, mârâind şi lătrând

înfiorător, Tex a reuşit să scape de lovituri mai serioase.

Bine legată de pat, Diana fusese singura care scăpase neatinsă şi Tex, urcat cu labele din faţă pe pat, se apucă să mârâie, convins că cercetătoarea se va ridica pentru a-i ajuta pe ceilalţi.

Şi atunci, pe „Liliput”, douăsprezece ore încheiate au trecut până ce a reuşit să-şi aducă la viaţă stăpână. După ce a cercetat aparatura, s-a echipat, l-a mângâiat pe cap şi a ieşit, ordonându-i să rămână şi să păzească nava. Acoperit de nisip, a trebuit să aştepte singur-singurel până ce au apărut noii săi prieteni.

Cedând parcă rugăminţilor, cercetătoarea s-a ridicat brusc şi a început să desfacă legăturile. Fără să dea nici cea mai mică atenţie bucuriei zgomotoase a câinelui, a coborât din pat şi a făcut primii paşi, nesiguri, întocmai ca ai unui robot care abia învaţă să meargă.

Supărat şi contrariat, Tex s-a trântit pe podea, cu botul pe labe, urmărind-o atent, cu ochii mijiţi, gata să intervină.

Diana îl ridică pe Andrei, îl depuse pe patul de pe care tocmai se ridicase ea şi îi aplică pe frunte o compresă calmantă, regeneratoare.

Pe Traian şi Ana i-a transportat cu atâta uşurinţă, încât Tex a ridicat mirat capul. I-a culcat direct pe podea, lângă pat, după care le-a injectat câte un biostimul.

Rana pilotului a fost curăţată, iar braţul stâng a fost cuplat cu robotul-medic, pentru o transfuzie.

Când s-a îndreptat spre ieşirea din *patrulă*, Tex nu a mai putut răbda şi, din câteva salturi, a ajuns-o pe cercetătoarea care tocmai se îndrepta cu paşi egali, mecanici, spre o trapă practicată în podeaua uriaşei celule. Tex s-a oprit, a aruncat o privire în spate, spre uşa *patrulei* rămasă deschisă, apoi s-a repezit după stăpâna sa, pe treptele inundate de o lumină albastră...

— Unde-i Diana?! a strigat speriat Andrei, de cum a deschis ochii. Cum am ajuns eu în locul ei? Hei, treziţi-vă! Tex, unde te-ai ascuns?

Pipăindu-şi cucuiul, a coborât din pat, a cercetat în grabă nava, s-a oprit o clipă în faţa uşii, apoi s-a aplecat asupra lui Traian şi a început să-l zgâlţâie disperat:

— Scoală-te! Hei, scoală-te!

— Ce?... Ce s-a întâmplat? bolborosi

băiatul, deschizând ochii şi privind buimac în jur.

— Diana a dispărut! Tex nu e nicăieri! Trapa de acces în *patrulă* este deschisă!

— Cum să... dispară?

— În navă nu sunt.

— Ajută-mă să o pun pe Ana pe pat.

— Nu-i nevoie, şopti fata, ridicându-se. Mă doare tot corpul... Unde-i Diana?

— Când mi-am revenit, eram în pat, se porni să turuie Andrei. Cercetătoarea şi câinele au dispărut. Probabil au părăsit nava, au ieşit din sfera de protecţie şi...

— Tu ne-ai administrat biostimul? îl întrerupse Traian, arătând pe jos ambalajele.

— Nici vorbă. Şi compresa de pe cucuiul meu a aplicat-o cineva. Ax, în niciun caz. Încă nu şi-a revenit. Şi de el a avut acel „cineva” grijă. O fi pătruns în navă vreun... străin?

— Sfera de protecţie este intactă, comunică Ana, aflată lângă pupitrul de comandă. Nimeni nu a putut să intre.

— Dar să iasă?

— Doar ştii că sfera permite ieşirea, răspunse fata, aplecându-se asupra pilotului. Poate... în fond, este perfect posibil ca Ax să se fi îngrijit de noi înainte

de a leşina.

— Iar Tex a luat-o pe Diana în spate şi a plecat la plimbare, se burzului Andrei.

— Cine m-a împachetat aşa? Se auzi glasul pi-lotului.

— În sfârşit! oftă Ana. Cum te simţi?

— Mulţumită vouă, bine.

— Nu avem niciun... amestec. Şi de noi a avut cineva grijă. Credeam că tu...

— Am leşinat primul, spuse convins Ax, desprinzând legătura cu robotul-medic. Deci nu voi m-aţi îngrijit... Unde-i Diana?

— A dispărut împreună cu Tex.

— A dispărut? Să vedem... Hm, da, întregul armament distrus, rezervoarele de combustibil goale. Emiţătorul blocat. Priviţi înregistrarea! Diana s-a ridicat *singură*, ne-a acordat primul ajutor, apoi... Imposibil!

— Ei ne-au avertizat, comentă Traian. Ne-au sfătuit să nu aterizăm.

— Apoi, ne-au *aspirat!* replică furios Ax.

Pe ecran, treptat, imensa închisoare în care puteau să încapă lejer câteva zeci de nave de tipul patrulei, se dezvăluia privirilor. Masivitatea pereţilor cenuşii, tavanul închis ermetic, cele câteva

instalaţii compacte şi ameninţătoare ce ieşeau din pereţi anihilau în faşă orice speranţă de evadare.

— Priviţi, spuse pilotul, fixând şi mărind imaginea locului pe unde dispăruseră Tex şi cercetătoarea.

Înconjurat de lumina albastră, pe trepte îşi făcuse apariţia un om echipat complet în costumul *QW* din seria special construită pentru dotarea bazei *Gigant-01*.

În zadar a încercat Ax, folosind la maximum transfocatorul, să desluşească chipul omului. Vizorul căştii, de un albastru dens, întunecat, făcea imposibilă descoperirea vreunei trăsături.

— Trebuie să-l oprim! strigă Andrei. Se apropie de sferă!

Ieşit în uşa navei, băiatul începu să facă semne disperate, fără să reuşească să-l convingă pe omul în *QW* să se oprească. Îngrozit, a asistat la dezintegrarea lui în momentul când costumul a luat contact cu sfera de protecţie.

— Nu e vina noastră, se întoarse el spre ceilalţi membri ai echipajului.

— Bineînţeles, îl linişti Ana.

— Când au plecat ei, navele nu erau dotate cu sfere de protecţie, mormăi

Traian.

— Nu e vina noastră! strigă Andrei, din nou, repezindu-se spre ieşirea din patrulă.

— Stai! încercă pilotul să-l oprească, dar un zgomot asurzitor l-a făcut să încremenească.

O salvă nimicitoare pornise spre ei din pereţii închisorii, şi, dacă nu ar fi fost sfera, nu ar mai fi rămas nici urmă din navă.

— Cineva nu a auzit că oamenii pot folosi armele împotriva altor oameni, spuse Andrei când se dezmetici.

— Acum, cei de la bază ştiu de ce am rezistat *aterizării forţate*, interveni Ax, ştergându-şi fruntea năpădită de broboane mari de transpiraţie. Ştiu că suntem protejaţi de o sferă invizibilă şi îşi explică cum a fost dezintegrat omul lor. Ce va urma? Nu par deloc... prietenoşi.

Receptorul *patrulei*, rămas ca prin minune intact, captă un mesaj pe care îl transmise în cabina de comandă.

— Regretăm incidentul, se auzi o voce. Armele s-au declanşat automat când au primit informaţia că un membru al echipajului nostru a fost *distrus*. Vă sfătuim să desfiinţaţi protecţia navei

voastre, pentru a putea intra în contact direct. Veţi intra în regim de carantină, pentru a nu vă molipsi de groaznica maladie ce bântuie la noi. Un membru al echipajului vostru şi câinele care îl însoţea au fost deja internaţi. Bănuiam că emiţătorul nu vă funcţionează dar, în cazul când receptorul nu a fost avariat şi recepţionaţi mesajul, răspundeţi prin a ieşi unul câte unul. Aştept.

— Ne-am speriat degeaba, oftă Andrei.

— Nu fi aşa de sigur, şopti Ana. Mi se pare cel puţin ciudat ca un om să spună despre altul că a fost *distrus*.

— De ce nu vor să le vedem faţa? susţinu Traian, arătând spre ecranul ce reproducea pe cel ce transmisese mesajul.

— Diana nu a putut să se ducă *singură* la ei, spuse Ax. Noi ştim foarte bine că aşa ceva era imposibil. Cât despre felul în care ne-au primit...

— Cred că aveţi dreptate, declară mohorât Andrei. în acest caz, ce facem?

— Voi ieşi din *patrulă*, hotărî pilotul. Un contact direct este neapărat necesar.

— O să ies eu, se împotrivi Traian, fără să ri-dice tonul, pentru că tu trebuie să rămâi la co-manda navei. Mă voi echipa

şi vom ţine legătura prin radiotelefoane. Voi folosi şi sfera de protecţie individuală. Sunt întrebări?

Carantina

— Suntem prizonieri? se auzi în cabina *patrulei* glasul lui Traian.

Ajuns pe treptele navei, el strigase întrebarea către omul aflat dincolo de sfera de protecţie, mult mai tare decât ar fi fost necesar.

— Nu, se auzi răspunsul. Nu sunteţi prizonieri, dar trebuie să vă supuneţi carantinei. Tu eşti Ax?

— Nu, eu sunt Traian.

— Citi membri are echipajul?

— Şase, împreună cu Tex. Tu cine eşti?

— Waru, împuternicit de comandantul bazei să mă ocup de voi.

— Vrem să vorbim direct cu comandantul.

— Starea sa este foarte gravă. Urmaţi-mă!

— De ce ne-aţi obligat să coborâm? De ce ne-aţi blocat şi avariat *patrula?*

— Voi aţi dorit-o, iar faptul că aţi luat contact cu baza într-un mod violent se

datorează unor defecţiuni ale platformei *AL*. V-am avertizat.

— Insistăm să vină comandantul.

— Comandantul Aryo este grav bolnav.

— Putem lua legătura cu Pământul, folosindu-ne de emiţătorul principal al bazei?

— Nu. Este avariat.

— De ce nu vă scoateţi casca de protecţie?

— Maladia contractată a lăsat urme îngrozitoare asupra pielii. Lumina are efecte negative.

— Când vom ajunge pe Pământ?

— Peste aproximativ două sute treizeci şi cinci de ore. Ceilalţi nu coboară?

— Vrem să vorbim, cu Diana. Vrem să-l vedem pe Tex.

— Regret, sunt în carantină.

— Vă vom comunica hotărârea noastră, spuse Traian, retrăgându-se în *patrulă*.

— Grăbiţi-vă! îl ajunse din urmă glasul lui Waru, rămas neclintit în spatele geamului de protecţie opac.

— Nu ştiu dacă rămânând aici, la adăpostul *patrulei*, vom afla ce se petrece

pe bază! tună Traian, intrând în cabina de comandă. Propun să coborâm. Timpul trece! Cred că Diana e în pericol.

— Să nu uităm să luăm generatoarele de sfere de protecţie pentru Diana şi Tex, propuse Andrei privindu-l întrebător pe Ax.

— Coborâm, hotărî acesta brusc, începând imediat pregătirile.

— Nu ar fi mai bine ca eu să rămân? se interesă, timid, Andrei. Cineva trebuie să rămână, să păzească nava.

— Echipează-te imediat, îl îndemnă Traian, prinzindu-şi de centură generatorul. E mai bine să mergem toţi.

— Gata? se interesă Ax, verificând atent echipamentul fiecăruia. Primul va ieşi Traian, stabili el, apoi Andrei şi Ana. Eu voi părăsi patrula ultimul. Executarea!

— Şi sfera? întrebă Andrei.

— Am programat desfiinţarea automată, la cinci minute după ieşirea noastră în afara ei, răspunse pilotul, aruncând o ultimă privire asupra instalaţiilor din cabina de comandă. Să mergem.

Waru îi aştepta exact în acelaşi loc.

— Suntem toţi, anunţă Ax.

— Aţi anulat sistemul de protecţie al

patrulei?

— De ce?

— Să evităm repetarea unui accident.

— Peste zece secunde, sfera de protecţie se autodesfiinţează, anunţă pilotul, simţind dintr-o dată că a făcut o greşeală ireparabilă.

— Bine, grupaţi-vă în spatele meu, ordonă sec Waru.

— Ce vrei să faci? strigă Ax.

Tirul concentrat izbucnit din pereţii de oţel a lovit mica navă rămasă fără apărare, mistuind-o într-o clipă.

— Ce înseamnă asta? bâigui Ax, înecându-se de furie. De ce?!

Muţi de uimire, ceilalţi membri ai echipajului priveau hipnotizaţi locul unde, cu doar câteva secunde în urmă, se aflase *patrula*. Refuzau cu îndârjire să creadă că ceea ce se petrecuse sub ochii lor putea să fie adevărat.

— Nava voastră era infestată şi prezenta pericol pentru colectivitatea de pe *G-01*, comunică Waru. Urmaţi-mă!

Între timp, o duzină de oameni echipaţi în *QW* înconjuraseră, ameninţători, echipajul *patrulei*.

— Vreau să vorbesc imediat cu comandantul Aryo! scrâşni Ax,

desprinzând pistolul de la centură.

— Predă arma! ceru Waru, întinzând braţul şi răsfirând degetele înmănuşate.

— Nici gând, se împotrivi furios pilotul. Ne conduci imediat la Aryo!

Doi dintre oamenii echipaţi în costume *QW* s-au repezit asupra lui Ax, acţiunea lor fiind ordonată printr-un semn al celui care părea să le fie superior. Waru dăduse semnalul de atac printr-o scurtă mişcare a capului şi, probabil, nu mică le-a fost mirarea când au constatat dezintegrarea celor doi executanţi veniţi în contact cu sfera invizibilă ce îl înconjura pe Ax.

— Să nu-i lăsăm să ne despartă, strigă acesta! adunându-i în jurul său pe copii.

Şocul era atât de puternic, încât Ana, Traian şi Andrei deveniseră un fel de spectatori imobili, puterea lor de înţelegere şi reacţie fiind anihilată, paralizată de neomenească primire ce li se făcuse. A fost nevoie de intervenţia energică a pilotului pentru a-i determina să se mişte şi să se grupeze.

În următoarea secundă însă, podeaua metalică de sub tălpile lor a început să vibreze şi toţi patru s-au trezit coborând

vertiginos, înconjuraţi de acea stranie lumină cu reflexe albăstrui.

Probabil că aşa cum intuise Ax, Waru pregătea dizolvarea grupului şi izolarea fiecăruia dintre încăpăţinaţii membri ai fostei *patrule*. Nu a reuşit şi, convins de puterea invizibilelor sfere, i-a trimis pe toţi la un loc, prin intermediul ciudatului ascensor, într-o celulă comună.

— Trebuia să rămân! prinse a se tângui Andrei, după ce s-a convins că a scăpat de ascensor şi a „aterizat” cu bine între pereţii cenuşii ai celulei. Rămâneam şi nu desfiinţam sfera! Ar mai fi îndrăznit Waru să se poarte aşa cu noi?! Vezi, grasule, din cauza ta! se întoarse el apoi către Traian. Ai început să strigi că mi-e frică şi că de asta vreau să rămân! Poftim, acum ce facem?!

— Era mai bine să te fi lăsat în patrulă, recunoscu în mod cu totul neaşteptat Traian, pentru ca imediat să strige: nu te-aş mai fi auzit văicărindu-te!

— Băieţi, îi imploră Ana, exasperată, iar?!

— Să admitem că e adevărat, începu Ax, în timp ce măsura cu paşi mari fiecare latură a celulei, toţi cei de pe *GIGANT-01* au fost atinşi de o maladie necunoscută,

îngrozitoare... Emiţătorul lor principal s-a defectat şi deci nu au putut lua legătura cu Pământul... Ciudata maladie, după câte am înţeles, afectează în primul rând pielea, provocând răni, fapt pentru care toţi cei de aici umblă în *QW*...

— Poate că nu afectează numai pielea, sugeră Ana.

— Ar fi singura explicaţie plauzibilă a comportamentului lor demenţial! izbucni pilotul blond. Numai nişte oameni al căror creier este bolnav se pot manifesta astfel! Şi dacă aşa e, dacă toată colonia de pe *G-01* este bolnavă, trebuie să admitem că am intrat într-un joc din care, deocamdată, zău că nu ştiu cum vom ieşi!

— Ipoteza ta, Ax, este complet greşită!

Vocea, aceeaşi voce care îi întâmpinase în momentul apropierii patrulei de *GIGANT-01*, aceeaşi voce gravă şi teribil de obosită răsună între pereţii celulei. Apoi, pe o porţiune dintr-un perete transformată în ecran apăru şi imaginea celui care vorbea: un om ţintuit într-un fotoliu. Echipat în acelaşi costum *QW*, având casca de protecţie prevăzută cu acelaşi geam de culoare albastră, omul îşi odihnea palmele înmănuşate pe braţele

fotoliului şi părea că întreaga sa atenţie este concentrată asupra celor aflaţi în carantină.

— Aryo? întrebă Ax, neîncrezător.

— Exact, tinere. De unde ştii?

— Vocea... În timpul şcolii... Documentare... explică incoerent pilotul, încercând să pătrundă cu privirea dincolo de opacitatea sticlei albastre.

— Da, înţeleg, spuse Aryo. Mă încântă faptul că pe Pământ nu am fost uitat cu desăvârşire.

— De ce toate astea?! izbucni Ax, revoltat. Savantul Aryo nu putea admite...

— Incidente regretabile, Ax, provocate de excesul de zel al lui Waru, care, de altfel, este un tip foarte de treabă. Bineînţeles, a şi fost pedepsit...

— Nu cred! Nu pot să cred! Tăcerea voastră atât de îndelungată, apariţia neaşteptată a bazei în această zonă, modul inadmisibil în care am fost trataţi. De la atragerea noastră forţată, la distrugerea unei nave aparţinând flotilei de patrule a Pământului, şi până la aruncarea noastră brutală în această celulă, totul este inadmisibil! Incredibil! De ce?!

— De asta!

În acelaşi timp cu rostirea cuvintelor,

omul de pe ecran şi-a smuls casca. Pe ecran a apărut o mască îngrozitoare, în care ochii, gura, nasul, urechile, părul se amestecaseră într-un amalgam grotesc, înspăimântător. Andrei s-a lipit cu spatele de peretele opus ecranului, tremurând. Ana şi-a ascuns faţa la pieptul lui Traian.

Uriaşul, fără să-şi poată dezlipi privirea de pe imaginea terifiantă a ceea ce fusese odată capul unui om, simţi cum i se punea în gât un nod imens, în timp ce picioarele păreau că în următoarea clipă nu vor mai putea suporta greutatea corpului.

— Imposibil... Incredibil... silabisi Ax, cu buzele uscate.

— Acesta este adevărul, spuse trist Aryo, punându-şi la loc casca.

— Cum?... Cum de a fost posibil?

— Nu ştim, Ax, nu ştim... Imediat după ce am pătruns în *Gemma*... În apropierea planetei denumită de noi *F*... Eu bănuiesc, precizez că e doar o bănuială, că pe acea planetă există viaţă. Fiinţele acelea au pătruns prin blindajul bazei... Că pot să facă acest lucru e o certitudine... Cu sau fără voia lor, ne-au transmis această îngrozitoare maladie... Nu i-am găsit antidotul... Este, prietene Ax, extrem de molipsitoare, şi sfârşitul... Ştii câţi oameni au supravieţuit? Doar patruzeci şi cinci, iar numărul lor este în continuă şi precisă scădere!

— Aryo, poate că fiinţele acelea sunt încă la bord... Cum arată? Vreau să spun că...

— Nimeni nu ştie, nimeni nu le-a văzut.

— Atunci?!

— Au fost detectate de aparate, dar în clipa când am părăsit *Gemma*, cu gândul de a ne întoarce cât mai repede acasă şi a salva ce se mai poate salva, se pare că şi acele fiinţe au dispărut de pe *GIGANT*... Un nefericit accident cosmic... Cred că ai înţeles acum primirea ce vi s-a făcut, şi, mai ales, cred că o să aprobi, ca o măsură de siguranţă, carantina. Când emiţătorul care ne-a rămas întreg va putea lua legătura cu Pământul...

— Aryo, şi chiar nu există nicio soluţie?

— Crezi că nu am căutat-o? Crezi că am acceptat resemnat toată această grozăvie, urmărind cum oamenii bazei mor unul câte unul?! Sau poate crezi că, speriat, m-am ascuns, aşteptând reîntoarcerea pe Pământ şi salvarea mea?

— Aryo, noi dispunem de sfere de protecţie rezistente oricăror acţiuni exterioare. Poate reuşim să...

— Am auzit, îl întrerupse, obosit, comandantul bazei. Din nefericire, când am plecat noi, nu fuseseră încă inventate... Au o durată mare de funcţionare?

— Fără limită, minţi Ax, în speranţa că acest lucru îl va face pe Aryo să le permită să-l ajute.

— Fără limită, repetă omul de pe ecran. Nu prea văd cu ce ne-aţi mai putea fi de folos, acum... Acceptaţi carantina şi aşteptaţi liniştiţi să ajungem acasă.

Peretele a revenit brusc la forma iniţială, imaginea lui Aryo dispărând la fel de neaşteptat cum apăruse. În schimb, din pereţii metalici au apărut paturi, mese, scaune şi toate cele necesare unei carantine „confortabile”.

— Trebuia să ceri ca Diana şi Tex să fie aduşi aici, şopti Andrei la urechea pilotului.

— Ţâncule, îi răspunse acesta tot cu glas scăzut, sunt atât de impresionat, încât refuz să cred. O cetate perfecţionată ca această bază nu putea fi cucerită atât de uşor... Şi totuşi... evident, faptul s-a întâmplat. Sărmanul Aryo! Un om şi un savant cum rar se nasc pe Pământ... Incredibil!

— Diana şi Tex trebuie aduşi lângă noi, şopti la rândul ei Ana, molipsită se pare de tonul cu care discutau cei doi.

— Fără discuţie, îi ţinu isonul Traian, aici vor fi în mai mare siguranţă.

Andrei pune o întrebare

Fiind siguri că sunt atent supravegheaţi, au încercat în fel şi chip să-l determine pe Aryo sau pe oricare altul dintre subordonaţii săi să le asculte şi să le îndeplinească rugămintea, încercare zadarnică, pentru că nici după o oră de zbucium nimeni nu a venit să-i întrebe de ce fac atâta gălăgie.

— Pierdere de timp, asta-i! concluzionă furios Traian şi se trânti pe unul dintre paturile apărute în celulă. Ne-au închis aici şi cu asta, basta! Cel mai bine ar fi fost să ne căutăm de drum şi să nu ne amestecăm în treburile bazei, oricât de misterioasă ni s-ar fi părut!

— Grasule, mi-ai spus că sunt fricos, îl interpelă Andrei, situându-se strategic în colţul cel mai îndepărtat. Ei bine, atunci dă-mi voie să-ţi spun că eşti laş! Sau eşti de părere să primim cu resemnare situaţia asta de încarceraţi?

— Vorbeşti ca să nu taci! murmură uriaşul, întorcându-i spatele.

— Să acţionăm!... Suntem protejaţi de sfere şi deci imuni în faţa maladiei. Trebuie să vedem ce s-a întâmplat cu

Diana, că doar ştii în ce stare se află, şi mai trebuie să vedem unde se află Tex. El, când a fost cazul, ne-a ajutat cum s-a priceput! Noi îl lăsăm acum în voia soartei?!

— Nu suntem aici pe Cameleon şi nici pe Planeta fără nume! strigă Traian, sărind în picioare. Suntem printre oameni şi deci putem aştepta liniştiţi să ajungem acasă! Asta e părerea mea! Clar?!

— În principiu, ai dreptate, se amestecă Ana, făcându-i semn lui Andrei să tacă. Dar, oare, Traiane, întâmplările prin care am trecut de când ne-am apropiat de *G-01* sunt absolut... clare? În mintea ta nu mai există nicio urmă de îndoială? Crezi într-adevăr că putem aştepta aici, liniştiţi şi cu inima împăcată, sosirea pe Pământ? Baza se îndreaptă, oare, spre... Pământ?

— Dacă o iei aşa şi continui cu întrebările, s-ar putea să mă îndoiesc până la urmă că eu sunt Traian! se apără uriaşul.

— De asta avem cap pe umeri şi o cantitate oarecare de creier în el! ţipă Andrei. Să ne punem întrebări şi, mai ales, să găsim răspunsuri adevărate!

— Ţâncule, ai un fel foarte special de

a mă scoate din sărite! se încruntă Traian, gata să se repeadă la micul său prieten şi să-i administreze „lecţia” promisă de atâta vreme.

— Ei, gata, gata! se auzi glasul pilotului. Fiecare dintre noi avem dreptate şi nu are rost să ne certăm pentru asta! Fiecare dintre noi a greşit în acelaşi timp, mai mult sau mai puţin, şi iarăşi afirm, nu e cazul şi nici momentul să purtăm discuţii contradictorii. Propun să ne unim forţele şi să hotărâm ce avem de făcut.

— E mai complicat să hotărâm cum?!

— Grasule, dacă pistolul acela ar fi prins la centura mea, acest „cum” al tău ar fi pe loc rezolvat, spuse Andrei.

— În cine să tragi? În pereţii ăştia de oţel?! Tu ai ideile tale geniale! Ai fi în stare să dezintegrezi întreaga bază pentru a demonstra cât eşti de...

— Da, aş fi în stare, aşa cum şi ei nu s-au sfiit să dezintegreze *patrula* noastră!

— Excesul de zel al lui Waru, repetă Ana cu-vintele comandantului Aryo, ochii săi comunicând foarte clar că se îndoieşte serios de acele cuvinte. Ax, se întoarse ea spre pilot, cred că Andrei are dreptate. Trebuie cumva să ieşim de aici, chiar folosindu-ne de armă!

— Ana, şi tu?! se miră Traian, atitudinea fetei dezorientându-l complet. Tu propui să folosim pistolul? Împotriva unor oameni?

— Nu împotriva oamenilor, ci împotriva pereţilor închisorii, răspunse fata.

— Asta am propus şi eu! strigă Andrei.

— Se pare că e singura soluţie, fu de acord şi Ax.

— Nu e singura, se auzi în celulă glasul lui Aryo. Şi mai ales nu v-aş sfătui să o puneţi în aplicare.

— Vrem să ieşim de aici, se burzului piticul, căutând să detecteze locul de unde răzbătea vocea. Eu unul nu suport să fiu închis, indiferent de motiv!

— Maladia nu ne poate afecta, îl completă Ax, privind peretele unde se proiectase nu de mult imaginea lui Aryo, perete care acum continua să rămână la fel ca ceilalţi, compact şi aruncând spre prizonieri reflexe reci, cenuşii.

— Pe răspunderea voastră, se auzi din nou glasul comandantului, ameninţarea cuprinsă în cele câteva cuvinte fiind extrem de evidentă. Sunteţi atât de siguri că sferele voastre sunt chiar perfecte? Nu

uitaţi că şi costumele noastre *QW* au unele calităţi deloc neglijabile, şi totuşi... În sfârşit, o să dispun să vi se permită să umblaţi liberi prin bază, cu rugămintea de a respecta următoarele două condiţii: să nu încercaţi să pătrundeţi în perimetrul blocului de comandă şi să nu ieşiţi pe suprafaţa lui *G-01*. Cred că nu este necesar să vă explic motivele rugăminţii mele!

— Diana şi Tex? nu se putu Andrei abţine să nu întrebe.

— O să-i întâlniţi, răspunse vocea, parcă mai obosită ca oricând. Până una alta o să vă trimit ceva de mâncare. Bănuiesc, dragii mei, că nu o să mă refuzaţi...

Contactul s-a întrerupt la fel de brusc precum începuse şi Andrei, bucuros, a exclamat:

— Aţi văzut?! Comandantul Aryo e un om de treabă! Ne-am făcut atâtea probleme degeaba!

— „Ne-am făcut?” silabisi Traian. Simpaticul tău obicei de a vorbi în numele altora!

Fără îndoială, uriaşul ar fi continuat să-l admonesteze pe Andrei, dacă tirada pe care tocmai se pregătea să o lanseze nu

ar fi fost întreruptă de apariţia în celulă a unui om echipat în acelaşi *QW*. Intrase neauzit, printr-o trapă practicată într-un perete, împingând o arhaică măsuţă pe rotile plină de bunătăţi, care a deschis pe loc apetitul lui Traian.

— Mă numesc Siid, se recomandă omul, ferindu-se să se apropie prea mult de periculoasele sfere de protecţie ale prizonierilor. În numele comandantului bazei, vă urez poftă bună! De asemenea, sunt împuternicit să vă însoţesc unde doriţi.

— Mulţumim! se grăbi să spună Ana, interpunându-se între măsuţă şi Traian. Tocmai am înghiţit nişte concentrate şi nu mai putem mânca nimic, absolut nimic!

— Ana! se revoltă uriaşul, privind cu jind la o bucată de friptură bine rumenită.

— Da, ştiu, nu e politicos să refuzăm! îl întrerupse grăbită fata. Să sperăm că Aryo nu o să se supere.

— Păi, cum să putem mânca toate bunătăţile astea, după ce ne-am ghiftuit cu… pastile?! strigă Andrei, înţelegând motivul pentru care Ana se împotrivea cu atâta înverşunare. Nu am dreptate, Ax?

— Ca întotdeauna, îl aprobă pilotul, zâmbind complice.

— Eu, făcu Traian, pricepând în sfârşit jocul prietenilor săi, sunt extrem de supărat că trebuie să refuz. Dacă ştiam, nu mă îndopam cu atâtea concentrate! Uitaţi-vă ce stomac am! Când mă uit la bucatele de pe măsuţă, simt cum mi se face rău de ciudă!

— Eu ţi-am spus, grasule, că mănânci prea mult, susură ironic Andrei. Poftim, uită-te la ce minunăţii trebuie să renunţăm!

— Pe cât eşti de mic, pe atâta de tare ştii să înţepi, îl apostrofă pilotul.

— Dar ce, el nu mă... înţeapă?

— E felul lor de a-şi manifesta... prietenia, explică Ana.

— Siid, în orice caz, noi îţi mulţumim, se întoarse Ax spre omul în *QW*, având faţa numai zâmbet. Poţi să laşi măsuţa aici. Poate că mai târziu... Şi tu, ca şi ceilalţi? îl întrebă el apoi, după ce încercă în zadar să pătrundă cu privirea prin sticla albastră întunecată a căştii de protecţie.

— O formă mai uşoară, deocamdată, răspunse Siid, folosind cu grijă fiecare cuvânt. Din nefericire, efectcle maladiei se amplifică, progresând încet şi sigur. Mai sper că vom ajunge pe Pământ la timp... Unde vreţi să mergeţi?

— Eu am studiat macheta bazei în timpul şcolii şi cred că, în mare, o cunosc, răspunse Ax, adresându-se de fapt mai mult copiilor. Aş propune ca în primul rând să mergem la Diana. În ce sector a fost... cazată?

— *S-45*, împreună cu Tex, se grăbi să răspundă Siid, grija pentru alegerea şi rostirea cuvintelor rămânând aceeaşi şi conferind glasului său un automatism supărător. Maladia mi-a afectat coardele vocale, explică el imediat, observând nedumerirea din ochii copiilor. Mergem?

Pe culoarul larg, inundat de lumina albăstruie – culoare ce părea să predomine pe *GIGANT-01* – îi aştepta un *Caar* de tipul *X3*, special construit pentru a străbate labirintul imens al bazei. Siid s-a instalat la pupitrul de comandă, în timp ce Ax şi prietenii săi au luat loc, cuminţi, pe banchetele laterale.

În sectorul *S-45* au ajuns exact după patruzeci de secunde, timp care demonstra clar că au parcurs un drum foarte lung, *Caarul* având, după cum bine se ştie, o viteză de deplasare uluitoare. Pasagerii au avut timp să observe, cu inima strânsă, cât de pustii şi triste erau culoarele şi celelalte locuri pe unde au

trecut, excepţie făcând doar intersecţiile mai importante unde au zărit câte un singuratic om în *QW*. Cum a fost posibil ca mulţimea de bărbaţi, femei şi copii, care populau baza, să dispară seceraţi de cumplita maladie, lăsând această uriaşă construcţie atât de înfricoşător de pustie? De altfel, pe tot parcursul, Andrei nu a văzut nicio femeie, niciun copil şi nu s-a putut abţine să nu întrebe:

— Siid, cum se face că cei care au rezistat bolii sunt numai bărbaţi?!

Tex face o descoperire uimitoare

— Am ajuns, comunică Siid, oprind *Caarul* în faţa unei uşi blindate, pe care stătea scris cu litere enorme *S-45*. Întrebarea lui Andrei l-a făcut doar să întoarcă spre băiat, pentru o fracţiune de secundă, geamul opac al căştii sale, refuzând să răspundă. Urmaţi-mă, mai spuse el, şi uşa blindată alunecă în pereţi, lăsând drumul liber.

Sectorul *S-45* nu era altceva decât „infirmeria” giganticei baze şi, bineînţeles, dispunea de absolut tot ce era necesar unei călătorii atât de lungi: evident, nu lipseau sălile de sport, un miniparc cu

vegetaţie naturală şi chiar o cochetă sală cinematon. *S-45* dispunea de rezerve proprii de energie şi hrană, sectorul fiind conceput ca să poată rezista independent în cazul unei serioase avarii a bazei.

Din nefericire, şi aici groaznica maladie devenise stăpâna, coridoarele, parcul şi sălile fiind acum pustii, liniştea totală şi lumina albastră creând în sufletele oamenilor conduşi de Siid sentimente de nelinişte şi o ciudată senzaţie de frig, care se accentua cu fiecare pas.

— Cât mai avem de mers? răbufni la un moment dat Andrei. Că doar nu suntem turişti, morţi de curiozitate să vadă minunăţiile acestei infirmerii?

— *215*, răspunse scurt ghidul, continuând să înainteze cu aceiaşi paşi egali.

— Nu era mai simplu să fi folosit în continuare *Caarul*, în loc să-l lăsăm la poartă? Nu am mai fi pierdut atâta timp! nu se lăsă piticul.

— Am primit ordinul să vă arăt întregul complex, se auzi din spatele geamului opac glasul monoton al lui Siid. Probabil că până vom ajunge acasă va trebui să locuiţi aici.

— Aryo spunea că vom fi... liberi! tună Ax furios.

— *S-45* nu poate fi considerat o închisoare, spuse calm Siid, pe un ton care nu admitea replică. Aveţi aici tot ce vă trebuie, inclusiv compania prietenei voastre Diana şi a câinelui Tex, care este grozav de nerăbdător să vă întâlnească.

— Ăsta îşi bate joc de noi, şopti Ana la urechea lui Traian, simţind în glasul însoţitorului ironia abia mascată.

— Am ajuns, comunică acesta, indicând cu degetele înmănuşate ale mâinii drepte uşa cu numărul *215*. Puteţi intra, dar nu uitaţi că în permanenţă voi fi prin apropiere, pentru a vă... ajuta.

Copiii au zbughit-o nerăbdători, Ax fiind singurul care a auzit şi înţeles semnificaţia ultimelor cuvinte ale ciudatului Siid. Deşi tonul cu care fuseseră rostite părea extrem de binevoitor, ameninţarea pe care o conţineau nu lăsa nicio urmă de îndoială asupra „libertăţii” de care se bucura în continuare echipajul fostei *patrule*.

O dată cu deschiderea uşii *215*, Tex s-a repezit asupra lor lătrând, sărind de la unul la altul mai să-i dărâme, bucuria lui fiind atât de zgomotoasă şi violentă, încât

copiii s-au văzut puşi în situaţia să nu poată trece pragul.

— Tex, băiatule, gata, ajunge! ţipă Andrei, încercând să scape din îmbrăţişarea patrupedului. Unde-i Diana?

Auzind numele stăpânei sale, Tex a ciulit urechile, a lătrat scurt şi a intrat în cameră, lăsând drumul liber. Copiii, urmaţi de Ax, au intrat şi s-au oprit în acelaşi timp, ca la comandă, tabloul ce li se înfăţişa ochilor uimiţi fiind incredibil.

Diana, frumoasa cercetătoare asupra căreia Cameleonul acţionase într-un mod dramatic, provocându-i acea stare de catalepsie ce părea fără leac, îi întâmpina acum zâmbitoare, parind perfect sănătoasă. E drept că stătea într-un fotoliu înconjurat de felurite instalaţii al căror scop demonstra, fără echivoc, că fata îşi administra un tratament medical, dar faptul că faţa sa nu mai avea acea imobilitate stranie, faptul că le-a făcut semn să se apropie, spunându-le în acelaşi timp: „Hai, ce v-aţi oprit!? Intraţi!” i-a făcut pe cei patru să încremenească.

— Ce-aţi păţit?! interveni din nou cercetătoarea.

— Cum... cum a fost posibil? întrebă Ax, revenindu-şi primul.

— În *patrulă* nu aveam tot ce era necesar, îl lămuri Diana atât de repede, de parcă i-ar fi fost frică de următoarele cuvinte ale pilotului. Cred că îţi imaginezi că dotarea bazei este net superioară şi, prin urmare, ajutată fiind de cunoştinţele mele în materie de maladii cosmico, am reuşit. Dar, ceea ce este foarte important acum, şi mă bucură nespus, este faptul că suntem din nou împreună. Profit de moment şi vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine şi pentru prietenul meu Tex, completă la fel de repede cercetătoarea, debitul său verbal fiind ameţitor, în timp ce cu mişcări precise începu să-şi desprindă, de pe braţe şi de pe frunte, „ventuzele” care o legau de instalaţiile din jur.

— Incredibil! Imposibil! mormăi pilotul blond.

— Ei sunt Ana şi Traian, iar eu sunt Andrei, consideră necesar piticul să facă prezentările, înroşindu-se de emoţie.

— Vă cunosc perfect, îl întrerupse Diana, ridicându-se. Cum la fel de bine îl ştiu pe Ax.

— Asta-i culmea! continuă acesta să se mire. De unde?

— Din momentul când m-aţi adus în

patrulă şi m-aţi supus tratamentului ştiu tot ce s-a întâmplat. Recepţionam tot, dar nu puteam să reacţionez în niciun fel. Trebuie să vă mărturisesc – şi cred că nu vă miră faptul! — fiinţa căreia voi îi spuneţi „floare” şi homocromii au avut o influenţă hotărâtoare la însănătoşirea mea.

— Simt că ameţesc, glumi Ax, învârtindu-se cercetător şi admirativ în jurul fetei. Tot timpul vorbeşti atât de mult şi de repede?

— Numai când am ce să spun şi mai ales când trebuie să o fac! răspunse Diana şi se apropie de copii. Cred că abia aşteptaţi să ajungeţi acasă, să povestiţi. Aţi devenit, vă rog să mă credeţi, nişte adevăraţi eroi!

— Dacă vom ajunge acasă... preciză pesimist Traian. Nu-mi place absolut deloc ce se întâmpla pe *G-01*.

— Aşa e el, interveni Andrei, dând din umeri, vede totul în negru!

— Bine că tu, ţâncule, vezi acum totul în... albastru!

— Şi pe mine mă nelinişteşte atitudinea celor de aici, interveni Ana, privindu-şi mustrător prietenii.

— Cred că aţi fost informaţi despre

maladia care a fost contractată pe *Gemma*?

— Diana, asta nu explică..., începu Ax, dar se opri la semnul discret prin care cercetătoarea îl implora să nu continue.

— E o impresie eronată, spuse ea atât de tare de parcă s-ar fi adresat unui alt auditoriu. Prudenţa, grija de a nu contracta şi noi îngrozitoarea boală l-a determinat pe Aryo să ne izoleze. Ce este rău în asta? Avem la dispoziţie întregul complex *S-45* şi cred că nu o să ne plictisim cât va dura drumul ce a mai rămas până pe Pământ.

— Eşti atât de sigură că într-acolo se îndreaptă *G-01*? întrebă încruntat Traian.

— Sunt absolut sigură, răspunse Diana, accentuând destul de ciudat cuvintele. Nu vă este foame? Sau poate vreţi să mergem în parc, sau la cinematon? Ştiu că Andrei este un spectator...

— Nu am chef de aşa ceva aici, se împotrivi piticul, preocupat de cercetarea amănunţită a camerei *215*.

— Prietenul nostru Siid ne-a părăsit, comunică Traian, privind culoarul pustiu.

— Cred că nu e prea departe, misiunea lui fiind foarte precisă, aminti

Ax, privind-o în continuare insistent pe cercetătoarea atât de brusc şi straniu devenită sănătoasă tun. În orice caz, cred că nu ar fi rău să facem o recunoaştere a sectorului ce cu bunăvoinţă ne-a fost repartizat.

— E o idee bună, se grăbi să-l aprobe Diana.

— Cu condiţia ca tu şi Tex să folosiţi sferele de protecţie, spuse Ana, contrariată la rândul ei de revenirea la viaţă a cercetătoarei.

— Nu am nimic împotrivă, spuse aceasta, primind generatorul.

Andrei a avut grijă ca şi Tex să aibă prins de zgardă micul aparat şi a părăsit ultimul camera *215*, urmându-şi prietenii pe culoarul larg şi pustiu.

— Cred că ştiţi că eu şi „Liliputul” meu am călătorit prin multe locuri, se porni să turuie Diana, de parcă nu ar fi vrut să le dea timp celorlalţi să gândească şi, mai ales, să-şi exprime gândurile. Am descoperit şi combătut diferite maladii cosmice, dar ceea ce s-a întâmplat pe *GIGANT-01* mă depăşeşte pur şi simplu. De fapt, aş putea chiar să spun că nu este vorba despre o maladie în sensul acceptat al cuvântului. E, mai degrabă, un fel de

intenţie de implantare a unor fiinţe străine în corpul uman, urmarea fiind acele transformări hidoase ce se sfârşesc prin a distruge organismul folosit drept teren de implantare.

— Dacă e aşa, înseamnă că acele fiinţe se află încă la bord, în trupurile celor rămaşi! se înfioră Ax.

— Nu cred, îl linişti cercetătoarea. Au încercat, au constatat că lucrul este imposibil şi au părăsit baza, lăsând în urma lor dezastrul pe care l-aţi văzut.

— Şi Aryo, Waru, Siid şi toţi ceilalţi? nu se lăsă Andrei.

— Probabil că organismul lor a fost mai rezistent...

— E o simplă presupunere, mormăi Traian, mergând cât mai aproape de Ana, gata în orice moment să o apere.

— E o certitudine, îl contrazise Diana. Altfel, eu şi Tex, neavând până acum sfere de protecţie, am fi fost „ocupaţi”, iar fizionomiile noastre ar fi fost cu totul altele. Am fi fost obligaţi să folosim şi noi costumele *QW!*

Ajunseseră deja în parcul cu vegetaţie bogată, verde şi liniştitoare, cu aerul său „de munte” ozonat puternic şi cu mini-cascade din care se revărsa, picrzându-se

printre stânci, o şuviţă de apă limpede. Se auzea chiar şi ciripit de păsărele, efectul produs pe cale electronică fiind impresionant.

— Cred că e locul cel mai nimerit pentru a ne... odihni, se auzi glasul cercetătoarei în timp ce ochii săi comunicau, în modul cel mai clar, că acolo trebuie neapărat să se oprească.

— Da, e ca pe Pământ, aprobă Ax, făcând şi celorlalţi semn că trebuie să accepte hotărârea fetei.

— Eu trebuie să mă mişc, strigă Andrei. Bine că vă arde de odihnă! mai spuse el şi dispăru printre copaci, urmat îndeaproape de Tex.

— Andrei! încercă Ana să-l oprească, voind chiar să pornească în urmărirea neastâmpăratului.

— Nu se poate duce prea departe, o linişti Diana. Ascultaţi cu atenţie ce vă spun. Nu avem prea mult timp la dispoziţie... Vegetaţia din jurul nostru este un ecran perfect, dar acest lucru îl ştiu şi ceilalţi şi vor interveni imediat.

— Deci, ceilalţi există! nu se putu abţine Traian, privind înfricoşat în jur.

— Nu mă întrerupe! strigă Diana, cu o voce complet schimbată. Starea mea de

catalepsie nu este încă vindecată complet, dar mă mişc şi acţionez prin voinţa... Să-i spunem *Gemma*, pentru că înfăţişarea şi constituţia ei nu au nimic comun cu imaginaţia noastră, fie ea cât de fantezistă, despre o fiinţă vie şi inteligentă.

— Incredibil, murmură Ax.

— Civilizaţia de pe planeta *F*, ajunsă la un stadiu de dezvoltare de neimaginat pentru noi, pământenii, a observat? apropierea bazei *GIGANT-01*, exact în momentul când două tabere puternice îşi disputau ideea de a porni sau nu într-o expediţie de cucerire a altor civilizaţii. Gemma şi tatăl ei fac parte din grupul celor care s-au împotrivit acestui război şi, în momentul apariţiei bazei noastre, lupta tocmai se terminase prin înfrângerea acestui grup, tatăl ei fiind prizonier împreună cu prietenii săi şi închis în subteranele planetei *F*.

— Ce poveste! strigă Traian. De ce te-am crede?

— Ascultaţi şi nu mă întrerupeţi! strigă, la rândul ei, Diana. Grupul războinic a pătruns prin blindajul bazei şi a început implantarea despre care vă spuneam. Oamenii care au rezistat au fost

distruşi...

— Înseamnă că Aryo şi...

— Da, Ana, comandantul şi ceilalaţi nu mai sunt oameni. De asta se folosesc de costumele *QW*.

— Dar vocea? Vocea lui Aryo?

— Ax, cred că-ţi imaginezi că pentru o civilizaţie ca aceea de pe *F* problema *copierii* şi *reproducerii* unei voci nu s-a pus, fiind prea simplă...

— Îngrozitor! şopti Ana, tremurând toată.

— Îngrozitor este că vor ajunge pe Pământ!

— Diana, nu cumva te înşeli?! întrebă, pilotul.

— Din nefericire, nu! Gemma a fost aceea care m-a adus din *patrulă* aici, pentru ca prin intermediul meu şi bizuindu-se pe ajutorul vostru...

— Tare aş vrea să o văd pe această misterioasă Gemma! răbufni Traian, complet neîncrezător.

Într-o fracţiune de secundă, Diana a revenit la starea cataleptică, prăbuşindu-se în iarbă, iar în spatele ei s-a materializat o făptură diformă, fără membre, fără cap şi fără niciun fel de accesorii care să determine o făptură

umană să o accepte ca pe o fiinţă vie şi inteligentă; un fel de nor gelatinos cu forma şi conţinutul în permanentă mişcare şi transformare, plutind la câţiva centimetri deasupra ierbii.

Imaginea de coşmar a dispărut la fel de brusc şi cercetătoarea s-a ridicat buimacă, privind în jur ca după un somn deosebit de greu.

— Aceasta e Gemma, a silabisit ea, când şi-a revenit. Aţi vrut să o vedeţi şi v-a îndeplinit do-rinţa.

— Înseamnă că tu, Diana, nu eşti decât un emiţător... a spus Ax.

— Din nou te înşeli, Ax, trăiesc cu adevărat şi, în urma tratamentului prescris de Gemma, nu peste mult timp voi fi perfect sănătoasă. Dar trebuie să salvăm Pământul şi o să o ajutăm pe ea să se întoarcă pe planeta sa, pentru a-şi scăpa, la rândul ei, tatăl. Până aici a călătorit ascunsă în bază, dar trebuie să se întoarcă.

— Ai spus că putem să ne plimbăm pe unde vrem! se auzi glasul revoltat al lui Andrei şi imediat printre copaci îşi făcu

apariţia piticul şi câinele escortaţi de Siid. Ce, am ieşit din perimetrul sectorului?! Să mă laşi în pace!

Tex îi ţinea isonul, lătrând ameninţător, dar fără să îndrăznească să se apropie de costumul *QW*, intimidat probabil de arma ce se afla în mâinile înmănuşate.

— Părăsiţi locul! ordonă Siid. Din clipa asta vi se interzice accesul în parc! În caz de nesupunere veţi fi izolaţi fiecare în câte o celulă! Am înţeles să ne purtăm cu voi omeneşte şi de aceea cerem supunere totală!

În timp ce după geamul opac-albastru răsunau în continuare ordine şi ameninţări, Andrei s-a apropiat de Ax, l-a prins de după gât şi i-a şoptit la ureche, extrem de bucuros:

— Tex e grozav! A făcut o descoperire uimitoare! După stânca din care izvorăşte cascada se află o trecere bine mascată prin care se poate ajunge la o rampă unde se află bine conservată şi pregătită de decolare o *patrulă!*

Diana se hotărăşte să vândă secretul sferelor

Conduşi până la camera *215*, au fost din nou lăsaţi singuri, mişcările şi cuvintele fiindu-le în mod categoric strict supravegheate.

Diana, tăcută, s-a aşezat pe fotoliu prinzindu-şi pe corp ventuzele care îi asigurau legătura cu instalaţiile ce o tratau conform indicaţiilor primite de la Gemma.

Într-un colţ, Ana şi Traian, după o lungă perioadă de gândire, în care fiecare a frământat şi a întors pe toate feţele spusele cercetătoarei, s-au pornit să şuşotească, încercând, probabil, să găsească soluţia cea mai bună pentru complicata problemă.

În acest timp, Ax a străbătut de nenumărate ori camera, măsurând-o cu paşi mari şi egali.

În necunoştinţă de cauză, mirat peste măsură, Andrei l-a urmărit atent o vreme jucându-se cu degetele pe spinarea lui Tex, apoi a răbufnit:

— Ce v-a apucat pe toţi?! Pot să ştiu şi eu ce e cu tăcerea asta?! În loc să vă bucuraţi, că Tex a descoperit...

— Ţine-ţi gura! l-a apostrofat neaşteptat de aspru pilotul, şi cuvintele au căzut cu atâta putere asupra lui Andrei,

încât obrazul său a căpătat în aceeaşi clipă culoarea roşie, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Eu... Eu... Să ştiţi că... prinse a se bâlbâi, lovit dureros de strigătul pilotului şi de atitudinea prietenilor săi, care parcă aveau ceva de ascuns, ca şi cum el ar fi fost un individ nedemn de cea mai mică încredere.

— Iartă-mă, îi spuse pilotul apropiindu-se, dar te rog să mă crezi că a fost necesar să...

— Nu-mi pasă şi nu am nevoie de explicaţii! ţipă Andrei, abia stăpânindu-şi plânsul. Dacă voi credeţi că eu merit să vă purtaţi aşa, atunci... Atunci, ei bine, vă las! în fond, baza asta e destul de mare ca să nu fie nevoie să ne întâlnim!

— Hei, ţâncule, ai luat-o razna! îi strigă Traian.

— Şi ce-ţi pasă, grasule, încotro am luat-o eu? Sunt prea mic pentru nişte oameni aşa mari ca voi, asta-i! Bine că am fost bun şi necesar până acum! Egoiştilor!

Simţind că nu va mai putea stăpâni şuvoiul de lacrimi, rănit cumplit în marele său orgoliu de om mic, Andrei a zbughit-o pe neaşteptate din cameră, cu aşa o viteză, încât niciunul dintre prietenii săi

nu a putut să reacţioneze. Au avut timp să-l vadă alergând pe culoar şi au mai apucat să vadă cum o trapă i s-a deschis sub picioare.

— Andrei! a strigat disperată Ana şi s-a repezit pe culoar.

În podea nicio urmă vizibilă nu marca locul prin care dispăruse micul ei prieten şi doar nasul lui Tex, fenomenalul său nas cu nările fremătânde, părea că vrea să desemneze conturul exact al trapei.

— Asta ne mai lipsea, făcu înciudat Traian.

— E numai vina noastră, şi în special a mea, îşi reproşă Ax, scoţând pistolul de la centură. Dar răbdarea are o limită!

— Exact asta am vrut să vă arăt şi eu se auzi vocea trucată a nefericitului comandant Aryo. Până vom ajunge pe Pământ, micul vostru prieten, neastâmpărat şi impulsiv, va fi bine cazat într-o celulă separată. Să nu încercaţi vreo împotrivire, pentru că nu ştiu dacă în cazul unei confruntări veţi ieşi în mod sigur învingători, cu toată protecţia faimoaselor voastre sfere!

— Aryo! strigă pilotul, fluturând arma. Dă-mi voie să-ţi spun că atitudinea ta şi a subordonaţilor tăi este alarmant de

bizară. Aşa trebuie să se poarte nişte oameni – chiar atinşi de o gravă maladie – cu alţi oameni?! Am impresia că ne consideraţi duşmani!

— Este doar o impresie, se auzi vocea. Răspund de securitatea şi integritatea acestei baze şi de ceea ce a mai rămas din echipaj...

— Să-l eliberezi urgent pe Andrei! îl întrerupse Ana, furioasă şi îngrijorată în acelaşi timp. Altfel, vom încerca să o facem noi, cu tot riscul!

— Ana, nu trebuie, încercă să o tempereze Traian, dar în secunda imediat următoare o porţiune din peretele aflat în spatele lor alunecă într-o parte şi cei doi se pomeniră atraşi cu o forţă împotriva căreia era imposibilă orice împotrivire.

Surprins, Ax a pierdut clipc, preţioase şi, în momentul când a fost în stare să reacţioneze, peretele revenise deja la loc. Fulgerat de gândul că imediat îi va veni şi lui rândul să fie separat, străbătu din câteva salturi porţiunea de culoar care îl despărţea de camera *215*, urmat îndeaproape de Tex. Nu se opri decât lângă scaunul Dianei.

— Ştiu, îi şopti aceasta tristă.

— Crezi oare că au bănuit că Andrei

şi Tex au descoperit drumul?

— Posibil... Nu ar fi însă exclus ca această separare să fie doar o măsură suplimentară de siguranţă. Sferele îi împiedică să acţioneze... altfel.

— Gemma nu ne poate ajuta?

— Poate pătrunde peste tot, dar orice acţiune a ei, neacoperită de prezenţa unuia dintre noi, ar demasca-o şi şansele s-ar reduce catastrofal.

— Şi atunci?!

— Vei acţiona, hotărî cercetătoarea, transmiţând de fapt ordinul fantasticei Gemma. Deocamdată, nu au nicio putere asupra ta, sfera şi pistolul fiind „argumente” destul de serioase.

— Şi tu?

— Am şi eu protecţie, ba chiar aş putea să spun că am dublă protecţie. În timp ce tu vei face suficientă vâlva prin bază ca să le atragi atenţia, eu voi căuta o soluţie mai „paşnică”. Deja a şi început să încolţească o idee... Poţi să-l iei pe Tex. Îţi va fi, sunt sigură, de folos...

Dialogul fusese purtat cu voci atât de scăzute, încât mai mult ca sigur că nu a putut fi descifrat de cei care ascultau. Era suspectă, teribil de suspectă, şuşoteala celor doi, dar acest aspect nu putea

prevesti ceea ce avea să urmeze.

— Aryo! strigă brusc pilotul. Te somez pentru ultima oară să-mi eliberezi echipajul şi să dispui să fie aduşi toţi aici, vii şi nevătămaţi!

Neprimind niciun răspuns, Ax îl apucă pe Tex de zgardă şi îi şopti la ureche că trebuia să-l urmeze, înţelegerea şi aprobarea şoaptei fiind confirmate de inteligentul patruped prin pendularea vertiginoasă a cozii. Acţiunea fiind astfel pusă la punct, pilotul spuse tare şi răspicat:

— Aryo, te fac răspunzător de urmările tăcerii tale!

Cam teatrală toată chestia asta, dar dacă-i joc, joc să fie! îşi spuse Ax. Mai aşteptă totuşi câteva minute şi, văzând că nu are altă alternativă, se avânta pe culoar, urmat de Tex.

Ajutat de Tex, localiză fără mare greutate trapa prin care căzuse Andrei, se dădu câţiva paşi înapoi şi apăsă pe trăgaci. Oţelul deveni pe dată incandescent, căldura deblocând probabil sistemul de închidere şi provocând o alunecare spectaculoasă a unei mari porţiuni din podea, alunecare care îi răsturnă atât pe pilot cât şi pe câine,

făcându-i să se rostogolească spre adâncuri. Fără sferele de protecţie căderea s-ar fi terminat prin scoaterea din luptă, categorică şi iremediabilă, a celor doi temerari, iar aterizarea lor în celula blindată nu ar mai fi creat niciun fel de probleme celor cinci fiinţe echipate în *QW* care aşteptau cu armele, pregătite.

Înainte de a atinge podeaua celulei, Tex s-a şi repezit, lătrând asurzitor. Sfera sa de protecţie a pulverizat prin contact pe cel mai apropiat *QW*, fără ca acesta să mai aibă timp să apese pe trăgaci.

Ceilalţi patru însă, au concentrat tirul asupra pilotului, bariera de foc ce se spărgea de sferă provocându-i o durere ascuţită în timpane, în timp ce ochii stăteau gata să evadeze din orbite. Ax a reuşit totuşi să ridice pistolul şi a apăsat pe trăgaci, mai mult simţind decât văzând cum unul dintre agresori se dezintegrează.

Între timp, Tex a atacat un alt *QW* înainte de a fi ajuns de colţii săi, duşmanul a dispărut, mistuindu-se într-o flacără albastră orbitoare.

Peste alte câteva secundo, ultimii trei QW au ars umplând celula cu un miros înecăcios de sulf.

După ce a făcut înconjurul celulei,

adulmecând atent pereţii, câinele s-a oprit, ciulind urechile. Zgomotul, la început perceput doar de auzul fin al lui Tex, s-a intensificat, transformându-se într-un uruit ameninţător. Venea de sus, dinspre tavan şi Ax a ridicat privirea, a constatat că acesta coboară încet, cu intenţia clară de a-i strivi. Pistolul s-a dovedit de astă dată ineficient, puterea sa fiind prea mică pentru a dezintegra sau pentru a opri înaintarea înfricoşătoarei prese.

— Aryo, testezi cumva calităţile sferelor? strigă pilotul, încercând să dea vocii sale o notă veselă, nepăsătoare.

Răspunsul a fost dat prin mărirea vitezei de coborâre a tavanului şi Tex prinse a se foi neliniştit, mârâind din când în când şi încercând să-l convingă pe Ax că, de astă dată, sferele nu vor rezista. Acest lucru a devenit clar din momentul când, la atingerea colosului de metal de marginea exterioară a sferei pilotului, înaintarea nu a fost oprită, ci doar încetinită.

Atunci a intervenit Gemma. A apărut într-un colţ, pulsaţiile corpului său indicând locul pe unde cei doi puteau ieşi. Tex s-a repezit, urmat de Ax, nevoit să se

târâie pentru a putea înainta. În colţul cu pricina nu se afla de fapt nicio ieşire, dar numai aici jetul lansat din pistol a acţionat asupra metalului, descoperind o fantă destul de largă pentru a permite celor doi să se strecoare prin ea. Gemma dispăruse exact în momentul când a sesizat intenţia câinelui de a se repezi spre locul indicat.

— Ax! Tex!

Strigătul, un amestec de teamă, surpriză şi bucurie, a ieşit din pieptul lui Andrei, care i-a primit pe neaşteptaţii vizitatori închis într-un fel de cuşcă sferică, croită exact pe dimensiunile sferei sale de protecţie, cuşcă ce fusese agăţată la un metru înălţime.

— Ce cauţi acolo, ţâncule? exclamă pilotul.

— Vreau jos! scânci prizonierul şi a fost nevoie de întreaga îndemânare de trăgător de elită a lui Ax pentru a desprinde cuşca şi a reteza gratiile.

— Să nu te îndepărtezi de mine mai mult de jumătate de metru, în aşa fel ca sferele noastre să fie în permanent contact. Acum, ca şi acolo sus când te-ai supărat, nu am timp să-ţi explic!

— Ce fac ceilalţi?

— Ana şi Traian au păţit cam ce ai

păţit şi tu; au fost separaţi. Trebuie să-i găsim!

— Şi Diana?

— Ea este bolnavă şi inofensivă, minţi Ax, în speranţa că stăpânii bazei vor lua drept adevărată informaţia. Aş vrea însă să-mi răspunzi la o întrebare. În parc, Siid a văzut unde te-ai jucat cu Tex? Gândeşte-te şi aminteşte-ţi cu exactitate.

— E aşa de important?

— Altfel nu te-aş fi întrebat acum şi aici!

— Cred că nu... De fapt, nu sunt sigur... M-a somat exact când am ieşit...

— Acum înţeleg de ce au vrut să ne separe, oftă pilotul.

— Ax, doar la cinematon am văzut că au existat cândva oameni care se purtau cu alţi oameni la fel ca Aryo... Ce se întâmpla?

— Să încercăm să-i găsim pe Ana şi Traian, ocoli pilotul răspunsul, încercând să ghicească în care loc şi în care perete trebuie să tragă pentru a deschide un nou drum.

Întâmplarea sau poate Gemma – nimeni nu va şti vreodată – a dirijat tirul exact acolo unde trebuia şi surpriza nu a fost deloc mică: dincolo de perete, într-o

cuşcă aidoma cu a piticului, Ana şi Traian au rămas muţi de uimire văzându-şi prietenii năvălind.

Bucuria întâlnirii a fost însă scurtă, pentru că vocea, copia obosită a vocii lui Aryo, s-a auzit din nou.

— Apreciez tenacitatea şi curajul vostru, dar vreau să vă anunţ că mai am şi alte treburi, mult mai importante decât acest... joc.

— Ce fel de om eşti tu? se burzului Andrei.

— Sau, mai bine-zis, ce fel de neom?! tună Ax, cuvintele răbufnind fără voia lui.

— Ce vrei să spui? sacadă vocea, de astă dată crispată, ameninţătoare.

— Exact ce ai auzit, răspunse pilotul, fără să-şi mai poată retrage afirmaţia şi încercând măcar să o facă, pe cât posibil, cât mai confuză.

— În sfârşit, o să lămurim noi şi problema asta, rosti vocea, după o lungă pauză. Deocamdată, vreau să ştiţi că din celula în care vă aflaţi nu se poate ieşi. Cunosc acum puterea armei voastre şi mai cunosc şi limita de presiune la care rezistă sferele. Dacă vreţi ca, deocamdată, să scăpaţi de o nouă presă, mult îmbunătăţită faţă de cea anterioară, să staţi liniştiţi

acolo unde vă aflaţi. Ax a înţeles probabil perfect ce am spus. Nu vreau ca alţi membri ai echipajului meu să piară. prosteşte într-un joc inutil. Nu aveţi nicio şansă!

— Eu nu mai înţeleg nimic! se tângui Andrei, complet dezorientat. Ce joc inutil? Ce presă? De unde atâta ură împotriva noastră? De ce?

Imobilă în fotoliul său, blocată în camera *215*, Diana auzise întregul dialog, stăpânul bazei găsind de cuviinţă să proiecteze în faţa bolnavei imaginile şi, în acelaşi timp, ordinele sale.

— Aryo! strigă ea când imaginea a dispărut. După câte înţeleg te preocupă în mod deosebit secretul acestor sfere, motiv pentru care deocamdată ai cruţat viaţa mea şi a prietenilor mei, deşi ţi-au făcut destule greutăţi.

— Să presupunem, se auzi într-un târziu vocea.

— M-am hotărât să vând secretul sferelor.

— De ce? Şi pentru ce?

— Ca să se termine acest joc inutil care aduce pierderi de ambele părţi... Preţul va fi acordul tău de a ne duce pe Pământ, vii...

— De acord! Când?

— Oricând, dar cu o condiţie. „Schimbul” sau „vânzarea”, cum vrei să-i spui, va avea loc în mod oficial în blocul de comandă al bazei, de faţă fiind ambele echipaje, complete. Aceasta e condiţia, singura şi absolut ferma condiţie!

A dispărut patrula

Diana a cronometrat exact. Răspunsul a întârziat un minut şi cinci secunde. În acest timp, necesar celor şaptezeci şi şase de fiinţe ascunse în costumele *QW* pentru a lua o hotărâre, omniprezentă şi invizibilă, Gemma a cutreierat baza de la un capăt la altul, obligându-i, prin mijloace numai de ca ştiute, să răspundă şefului lor că sunt de acord cu condiţiile impuse de cercetătoare. Falsul Aryo a fost extrem de impresionat de unanimitatea de păreri şi a pus acest fapt pe seama pericolului pe care îl prezentau sferele şi posesorii lor pentru importanta misiune pe care o aveau de îndeplinit.

Cucerirea Pământului trebuia să fie primul şi cel mai important pas în crearea vastului imperiu; un cap de pod propice pentru lansarea altor expediţii de

cucerire. Apariţia bazei *GIGANT-01* s-a dovedit a fi o şansă nesperată pentru declanşarea imediată a acţiunii. Luat prin surprindere, echipajul a reuşit totuşi să se opună o bună bucată de vreme, fiind, în cele din urmă, învins şi distrus. Au înţeles atunci năvălitorii că victoria lor s-a datorat mai ales faptului că au atacat fulgerător, pe neaşteptate, folosindu-se de proprietăţile corpului lor de a traversa diferite medii. Ori, tocmai acum, când sunt aproape de ţinta unei călătorii atât de lungi, s-au găsit câţiva oameni, un minuscul echipaj al unei şi mai minuscule nave, să le dea peste cap întregul plan. Pus în gardă, Pământul nu va mai putea fi cucerit. Da, sferele trebuiesc „cumpărate”, chiar dacă condiţia impusă pare atât de absurdă!

— Accept condiţia, se auzi, în sfârşit, în camera *215*, vocea cu accente deosebit de grave: Când totul va fi pregătit, te voi aduce aici, în blocul de comandă.

— Amintesc, spuse Diana, condiţia mea este ca să nu lipsească niciunul dintre cei şaptezeci şi şase de membri ai echipajului tău!

— De unde cunoşti cifra exactă?! strigă vocea, vădit tulburată.

— I-am... numărat, răspunse, serios, cercetătoarea.

Tratamentul urmat la indicaţia şi sub supravegherea Gemmei se dovedi atât de bine gândit, încât Diana constată fără dificultate că efectul îndelungatului său prizonierat pe Cameleon dispăruse cu desăvârşire. A găsit însă de cuviinţă că e mult mai bine să rămână deocamdată ţintuită de fotoliu, cu ventuzele prinse de corp. Brusca sa însănătoşire ar fi fost un nou semn de întrebare pentru cei care intraseră în costumele fostului echipaj de pe *GIGANT-01*.

Spera din toată inima că planul conceput de Gemma va putea fi dus la îndeplinire, soarta ei, a prietenilor ei şi chiar soarta celor dragi de acasă depinzând de reuşita acestui plan.

La rândul ei, Gemma dorea, în aceeaşi măsură, ca acţiunea să se încheie cu succes, scopul ultim al aventuroasei sale călătorii fiind acela de a obţine cifrul cu ajutorul căruia să-şi poată elibera tatăl. Cifrul se afla asupra celui care intrase în costumul fostului comandant al bazei şi trebuia aflat cu orice preţ.

Uşa camerei *215* se dislocă şi un *QW* îşi făcu apariţia, fixând-o pe cercetătoare

cu ţeava armei pe care o avea în mâini, în timp ce de după fereastra întunecată a căştii sale de protecţie se auzi:

— Eşti gata? Am misiunea să te însoţesc la comandant. Te avertizez că voi trage la cel mai mic gest de nesupunere.

Pe culoar, în faţa uşii, îl aştepta un *Caar* şi Diana s-a văzut nevoită să se aşeze lângă pupitrul de comandă, în timp ce însoţitorul său s-a aşezat pe o banchetă laterală.

— Nu ştiu să conduc asemenea vehicule! se împotrivi fata.

— Îţi spun eu acum. De altfel, e foarte simplu.

Într-adevăr, conducerea Caarului s-a dovedit a fi extrem de uşoară şi, după numai câţiva zeci de metri, cercetătoarea a descifrat sistemul de acţionare a comenzilor, stăpânind cu suficientă siguranţă rapidul vehicul.

Pentru a ieşi din sectorul *S-45*, obligatoriu trebuia să treacă prin micul parc, şi, tocmai acest loc, un fel de pată neagră pentru sistemele de urmărire, fusese ales de Gemma pentru îndeplinirea primului punct al planului.

— Măreşte viteza! a strigat *QW* când au pătruns printre copaci. Ca din

întâmplare, *Caarul* a „tuşit” de câteva ori şi s-a oprit brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu! a răspuns Diana, mirându-se singură de nevinovăţia glasului său. Ţi-am spus că nu pricep... Probabil vreo defecţiune la unul din circuite...

Îngrijorat, *QW* a sărit de pe locul său. Ştia foarte bine că ecranul natural creat de vegetaţie nu-i permitea să ia legătura cu comandantul; singura soluţie era să aştepte intervenţia lui, care se va produce imediat ce va constata că micul vehicul nu a ieşit din parc în timpul afectat pentru traversare.

Bine instruită, Diana a aşteptat apariţia Gemmei şi, sincronizând perfect mişcările sale cu cele ale prietenei atât de stranii, a reuşit să smulgă arma din mâinile înmănuşate; exact în fracţiunea de secundă când Gemma a atacat. Apoi, brusc, a întors spatele, ştiind foarte bine că nu trebuie să se uite la încleştarea extraordinară de forţe. „Spectacolul are influenţe complet negative asupra psihicului uman” i-a explicat Gemma. A auzit zgomotul asemănător cu jetul emis de un motor cu reacţie, a închis ochii orbită de intensitatea luminii albastre, în

timp ce nările i s-au umflat de fum înecăcios mirosind puternic a sulf.

— Dă-mi arma şi repede în *Caar!*

Vocea era aceeaşi, costumul *QW* al însoţitorului părea neatins, şi, derutată, cercetătoarea a ezitat, întrebându-se cine a ieşit învingător din scurta dar cumplita luptă ce s-a desfăşurat la câţiva metri în spatele ei.

— Diana, dă-mi arma! Trebuie să ieşim imediat de aici, altfel planul nostru se spulberă. Şansele voastre vor deveni ca şi inexistente, iar eu nu voi mai putea recupera niciodată *cifrul!*

— Acum te cred, oftă cercetătoarea, convinsă de inflexiunile calde ale glasului ce ieşea de sub geamul albastru-opac şi, mai ales, liniştită de amănuntele rostite, amănunte cunoscute doar de ea şi de Gemma. Să mergem!

Caarul a străbătut cu viteză parcul, a trecut vijelios prin labirintul de culoare, intersecţiile fiind acum cu desăvârşire pustii, şi s-a oprit lângă o uşă de oţel imensă, pe care litere fosforescente anunţau că se află lângă inima şi creierul uriaşei baze.

În blocul de comandă au intrat fără vehicul, Diana mergând înainte sub

ameninţarea armei ţinute de *QW*. Pe un podium, trona cel care luase locul comandantului Aryo, de o parte şi de cealaltă stând perfect aliniaţi membrii echipajului invadator. Lângă podium, într-o cuşcă, se aflau prizonierii, iar apariţia cercetătoarei a fost marcată zgomotos de lătratul vajnicului Tex.

— Diana! strigă Andrei. Tu poate o să găseşti de cuviinţă să-mi explici ce se întâmpla! Ce vor ăştia? Ce înseamnă această… ceremonie?!

— Linişte! ordonă cel urcat pe podium. Poftim, condiţia a fost îndeplinită şi cred că deja ai numărat oamenii mei? Aştept!

— Ce condiţie? Pentru ce? întrebă Ana, încercând să prindă privirea cercetătoarei.

— Diana, ce vrei să faci? se arătă extrem de îngrijorat Ax,

— Am spus eu că „boala” şi „însănătoşirea” ei sunt foarte… ciudate, mormăi Traian.

— Dragii mei, vă rog să aveţi încredere în mine, indiferent de ce voi spune, li se adresă cercetătoarea prizonierilor, încercând să le transmită mai mult decât puteau spune cuvintele ei.

— Ai la dispoziţie cinci minute pentru a descrie amănunţit sferele de protecţie! tună falsul Aryo de la înălţimea podiumului.

— Incredibil! Imposibil! apucă să rostească pilotul, restul vorbelor oprindu-se în gâtul sufocat de grozăvia faptei de neînţeles a Dianei.

— Ei bine, se auzi clară vocea acesteia, a sosit, cred, momentul să lămurim lucrurile. Ştiu că adevăraţii oameni ai acestei baze au fost omorâţi fără cruţare de voi, războinicii planetei *F*, costumele *QW*, mişcările şi glasul celor pe care aţi reuşit să-i înlocuiţi având drept unic scop cucerirea planetei mele, Pământul!

Afirmaţia curajoasă a cercetătoarei a adus în blocul de comandă o linişte înspăimântătoare. Furtuna ce putea să izbucnească în orice moment, având direcţia şi intensitatea complet imprevizibilă, l-a făcut pe Andrei să-şi înghită strigătul de justificată şi totală uimire.

Ridicând braţul drept, falsul Aryo a sacadat:

— Cu atât mai bine! Sunt sigur că o să aflu şi cum ai descoperit secretul. Acum

însă mă interesează sferele! În schimbul lor, viaţa voastră!

— Şi cine garantează că te vei ţine de cuvânt?

— Nimeni!

— Să terminăm odată farsa asta! se auzi din dreapta podiumului glasul inconfundabil al celui care se recomandase Waru. Suntem prea puternici pentru a ne împiedica de aceste creaturi!

— Linişte! ordonă stăpânul, întorcându-se ameninţător spre vorbitor. Aici numai eu hotărăsc!

— Vreau drept garanţie cifrul subteranelor planetei tale! strigă Diana, încercând să readucă discuţia pe făgaşul plamificat.

— Cifrul? hohoti falsul Aryo. La ce ţi-ar folosi? Şi, dacă ţi-l dau, de unde ştii că este cel adevărat?

— Cred că te-ai convins că ştiu absolut tot. Personal, acest cifru nu mă interesează, dar dacă mi-l spui pe cel adevărat, voi considera că pot să am încredere în cuvântul tău. Aceasta este garanţia pe care o cer! Atenţie însă, cifrul trebuie să fie exact şi adevărat!

— Nu mi-am închipuit că voi, oamenii, puteţi fi atât de naivi! Bine, fie! Ascultă şi

compară: *X 465 TR – WW 16784 – Q!* Corect?

Drept răspuns, din arma însoţitorului cercetătoarei a ţâşnit jetul ucigător, pulverizându-l într-o clipă pe cel care vroia să creeze imperiul forţei şi teroarei. În aceeaşi fracţiune de secundă, Diana a strigat prietenilor săi: „Cu faţa la podea!” aruncându-se şi ea lângă gratii, în poziţia cerută celorlalţi.

Astfel s-a făcut că Andrei nu a putut descrie curiosului Gelu măreţia şi grozăvia luptei din blocul de comandă. Zgomotul asurzitor şi norul înecăcios de sulf care a umplut uriaşa încăpere l-au făcut, pur şi simplu, să leşine, fapt pe care, bineînţeles, nu-l va recunoaşte nici în ruptul capului... Şi-a revenit când totul se terminase, trezit brusc de strigătul: „Ax, nu trage!” şi a deschis cu teamă ochii. Gratiile dispăruseră, prietenii săi, nevătămaţi, se aflau în picioare, iar pilotul tocmai îndreptase pistolul spre un grup de trei *QW* aflaţi pe podiumul pe care până nu de mult stătuse falsul Aryo.

— Nu trage! Eu sunt Gemma, repetă unul dintre cei trei, înaintând câţiva paşi.

— Ax, e Gemma, confirmă Diana.

— Şi ceilalţi?! întrebă Ax, fără să

coboare arma.

— Sunt prietenii mei. S-au strecurat printre invadatori pentru a mă putea ajuta...

— Doi oameni au dispărut ca să le „cedeze” locul!

— Ax, oricum oamenii despre care vorbeşti ar fi dispărut. Ştiu, e dureros, dar acum, în mod inevitabil, nu se mai poate repara nimic... Baza voastră, în momentul de faţă, este dirijată de pilotul automat şi nu peste multă vreme îi veţi întâlni pe cei dragi... Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru tatăl meu şi pentru ceilalţi locuitori ai planetei mele care au fost, sunt şi vor fi împotriva cuceririi altor civilizaţii... Acum vă las şi, poate cândva...

Gemma şi prietenii ei au părăsit costumele *QW*, dispărând apoi prin pereţii blocului de comandă atât de repede, încât Ax şi tovarăşii săi nu au putut schiţa nici cel mai mic gest.

O despărţire rămâne totuşi un eveniment trist. Cercetătoarea şi pilotul, Ana şi Traian, îngânduraţi, au rămas tăcuţi o bună bucată de vreme, fără să se mişte şi, mai ales, fără să se privească. Doar Andrei, neastâmpăratul grupului, s-a pornit să cerceteze instalaţiile blocului de

comandă, oprindu-se mai ales în faţa ecranelor pe care erau proiectate diferite compartimente ale lui *G-0l*.

— *Patrula!* ţipă el la un moment dat, privind ca hipnotizat rampa goală a navei pe care o descoperise Tex. A dispărut *patrula!*

— Doar nu-ţi închipui că Gemma şi prietenii ei aveau să străbată drumul până la *F* „pe jos” încercă să glumească Traian.

Andrei se pregătea să riposteze, ceva în genul „Puteau măcar să ne ceară permisiunea, grasule!”, dar, pe neaşteptate, în difuzoare a răsunat puternică vocea unui om:

— Aici centrul de dirijare a zborurilor spaţiale! Aţi intrat în raza noastră de activitate! *GIGANT-01*, răspunde! Aici Pământul! Aici Pământul!

CAPITOLUL PATRU

SIHASTRUL

Cazuri de dispariţie

Când a primit ciudatul mesaj de la Andrei, Ana a râs ca de o glumă bună, apoi, pentru că tot era într-o pauză a

antrenamentului de folosire a costumului antigravitaţional, s-a hotărât să-l cheme pe Traian.

Trei minute şi douăzeci şi patru de secunde i-au trebuit vidgalfonului pentru a prelucra, datele de identificare, pentru a le transmite şi pentru a aduce pe ecranul din sala de antrenament imaginea uriaşului.

— În sfârşit! exclamă veselă Ana.

— Tu?! se miră Traian, înroşindu-se de emoţie. Asta da, surpriză!

— Eşti foarte greu de găsit şi, pe deasupra, ai şi prostul obicei de a te izola atât de bine, încât nici vidgalfonul nu, dă de urma ta.

— Uite cine vorbeşte?! De câte ori am fost pe Pământ am încercat să te întâlnesc, dar...

— Să nu exagerăm. Dacă ai fi vrut cu adevărat să ne întâlnim, m-ai fi găsit. Eu, deocamdată, nu părăsesc zona; tu însă, îţi schimbi domiciliul în fiecare zi.

— Ana, întrecerile sunt programate…

— Ştiu, ştiu „maestre”! E firesc, un mare sportiv ca tine este suprasolicitat! Am îndrăznit totuşi să te deranjez.

— Ana, nu-mi place cum vorbeşti cu mine!

— Iartă-mă, dar probabil sunt obosită după antrenament. Obosită şi puţin nervoasă. Ai primit mesajul?

— Asta era?! Tocmai îmi storceam creierii ca să aflu cum de te-ai gândit la mine! Da, primit mesajul.

— Şi?

— Deşi au trecut trei ani de când ne-am întors; deşi au trecut trei ani de când ne-am „distrat” pe *CAMELEON* şi pe *PLANETA FĂRĂ NUME*; deşi au trecut trei ani de când ne-am întâlnit cu *GEMMA*, fantezia ţincului nostru tot zburdă! Andrei…

— Andrei este un băiat minunat! Poate că mesajul său nu e altceva decât o invitaţie. Am devenit amândoi, eu şi cu tine, atât de ocupaţi, încât se pare că am uitat că în afară de competiţii sportive şi de patrule spaţiale mai există şi altceva în Univers. Traiane, uităm că suntem oameni şi nu nişte amărâte de maşini. Uităm, se pare, că fără tot acest univers tehnic putem trăi, dar fără sentimente, nu! De câte ori ne-am întâlnit în aceşti trei ani? Ştii cumva ce mai face Ax? Ştii cumva cum se mai simte Diana?

— Ana, mă uimeşti! exclamă uriaşul. Tu, precis, eşti bolnavă.

— Da, sunt bolnavă! Mesajul lui Andrei m-a făcut dintr-o dată să mă simt singură. Îmi vine să sfarm toate aparatele care mă înconjoară şi să mă duc, doar eu şi umbra mea, în mijlocul pădurii, lângă un izvor adevărat, lângă un foc de vreascuri. Ca să nu mint, aş vrea să-l am lângă mine pe Tex.

— Ana! în clipa asta anunţ Centrul!

— Nu ai înţeles nimic, Traiane…

— Când m-ai chemat erai veselă.

— Da, pot să-ţi spun că am râs în hohote când am primit mesajul. Apoi, mi-am dat seama că reacţia mea seamănă îngrozitor cu a unei maşini. Andrei nu ne-a transmis date, ci sentimente; asta nu am priceput şi de asta am râs!

Traian a tăcut un timp, încercând fără succes să ascundă tulburarea care îl cuprinsese. Apoi, fără să o privească pe Ana, a spus cu glas abia auzit:

— Eu mă aflu pe baza *G-148*, nu departe de locul de unde a transmis Andrei. Dacă vrei, uite, renunţ la meciul de astăzi şi mă duc până la el. Îl iau şi vin pe Pământ.

— Pe Skyt se întâmpla ceva şi Andrei a aflat; probabil că acest ceva este destul de important şi foarte periculos, motiv

pentru care mesajul a fost conceput într-un mod atât de sofisticat şi… nebulos.

— Bine, atunci ce propui?

— Oare Ax nu a primit un mesaj asemănător?

— De unde să ştiu? Să-l întrebăm, dar fii sigură, o să se distreze copios de „copilăriile” cuprinse în mesajul ţincului.

— După ce-l găsesc pe Ax, te caut din nou.

— Bine, aştept pe *G-148*.

— Cred că nu e cazul să renunţi la meciul de astăzi!

— Ana…

Fata a întrerupt brusc legătura, apoi a introdus în vidgalfon datele de identificare. După treizeci de secunde, pe ecran a apărut cuvântul „izolat” şi sticla a deventi opacă.

Furioasă, Ana a renunţat la serviciile vidgalfonului, şi-a scos costumul antigravitaţional, a îmbrăcat în grabă salopeta termoizolantă şi a părăsit sala de antrenament, bătând nervoasă cu degetele în capitonajul liftului care o ducea, la suprafaţă. Aici a fost primită de o ninsoare abundentă, cu fulgi albi şi lipicioşi, care transformaseră pomii şi clădirile în fantome albe.

Ana a pornit primul *caar* şi, după nici zece minute, se afla în careul *W245*, unde, în mijlocul unor brazi, se afla casa cercetătoarei Diana. După ce a apăsat pe butonul „liber” şi a văzut *caarul* depărtându-se, fata a urcat în fugă cele câteva trepte acoperite de zăpadă. De după uşa masivă de stejar a auzit lătratul vesel al lui Tex şi a răsuflat uşurată; Diana era cu siguranţă acasă.

Când s-a deschis uşa, uriaşul câine s-a repezit spre Ana, mai să o dărâme. Apoi, în prag, şi-a făcut apariţia Diana. Zâmbetul de pe faţa ei nu arăta uimire; mai degrabă, parcă voia să spună „te aşteptam şi, iată, în sfârşit, ai venit”.

— Tex, lasă-mi musafira în pace! spuse veselă cercetătoarea. Hai, Ana, intră.

„Parcă abia ne-am despărţit” gândi contrariată fata şi păşi în holul spaţios în care nu mai călcase de aproape trei ani.

„Coşmelia asta seamănă a muzeu!” exclamase atunci, încântat, ţincul. „Cum de-ţi permite Centrul să păstrezi aşa ceva?” se miră el, atingând cu prudenţă fiecare obiect, de parcă i-ar fi fost frică să nu spulbere toate acele lucruri ce aminteau de vremuri atât de îndepărtate.

— La ce te gândeşti? întrebă cercetătoarea şi Ana tresări.

— La vorbele lui Andrei. Cum de reuşeşti să păstrezi toate astea?

— Cercetătorii au un statut special, glumi Diana, iar eu sunt o „cercetătoare în convalescenţă”; nimeni nu îndrăzneşte să se atingă de paradisul meu. De fapt, întregul meu careu este declarat „rezervaţie naturală” aşa că, deocamdată, sunt liniştită în privinţa acestui castel. Hai, să nu stăm în hol! Uite ce se mai zbuciumă Tex, crezând că vrei să pleci.

— Am avut impresia că vizita mea nu este complet… neaşteptată.

— Bineînţeles, te aşteptam…

— Cum aşa?!

— Să mergem în bibliotecă. Tocmai am făcut focul în cămin. Cred că nu ai mai văzut aşa ceva.

Tex a izbit uşa bibliotecii şi a început să latre, întărind invitaţia cercetătoarei.

Ana a intrat în uriaşa cameră şi stăpâna casei a urmat-o, închizând uşa în urma lor. Draperii grele acopereau ferestrele şi singura lumină ce se juca pe coperţile cărţilor şi pe mobilele atât de vechi provenea de la focul din cămin; lemnele trosneau, împrăştiind jerbe de

seântei şi un parfum ameţitor de răşină de brad.

— Fantastic, murmură fata, fără să-şi poată dezlipi privirea de la dansul fastuos al flăcărilor.

— Înaintaşii noştri aveau gusturi rafinate, susură Diana. Ştii ce înseamnă să te poţi aşeza în fotoliu, în faţa căminului, cu o carte în mina? Nu ştii, desigur, au rămas foarte puţini acei care să poată aprecia un asemenea dar adus spiritului.

— Diana, mă uimeşti! Tu eşti aceea care alergi de pe o planetă pe alta? Tu exişti în acest timp? Parcă m-am întors cu o mie de ani în urmă! Asist la o proiecţie cinematon?!

— Uite cine vorbeşte de cinematon?!

Glasul izbucnise de după unul din cele două fotolii aşezate în faţa focului şi Ana a rămas, pentru o secundă, încremenită.

— Andrei? a reuşit ea să întrebe.

— Da, Andrei! aprobă glasul şi ţincul sări din fotoliu, aruncându-se dintr-un salt spre fată.

Tex pornise un dans gălăgios în jurul celor doi, în timp ce Diana râdea în hohote.

— Stai, nebunule, că mă sufoci! se

apără Ana, încercând să scape din îmbrăţişare. Deci, un complot?!

— Acum trei ani nu erai aşa de frumoasă! strigă Andrei.

— Iar tu erai doar un ţânc plin de pistrui! Linişteşte-te! Ce înseamnă toată povestea asta? Nu ai găsit o cale mai cinstită de a ne da întâlnire? M-ai făcut să-l deranjez şi pe marele campion, care, drept vorbind, nu prea a luat în serios mesajul tău.

— Grasul a fost întotdeauna un tip opac; doar muşchii contează la el! se supără Andrei. Şi, dacă vrei să ştii, mesajul nu a fost un truc. Cercetările mele duc la concluzia logică...

— Hai, hai, fără ifose!

— Ah, vechiul şi bunul vostru obicei de a vă contrazice mereu! interveni Diana, comandând retragerea draperiilor de pe ferestre.

Lumina orbitoare a zăpezii a năvălit în cameră, făcându-i pe cei doi prieteni să, clipească des.

— Era mai interesant doar cu focul din cămin, se împotrivi Andrei.

— Un plus de mister! îl ironiză Ana. Pe bună dreptate, Traian a râs de mine!

— Diana, te rog să-i explici tu! strigă

ţincul şi se retrase îmbufnat în fotoliu.

— Am pregătit un ceai colosal, absolut natural, spuse gazda, făcând să iasă dintr-un perete o măsuţă pe care trona un samovar, pahare în suporturi de metal strălucitor şi un morman impresionant de pateuri. Când afară avem o iarnă atât de frumoasă, nimic nu poate fi mai grozav decât un ceai „arhaic” băut la gura sobei.

— Diana, spuse Ana, aşezându-se pe celălalt fotoliu din faţa căminului, recunosc şi sunt de acord că în aceşti ani care au trecut trebuia să ne întâlnim nu numai prin intermediul vidgalfonului, dar metoda aleasă acum de Andrei mi se pare... violentă! Nu m-aş mira ca Traian să-şi fi închipuit că a fost doar un motiv născocit de mine, în dorinţa arzătoare de a-l întâlni!

— Mofturi! mormăi ţincul, mestecând de zor un pateu. Şi când te gândeşti că o asemenea prinţesă răzgâiata vrea să ajungă pilot de *patrulă!* Ha-ha-ha!

— Andrei, hai să vorbim serios, spuse Diana, după care se întoarse spre Ana. De fapt, mesajul a fost emis de pe Skyt. Primul care l-a recepţionat a fost Ax.

— Exact, aprobă băiatul şi mai luă un

pateu.

— L-am căutat, dar s-a izolat, spuse fata, jucându-se cu degetele în blana lui Tex.

— Aşa ne-am sfătuit, o linişti cercetătoarea. Şi eu m-am izolat, fiind sigură că până la urmă o să vii aici. Traian e prea departe şi, oricum...

— De ce toate astea?

— Pentru că Sihastrul poate intercepta toate legăturile făcute prin vidgalfon! răbufni Andrei.

— Sihastrul?! se miră, pe bună dreptate, Ana.

— Să o luăm de la început, propuse Diana şi îşi trase mai aproape de foc un mic scaun cu trei picioare, la fel de vechi ca şi restul mobilierului. Deci, de aproape trei ani se semnalează, periodic, ciudate dispariţii ale unor mici, nave având la bord doar cercetători renumiţi.

— Da, am auzit, făcu Ana, mângâindu-l în continuare pe Tex care, culcat la picioarele ei, era în culmea fericirii.

— Vezi?! o interpelă Andrei, victorios. Am avut curiozitatea să încadrez toate aceste dispariţii. Le-am sortat, le-am analizat şi am ajuns la concluzia că toate s-au produs în apropierea asteroidului

Skyt.

— Skyt?! E un nonsens!

— De aceeaşi părere au fost şi alţii; ba chiar s-au făcut şi cercetări oficiale. Rezultatul a fost însă negativ, tocmai pentru că totul s-a făcut la modul oficial şi Sihastrul a ştiut din timp.

— Iar acest... Sihastru?! întrebă fata, fără să încerce să ascundă faptul că problema începuse să o intereseze cu adevărat.

— Cândva mi-a fost coleg, o informă Diana. Am lucrat împreună pe o navă-laborator, aproape de Perseu. Era un tip ciudat, taciturn, violent, dar de o inteligenţă ieşită din comun. Am auzit apoi că a cerut Centrului să-i permită să se instaleze pe Skyt, unde dorea să definitiveze nişte cercetări referitoare la adaptarea plantelor terestre.

— Bine, dar Skyt este atât de mic şi atât de pustiu! exclamă Ana şi Tex ridică speriat capul.

— Mic, pustiu şi complet izolat, completă Andrei. E în afara tuturor rutelor şi, ce e mai important, în jurul lui acţionează un bizar câmp prin care nicio navă nu poate trece fără măsuri de protecţie speciale.

— Şi tu ai ajuns acolo?

— Da, am ajuns. Eram cu Gelu pe nava de mărfuri pe care o pilotează tatăl său şi, când am ajuns în apropiere de Skyt, la rugămintea mea, s-a făcut un mic ocol.

— Să nu-mi spui că o navă de mărfuri are „protecţie specială”.

— Nici gând! Numai că, atât l-am bătut la cap pe tatăl lui Gelu, încât a fost nevoit să ia legătura prin laser cu Sihastrul. Doi copii nevinovaţi voiau să viziteze asteroidul: Sihastrul a venit personal şi ne-a luat.

— Şi?!

— Nimic. Ne-a arătat nişte sere grozave, ne-a povestit câte ceva despre, nu ştiu ce radiaţii care au un efect deosebit asupra plantelor şi ne-a îndemnat să gustăm dintr-o roşie gigantică! Individul este complet nebun! Dacă i-ai vedea ochii, dacă i-ai simţi atingerea umedă a degetelor, nu te-ai îndoi nicio clipă că el este autorul dispariţiilor din acea zonă.

— Si mesajul?

— Ca un copil zburdalnic ce sunt, m-am „jucat” la emiţătorul său. Am verificat în acest fel şi raza lui de acţiune şi modul de codificare. Ana, trebuie să pătrundem

sub scoarţa asteroidului Skyt! Acum, când încă nu e prea târziu! Sihastrul este un nebun periculos!

— Ţâncule, în aceşti ani nu te-ai schimbat deloc; te aprinzi la fel de uşor şi tot la fel de uşor iei hotărâri pripite, şopti fata, cu un glas pe care probabil nu l-ar fi vrut duios.

— Ana, de data aceasta se pare că Andrei nu s-a pripit, spuse cercetătoarea. Eu îl cunosc pe acest Sihastru, iar Ax a fost de părere că presupunerile acestui „copil zburdalnic” pot fi foarte aproape de adevăr. Pe Skyt se pune ceva la cale…

— Ce ar trebui să facem noi?

— Aşa îmi placi! decretă Andrei şi, brusc, o sărută pe Ana.

— Linişteşte-te! făcu ea, împingându-l la loc, în fotoliu. Încă nu am zis că sunt de acord cu ideea ta extravagantă! Aş fi curioasă, extrem de curioasă, să aflu din gura lui Ax cum vede el… problema.

— Ax e la Centru. Vrea să obţină, cât mai neoficial cu putinţă, aprobarea de a face o excursie pe Skyt.

— Diana, e adevărat? întrebă surprinsă Ana.

— Da, confirmă scurt cercetătoarea. Eu însă, precis nu voi putea merge cu voi.

Încă sunt considerată „convalescentă”; pentru asemenea cazuri, nu există nicio derogare.

— E foarte bine aşa, spuse Andrei. Trebuie să ţinem legătura cu Pământul. În niciun caz, această legătură nu trebuie să fie făcută prin canale oficiale. Ba, aş putea spune că trebuie să ne gândim la un cod atât de simplu, încât Sihastrul nici să nu bănuiască că putem fi atât de... învechiţi. Exact cum, probabil, nouăzeci şi nouă la sută din oameni nu pot să-şi imagineze că pe Pământ, în acest an, există în careul *W245* „castelul Dianei”!

Deasupra căminului, coarnele uriaşe de cerb au lunecat într-o parte şi pe ecranul vidgalfonului a apărut chipul lui Ax.

— Bun venit în casa mea şi a Dianei! ură el musafirilor, privindu-i vesel pe fiecare în parte. Nu am mai avut răbdare şi, iată, de la Centru vă transmit că am obţinut aprobarea. Să mă aşteptaţi; vreau să bem un ceai împreună.

Ecranul s-a stins şi coarnele au lunecat la loc, astupându-l.

Într-un târziu, Andrei a murmurat:

— Diana, pe cuvântul meu, habar nu am avut că tu şi Ax...

— Ce să-ţi fac, ţâncule, dacă de atâta vreme nu ne-ai mai trecut pragul? îl apostrofă cercetătoarea zâmbind, cu obrajii înroşiţi de dogoarea focului.

Meci pierdut

Când a intrat în cabină şi i-a văzut pe cei trei, Traian a scăpat prosopul din mână şi faţa sa a trecut prin toate culorile curcubeului.

— Aţi văzut meciul? a fost prima întrebare care i-a venit în minte şi a rostit cuvintele poticninduse îngrozitor.

— Nu, abia am sosit, spuse Andrei, stăpânindu-şi cu greu hohotul de râs care îl îneca.

— Ba aţi văzut meciul! strigă uriaşul.

— Ei şi? întrebă Ana.

— Xibonul era un adevărat monstru, interveni împăciuitor Ax.

— Am mai luptat cu xiboni! se înfurie Traian. I-am învins de fiecare dată. Astăzi însă, nu ştiu ce s-a întâmplat! Ăştia de pe Xibon au, într-adevăr, muşchi şi o „figură” îngrozitoare, dar sunt fiinţe paşnice şi, ca să fiu cinstit, din punct de vedere al intelectului ne sunt mult inferiori. Forţa lor teribilă poate fi înfrântă...

— Hai, grasule, lasă teoriile! îi strigă Andrei şi i se aruncă de gât. Ştii că îmi era grozav de dor de tine?

— Tu, ţinc afurisit, îţi aduci aminte de cineva, numai dacă ai vreun interes anume!

— Eşti un caraghios, maestre! se îmbufnă piticul. Adică, ce fel de interes?

— Doar nu în zadar ne-ai pus pe toţi pe zdruncin cu faimosul tău mesaj?! După ce am vorbit cu Ana... Ce ţi s-a năzărit?! În loc să mă concentrez asupra meciului...

— Hai, lasă, lasă, nu încerca să dai vina pe mine!

— Nu v-aţi văzut de atâţia ani şi vă certaţi de parcă abia ieri v-aţi despărţit, se amestecă Ana. Oare de asta am venit până aici, pe *GIGANT-148?*

— A pierdut meciul şi acum, poftim, încearcă să dea vina pe mine! se apără Andrei. Campionii ăştia nu au simţul umorului!

— Constat că în aceşti trei ani circumvoluţiunile tale nu s-au prea dezvoltat! îl apostrofă Traian.

— Uite cine vorbeşte de creier?!

— Dacă nu aveţi de gând să terminaţi acest „meci”, o iau pe Ana şi mă întorc pe Pământ, îi ameninţă pilotul. Am lăsat-o

singură pe Diana, m-am zbătut să obţin aprobarea pentru această expediţie trăsnită, iar voi, ce faceţi?

— Deci, am avut dreptate, mormăi uriaşul, Ţincul şi-a adus aminte de mine, având un anumit scop, expediţia pe Skyt!

— Păi ce, tu mai ai timp pentru vechii prieteni? întrebă Andrei. În ultima vreme, din cauza meciurilor şi a antrenamentelor, ai fost mereu izolat. Îţi închipui că nu am încercat să te găsesc?

Ana interveni înainte ca Traian să izbucnească:

— În această privinţă, Andrei are dreptate. Unii dintre noi folosesc atât de intens sistemul de izolare încât, nu ştiu zău dacă într-un viitor nu prea îndepărtat nu vom deveni atât de egoişti, atât de inumani...

— Ei, să nu o luăm chiar aşa, o întrerupse Ax.

— Ba, să o luăm chiar aşa! sări ţincul. Am văzut la cinematon un retro despre dispăruta civilizaţie de pe Walfa. Probabil aţi auzit de această planetă din sistemul Sfinx... Cei de acolo au dispărut tocmai datorită faptului că la un moment dat totul devenise atât de perfect, încât niciun individ, nu mai avea nevoie de alt individ.

Materialele găsite în depozitele din adâncul planetei au demonstrat că...

— Deşi au trecut, trei ani, tot cu ochii în cinematon?! îl tachină uriaşul. Să fiu în locul lui taică-tău, ţi-aş da o mamă de...

— Tata e un om foarte ocupat, şopti trist Andrei. Şi mama, la fel. Abia i-am găsit ca să le cer voie să plec spre Skyt. Le-am spus că voi fi împreună cu Ax, cu Ana şi cu tine. Nu a fost nicio problemă...

— În sfârşit, oftă Traian, să auzim ce vrea să însemne toată povestea cu acest... Skyt. Dacă Ax şi Ana au consimţit să participe la joc, înseamnă că nu e o glumă.

— Bineînţeles, grasule, nu e o glumă. Pe acest asteroid se întâmplă lucruri ciudate, iar dispariţiile din ultima vreme...

— Asta ştiu.

— Ei bine, pe Skyt, unde eu şi Gelu am fost primiţi ca doi copii curioşi şi mofturoşi, ai în permanenţă senzaţia că totul este doar o... iluzie. Până şi acele faimoase sere...

— Îţi închipui că, dacă ar exista o bănuială cât de mică asupra a ceea ce se petrece pe acolo, cei de la Centru ar lăsa lucrurile la voia întâmplării?

— Dragul meu, interveni pilotul, aşezându-se, în sfârşit, pe o banchetă,

înainte de a obţine aprobarea şi înainte de a mă pune – eu şi *patrula* – la dispoziţia unor copii, poţi să fii sigur că m-am documentat foarte serios. Pot să te informez că cei de la Centru au fost chiar încântaţi de planul nostru. Dacă nu înţelegi de ce, o să-ţi explic eu. Se pare că nicio cercetare oficială nu a reuşit să dezlege taina de pe Skyt, în primul rând datorită faptului că Sihastrul este la curent cu toate misiunile oficiale…

— Dar, poate, nu e vorba de nicio taină, încercă Traian, frecându-se preocupat, pe faţă şi gât, cu prosopul.

— Cei de la Centru sunt convinşi că dispariţiile au o strânsă legătură cu acest asteroid.

— Câteva patrule, un atac prin surprindere, şi problema e ca şi rezolvată, propuse uriaşul, fără prea mare convingere.

— Ţi-am spus eu, Ana? strigă Andrei. Priete-nul nostru e doar depozit de muşchi!

— Ei bine, continuă Ax, făcându-se că nu observă privirile ameninţătoare ale lui Traian, în clipa de faţă un asemenea atac nu este posibil. Nimeni nu ştie ce surpriză a pregătit Sihastrul; nimeni nu-şi

imaginează că acest individ şi-a permis să răpească nişte nave, fără să dispună de ceva care să-l facă să creadă că este inviolabil.

— Şi de ce tocmai noi să reuşim acolo unde...

— Ah, grasule! nu s-a mai putut abţine piticul. Până şi mintea ta ar trebui să priceapă că „tocmai noi" trebuie să încercăm, deoarece Sihastrul ştie că suntem prieteni la cataramă; ştie că Ax nu ne poate refuza; mai ştie că vizita noastră pe asteroidul lui nu e o treabă oficială, ci doar ideea unui „ţinc trăsnit", care s-a arătat fascinat de serele lui grozave! Puteam eu, după ce am gustat din acea roşie gigantică, să nu mă laud în faţa prietenilor? Puteam eu să nu-mi invit prietenii cu care am trecut prin atâtea aventuri într-un asemenea loc minunat? Până la urmă am fi reuşit să obţinem aprobarea şi pentru Diana, dar Sihastrul ştie că ea este o cercetătoare şi, se pare, tocmai astfel de oameni nu doreşte el pe acolo! De asta nu l-am luat nici pe Tex; animalele nu pot juca teatru, ca oamenii! Sihastrul nu poate fi învins cu arme...

— Când plecăm? întrebă brusc Traian, aruncând prosopul. Nu sunt sigur

că avem ceva de „învins”, dar tu, ţâncule, ai un dar deosebit de a scoate oamenii din răbdări!

— Fiecare cu… darurile lui, replică piticul, zâmbindu-i complice pilotului. Ana, când plecăm?

— Ax hotărăşte!

— Acum, decretă pilotul, ieşind primul din cabină.

În drum spre *patrulă* au trebuit să se oprească pentru câteva clipe şi să-l aştepte pe Traian, care a intrat în sala de antrenament şi a strigat în gura mare că „o să lipsească vreo două-trei zile, deoarece nu poate scăpa de insistenţele unui ţinc afurisit, mare iubitor de locuri exotice şi de legume cum nu s-au mai pomenit”. Apoi, odată intrat în mica navă, uriaşul a exclamat:

— Unde sunt armele şi sferele de protecţie?! Văd că aţi demontat tot!

— Suntem nişte vizitatori… paşnici, susură, maliţios, Andrei.

— Nu am luat nici dispozitivele pentru sferele de protecţie individuale, completă Ana.

— „Armele” noastre sunt aici, mai zise piticul, bătând cu degetul în frunte, după care se refugie strategic în spatele

pilotului.

— Exact, făcu acesta, oprind cu o mişcare a mâinii înaintarea lui Traian. Trebuie să ne bizuim doar pe micile celule cenuşii. Din momentul când ieşim din sfera de protecţie a acestei baze, nicio vorbă, niciun gest nu trebuie să trădeze adevăratul scop al „excursiei” noastre. Înţeles? mai întrebă Ax, grav, apoi se întoarse spre pupitrul de comandă şi anunţă: Nava *NPI-1679* gata de decolare! Capsula *539*, careul *WY*, traiectoria *1467*, ruta comercială *70*, destinaţia asteroidul Skyt, comunicare în cod liber.

Din corpul giganticei baze, mica navă a ieşit întocmai unui minuscul punct luminos care s-a pierdut rapid în spaţiul întunecat.

Skyt

Comanda a răsunat în cabină, lovind dureros urechile. Glasul ce o rostise părea să vină de peste tot şi de nicăieri; în orice caz aparatura de recepţie a *patrulei* nu captase şi nu le transmise un asemenea ordin.

Ax a manevrat butoanele de pe pupitrul de comandă. Pe ecran, micul

asteroid a încremenit brusc, acoperindu-se pe dată cu o perdea groasă de ceaţă lăptoasă străbătută de ciudate fulgere roşii.

— Ăsta e Skyt, a murmurat Andrei, tulburat.

— Grozavă privelişte! se răţoi Traian. Uite pentru ce mi-am întrerupt eu participarea la campionat?!

— Un biet pietroi, intră şi Ana în joc.

— Iar eu, om în toată firea, m-am luat după nişte copii! îi completă pilotul. Dacă ni s-a ordonat să ne oprim, înseamnă că nu putem ateriza. Propun să ne întoarcem. Am treburi mult mai importante.

— Te rog, se alintă piticul, să mai aşteptăm puţin. După un asemenea drum, nu e păcat să nu vedeţi ce am văzut eu? Sihastrul e atât de amabil, iar roşiile sale sunt grozave! Şi nu numai roşiile...

— Am ştiut eu că totul e o minciună! Auzi, roşii într-un asemenea pustiu! Ai visat, ţâncule?

— Grasule, să ştii că mă supăr! Ax, mai bine ai transmite că dorim să aterizăm. De unde să se ştie acolo, jos, că suntem în excursie şi că dorim să vizităm serele? Poate că prin zona asta circulă şi indivizi cu intenţii nu tocmai cinstite; e

normal ca să nu se permită aterizarea oricui. Când am fost cu Gelu, tot aşa, am cerut aprobarea şi a venit însuşi Sihastrul de ne-a luat. Doar nu-ţi închipui că are ceva de ascuns?!

— Asta-i bună! exclamă pilotul. Cine nu ştie de experienţele de pe Skyt? Într-adevăr, aş fi vrut să văd cu ochii mei minunăţiile cu care te-ai lăudat atâta, dar dacă nu se poate, nu se poate. „Norul” care a înconjurat asteroidul ne-ar dezintegra urgent, dacă am încerca... Când am plecat, mi-ai spus că nu e nevoie de sferă de protecţie şi te-am ascultat. Singura soluţie este să pornim înapoi...

— Priviţi! strigă Ana şi arătă ecranul.

În „norul” lăptos se deschise un adevărat tunel, la capătul căruia se vedea suprafaţa împietrită a asteroidului.

— Ne primeşte! se bucură Andrei..

— Mai bine ne întoarcem, se împotrivi Traian. Nu mai am niciun chef să vizitez serele. Mare lucru, nişte roşii cât nişte pepeni!

— Îţi dai seama în ce condiţii vitrege au fost crescute?! sări Andrei. Îţi dai seama ce va însemna acest lucru pentru toate coloniile noastre împânzite prin Univers? Am ştiut întotdeauna că sportivii

nu au niciun pic de fantezie!

— Dacă tot am venit şi dacă tot suntem primiţi, de ce să renunţăm? întrebă Ana cu un glas atât de naiv, încât piticul mai să izbucnească în râs.

— Bine, fie, hotărî Ax şi dădu comanda necesară pilotului automat.

Au străbătut „tunelul” într-o tăcere totală; de atâta linişte urechile păreau înfundate cu vată şi a trebuit să treacă aproape un minut, după ce nava s-a aşezat pe solul asteroidului, până ca ceilalţi să priceapă că Andrei strigă; „Ce-a fost asta?!”

— Am fost, fiecare dintre noi, perfect... izolaţi, încercă Traian să explice, masându-şi urechile. O fi de vină „norul”? Unde o fi gazda? După câte văd eu, de jur împrejur e doar un amărât de pustiu! Unde ai văzut tu sere şi...

— Data trecută am venit cu nava Sihastrului, deşteptule! Probabil că suntem într-o zonă. unde...

Andrei nu a avut timp să explice, deoarece *patrula* a început să se clatine îngrijorător şi să alunece vertiginos în jos.

Căderea a încetat la fel de brusc şi atunci o voce a pătruns prin pereţii navei, urându-le „bun venit”.

— E Sihastrul, s-a bucurat piticul.

— Da, eu sunt şi vă rog să mă iertaţi că nu am venit personal să vă întâmpin. Tocmai efectuam nişte probe: nu puteam să le întrerup. Puteţi părăsi nava, fără niciun costum de protecţie. Am încercat să construiesc aici condiţii similare cu cele de acasă. Veţi găsi singuri drumul spre mine.

— Începe să-mi placă, comentă uriaşul, deşi ochii lui spuneau cu totul altceva.

— E firesc, spuse mândru Andrei. Suntem invitaţii unui mare savant; poate ai celui mai mare savant. Hai să coborâm!

Patrula, poposise într-o poiană, în mijlocul unei păduri de brazi uriaşi care îşi înălţau vârfurile semeţe spre un cer albastru, luminos. Adia un vânt călduţ, încărcat de miresme de răşină, iarbă crudă şi pământ jilav. Nu prea departe susura liniştit un izvor cu apă limpede, iar deasupra, pe un trunchi, îşi făcea de lucru o ciocănitoare.

— E un vis? întrebă într-un târziu Ana, privind uimită la tot ce o înconjura.

— Chiar dacă e doar un vis, trebuie să recunoşti că e colosal! exclamă ţincul. Data trecută nu am văzut aşa ceva. Ei, ce

părere ai, grasule? Îţi mai pare rău că ai venit cu mine în această călătorie?

Înaintaseră deja câţiva metri prin iarba grasă, când un hohot de râs, ca un gâlgâit straniu, a izbucnit dintre brazi, s-a învârtit în jurul lor, apoi s-a pierdut în ecouri prelungite. *Patrula* dispăruse, iar în locul ei „crescuse” o stâncă pe care cineva sculptase chipurile celor patru prieteni: o sculptură grotescă, înfricoşătoare.

— Ei bine, asta ce mai înseamnă? întrebă încruntat Ax, privindu-l pe Andrei care, la fel ca şi ceilalţi, nu-şi putea dezlipi ochii de la stânca.

— „Un semn al prieteniei mele!” se auzi puternic glasul Sihastrului.

— Ne-aţi aşteptat? se bâlbâi ţincul.

— „Bineînţeles! Data trecută te-am lăsat să umbli la emiţător, ca să aud cu propriile-mi urechi ce impresie ţi-a făcut Skyt. Am fost sigur că vei transmite un mesaj celor mai buni prieteni; aşa s-a şi întâmplat. Sau ai crezut că ai putut transmite fără ştirea mea?”

— Asta-i bună! se apără Andrei, încercând să zâmbească nevinovat.

— „În sfârşit, pentru că ştiam că veţi veni, m-am gândit să pregătesc acest monument. E frumos, nu? Un omagiu

pentru vitejii care au trecut prin atâtea peripeţii extraordinare. Sunt încântat că îmi sunteţi oaspeţi. Dacă ar fi venit şi Diana, echipa ar fi fost completă.

— Diana e bolnavă.

— „Şi asta ştiu. Regret. Mi-ar fi plăcut să o am aici; suntem vechi cunoştinţe şi, fiind cercetătoare ca şi mine, poate ar fi apreciat cum se cuvine această lume creată din nimic. De fapt, ca să fiu absolut sincer, aş fi dorit tare mult ca Diana să fie cu voi. După cum observaţi, în basorelief figura ei este centrală!”

— Şi *patrula?* întrebă Ax.

— „Nicio grijă, e la loc sigur! Tocmai o admir! Cum se face că ai obţinut pentru ea acelaşi număr? *Patrula NPI-1679* a fost distrusă pe *G-0l*, când v-aţi întâlnit cu Gemma. Greşesc?”

— Nu greşiţi, aprobă pilotul. Centrul a hotărât să dea acestei nave numărul celei distruse.

— „Aha, ca un... simbol! hohoti Sihastrul. Emoţionant!”

— Eu am cam început să mă plictisesc! răbufni Traian. Mi-am întrerupt meciurile...

— „Nu te avânta tinere! Sunt singur pe Skyt; cercetările şi descoperirile mele

sunt foarte importante. Eşti de acord că trebuie să iau unele măsuri de prevedere? Acum, poftim, aveţi cale liberă. Vă aştept.”

Vocea a dispărut printre brazi, lăsând în urma ei o cărare şerpuitoare, acoperită cu prundiş alb-fosforescent.

Andrei a mai privit o dată spre sculpturile hidoase de pe stâncă, apoi a pornit primul pe cărare. Ana şi Ax l-au urmat îngânduraţi, iar uriaşul, înainte de a păşi pe prundiş, s-a aplecat asupra izvorului. A băut îndelung, luând apa în căuşul palmelor şi, când şi-a dat seama că, de fapt, nu duce la gură nicio picătură de apă, şi-a privit speriat mâinile; degetele erau complet uscate. A vrut să sară pe cărare, pentru a-şi urma prietenii, dar s-a lovit de un obstacol dur şi, în faţa ochilor săi, în locul brazilor, a apărut un perete de stâncă. S-a întors cu faţa spre locul unde aterizase patrula şi a constatat că dispăruse şi cerul albastru, şi iarba verde, şi stânca sculptată; în locul lor, o grotă întunecată, complet goală. Aerul devenise fierbinte, uscat, iar din tavan începuse să curgă, unduindu-se, un fum albăstrui.

— „Leac contra plictiselii!” se auzi hohotind vocea Sihastrului.

Sihastrul

— Hai, grasule! strigă Andrei.

— Vin, vin, răspunse uriaşul alergând pe cărare.

— Unde ai rămas? La un moment dat nu te-am mai văzut.

— Am băut puţină apă la izvor.

— Dacă nu ai găsit nimic de mâncare, măcar din apă să te înfrupţi! îl tachină ţincul, aruncându-i peste umăr o privire veselă.

— Foarte bună apă, răspunse docil Traian.

Surprins de această reacţie nefirească a prietenului său, piticul s-a oprit brusc, dar Ana l-a împins uşurel, şoptindu-i:

— Suntem aşteptaţi.

— Ai auzit? şopti la rândul său, tulburat, Andrei.

— Am auzit, confirmă fata.

— E absolut firesc, completă pilotul. Gazda noastră a construit aici aceleaşi condiţii ca acasă. De ce nu ar fi minunată şi apa? Hai, nu vă opriţi!

— Păcat că nu aţi băut şi voi, strigă din urmă Traian. Naturală şi rece. Abia aştept să văd serele!

— De fapt, aţi şi ajuns!

Cărarea se sfârşise brusc în faţa unei cascade a cărei apă, ca o perdea subţire puternic luminată, punea mai bine în evidenţă silueta firavă a Sihastrului. Îmbrăcat într-o salopetă neagră, având pe cap o claie de păr alb şi drept barbă câteva fire răzleţe de păr, omuleţul le apăruse pe neaşteptate în faţă, cu mâinile întinse spre ei.

— Da, aţi ajuns, repetă el. În trista mea singurătate, oaspeţi ca voi sunt bine veniţi; o rază veselă de lumină într-un pustiu întunecat şi rece. Ce frumoşi sunteţi! Veniţi, dragilor, în braţele mele! De ce v-aţi oprit?

Andrei, ca o veche cunoştinţă, se apropie repede şi primi primul îmbrăţişarea şi sărutul gazdei.

După ce îndeplini ceremonios acelaşi ritual cu fiecare în parte, Sihastrul făcu un pas înapoi, prin perdeaua de apă. În acel loc, în faţa grupului, se deschise, ca o uşă, intrarea spre o hală uriaşă.

— Hai, poftiţi, vă aşteaptă minunatele roade ale străduniei mele, îi îndemnă omuleţul, agitându-şi braţele. Intraţi, dragii mei copii, în această împărăţie a inteligenţei şi fanteziei!

Într-adevăr, sera era impresionantă; atât ca dimensiuni cât şi datorită fantasticelor legume şi fructe care străluceau cât vedeai cu ochii.

— Ei, ei, aţi mai văzut aşa ceva? strigă Sihastrul, conducându-i apoi pe aleile întortocheate acoperite de acelaşi prundiş alb-fosforescent. Noi, oamenii, suntem forma superioară de viaţă din Univers şi ceea ce vedeţi aici e o dovadă în plus că nu avem nevoie de nicio colaborare cu fel de fel de xiboni, andraşi, selwuni! Putem şi trebuie să devenim stăpânii absoluţi ai Universului! Acesta e crezul meu şi îi voi face pe cei care acum ne conduc destinele să înţeleagă acest elementar adevăr! Ei, ei, dragilor, observ în ochii voştri uimirea totală în faţa acestor extraordinare realizări. Când totul va fi pus la punct, omenirea va înţelege şi se va prosterna cu pioşenie în faţa acestui asteroid. Skyt va deveni centrul Universului! Trebuie să fiţi mândri că

sunteţi primii care... Ah, dacă aş putea să mă fac înţeles!

— Nu sunteţi... înţeles? se miră Ana.

— Nu! strigă violent Sihastrul.

— Diana mi-a spus că cei de la Centru...

— Să nu aud de ei! îl întrerupse omuleţul pe pilot. Da, e drept, mi-au făcut cadou acest asteroid, cu mulţi ani în urmă; da, e drept că la început mi-au dat tot ce am cerut pentru cercetările mele; pe urmă însă, ce-au făcut?! Au început să mă... suspecteze. Au trimis încoace fel de fel de dobitoci! Au încercat chiar să mă convingă, cu forţa, să mă întorc pe Pământ! De ce?! Skyt e al meu şi nu voi permite nimănui să se atingă de el. Acum, dragilor, sunt puternic! Credeau că dacă vor întrerupe aprovizionarea o să mă declar învins? Nu!

Sihastrul vorbea repede şi se mişca tot timpul, ţopăind şi gesticulând. Dacă nu ar fi ştiut că, într-adevăr, omuleţul era periculos, Ax ar fi izbucnit în râs şi l-ar fi înşfăcat cu o singură mână de gulerul salopetei sale negre; cu cealaltă mână l-ar fi legat fedeleş şi l-ar fi dus val-vârtej pe Pământ. La Centru însă, fusese avertizat că cei care au încercat aşa ceva au

dispărut pentru totdeauna.

— Ei, uite, v-am întristat, se tângui gazda. Astea sunt problemele mele şi le voi rezolva singur, completă apoi, ameninţător şi izbucni într-un râs care o făcu pe Ana să tresară înfiorată.

— Da, Andrei a avut dreptate, se grăbi ea să spună, observând că Sihastrul o priveşte atent. Sera aceasta este magnifică, iar...

— Înţeleg, făcu omuleţul, aţi vrea să gustaţi câte ceva, ca să vă convingeţi că sunt adevărate.

— Eu m-am convins, îl susţinu Andrei. Sunt cum nu se poate mai adevărate şi grozav de gustoase. Şi roşiile, şi castraveţii, şi...

— Aş propune să vizitaţi întâi tot complexul, apoi veţi fi invitaţii mei la o masă bazată doar pe legume şi fructe crescute în această seră, promise, amabil, omuleţul.

— De acord, declară Traian.

— Renunţi tu la... mâncare? îl înţepă piticul.

— Nu renunţă, amina doar, interveni repede Ax.

— Dacă te aude cineva, o să-şi închipuie că prietenul nostru este un fel

de... flămânzilă! îl apostrofă, la rândul ei, fata.

— Da, aşa o să-şi închipuie, repetă uriaşul, a cărui voinţă părea complet paralizată.

— Am glumit, se scuză Andrei, după care se întoarse mieros spre Sihastru; eu le-am povestit tot ce am văzut data trecută aici şi, pe cuvântul meu, nu prea au vrut să mă creadă! În special, grasul ăsta m-a necăjit cel mai tare; mi-a spus că sunt mincinos! De asta îi mai zic şi eu, din când în când, câte una!

— Ah, copii zburdalnici ce sunteţi! exclamă Sihastrul cu o veselie atât de falsă, încât piticul simţi un şarpe rece alunecându-i pe şira spinării. De ce nu vreţi să recunoaşteţi cinstit că singurul vostru gând este să muşcaţi cu voluptate din aceste roade? Credeţi că o să mă supăr? Hai, Ana, du-te şi alege ce vrei tu.

— Eu...

— Hai, nu te sfii!

Împinsă cu o tandreţe care abia reuşea să mascheze violenţa gestului, fata a făcut câţiva paşi spre rândul de lujere pe care tronau nişte roşii cu adevărat uriaşe, a întins mâna şi, în acea clipă, a simţit cum este înşfăcata de braţele verzi şi trasă

cu putere în jos. Nu a reuşit să scoată nici cel mai mic sunet; s-a şi trezit într-o hrubă întunecată, în care plutea un fum albăstrui. Dintr-un colţ, o siluetă uriaşă s-a repezit spre ea.

Depozitul

Când a văzut-o pe Ana apărând cu o roşie în braţe, Andrei nu s-a putut abţine să nu ofteze fericit.

— Ce mare e! strigă el, pentru a masca teama prin care trecuse. Cred că e şi foarte grea.

Ax i-a ieşit în întâmpinare şi a luat roşia, iar fata nu s-a împotrivit, nu a rostit niciun cuvânt; s-a alăturat grupului, având întipărită pe faţă aceeaşi expresie de nepăsare, ca şi Traian.

— Aţi făcut cea mai bună alegere, se entuziasmă Sihastrul, preluând grăbit uriaşa legumă din mâinile pilotului. Vreţi să gustaţi chiar acum din ea?

— Aş prefera să vizităm complexul, propuse Ax, după care se întoarse spre cei trei prieteni: Voi ce părere aveţi?

— Cum vrei tu, răspunse indiferentă Ana.

— Doar nu am străbătut atâta

distanţă, doar ca să mâncăm roşii?! De fapt, am mai discutat o dată chestiunea asta. Am stabilit că întâi vizităm. De ce pierdem timpul? întrebă uriaşul, rostind parcă o lecţie bine învăţată.

— Îmi plac sportivii! declară gazda. Hai, urmaţi-mă! îl îndemnă el şi porni înaintea celor patru prieteni, ţopăind caraghios pe picioarele sale scurte şi firave.

Din uriaşa seră au trecut, direct prin perete, într-o grotă imensă, luminată feeric. Câteva zeci de nave, de diferite forme şi mărimi, păreau gata de decolare spre ceaţa densă, albăstruie, de deasupra lor.

— Acesta e... depozitul! strigă Sihastrul şi începu să râdă. Priviţi, acolo e *patrula* voastră, care vă aşteaptă, cuminte, să vă ducă spre Pământ, unde, desigur, veţi povesti despre minunata lume pe care am construit-o eu! mai spuse el, după ce reuşi să-şi stăpânească hohotul care părea gata-gata să-l sufoce. Da, o să le povestiţi tuturor! Cine nu o să vă creadă, să poftească pe Skyt! Sunt bucuros să primesc musafiri, dar să nu încerce vreunul să se apropie înarmat, sau cu gânduri necurate!

Ameninţarea din ultimele cuvinte ale omuleţului era cu siguranţă adresată şi celor patru prieteni; Andrei şi Ax au recepţionat-o cât se poate de bine, în timp ce Ana şi Traian păreau că trăiesc în cu totul altă lume şi în alt timp.

— Data trecută nu mi-aţi arătat... depozitul, se bosumflă ţincul.

— Data trecută te-am lăsat să te „joci” la emiţător, preciză Sihastrul şi aruncă furios uriaşa roşie care trecu prin peretele serei, de parcă acesta nici n-ar fi existat. Acum, pentru că printre voi se află un pilot şi o fată care, în curând, va deveni la rândul ei pilot, am găsit de cuviinţă să vă arăt umila mea... flotilă.

— Nu ştiam că Centrul...

— Nici nu m-a dotat Centrul! strigă omuleţul, apropiindu-se atât de mult de pilot, încât acesta a fost nevoit să facă un pas înapoi. Eu singur le-am construit. Cred că nu te îndoieşti?

— După tot ce am văzut nimic nu mă mai miră, răspunse, zâmbind, Ax. Opera dumneavoastră este, într-adevăr, fără egal. Jonglaţi cu timpul şi cu spaţiul, aşa cum nimeni nu a reuşit să o facă până acum!

— Nu eşti prost, şopti Sihastrul, privindu-l intens. Da, sunt stăpânul

timpului şi al spaţiului. Mă bucur că ai intuit adevărul meu!

— Aha, de asta am trecut prin perete atât de uşor? se dumiri Andrei, având întipărită pe faţă o expresie demnă de toată compasiunea. Nu poţi să atingi ceva care există în alt timp!

— Logica ta, copile, este de-a dreptul uimitoare! hohoti gazda, fără să încerce să ascundă faptul că îşi bătea joc de ţânc.

— Bine, făcu acesta, ca şi cum nu ar fi observat, dar cum se face că totuşi poţi vedea şi poţi pipăi lucruri care există în alt spaţiu şi în alt timp?

— Ăsta e micul meu secret, sâsâi omuleţul, printre hohotele de râs care îl înecau.

— Pot deci să presupun că toate navele astea, de fapt, nu există acum şi aici?!

— Ba, există, pentru că aşa vreau eu! ţipă Sihastrul. Uită-te la prietenii tăi care aleargă de la una la alta! Vezi? Le ating, se urcă prin ele!

Într-adevăr, Ana şi Traian treceau dintr-o navă în alta, parcă jucându-se, complet nepăsători la frământările celorlalţi doi membri ai expediţiei. Acum, Andrei era absolut sigur că prietenii săi au

păţit ceva; că omuleţul îmbrăcat în salopetă neagră acţionase asupra lor, transformându-i, dar nu putea înţelege cum şi când. Doar nu se despărţiseră de când au poposit pe asteroid! Pilotul se gândea la acelaşi lucru şi reuşise să-i comunice îngrijorarea sa ţincului, printr-un scurt schimb de priviri.

„Ceea ce nu ştia Sihastrul – şi nici nu avea de unde să ştie un individ ca el! — este faptul că noi dispunem de o armă invincibilă: prietenia!” gândi Andrei. „Nu ştie, sărmanul că prietenii se cunosc atât de bine, încât niciun fel de truc nu-i poate duce în eroare”.

— La ce se gândeşte micul prieten? îi strigă în ureche omuleţul, luându-l de după umeri cu palmele sale atât de reci şi umede.

— Nu gândesc, privesc, se fâstâci Andrei, reuşind să zâmbească încântat. Cred că o să fie mulţi amatori care să dorească să viziteze acest uimitor paradis.

— Da, cât mai mulţi, cât mai mulţi, dragul meu!, aprobă gazda, mângâindu-şi mulţumit cele câteva fire de păr din barbă.

— Ei, se pare că am stat cam mult, spuse dintr-o dată Ax şi Sihastrul îl privi atât de violent, încât se grăbi să adauge:

răpim un timp preţios acelui care munceşte pentru a da oamenilor una dintre cele mai mari descoperiri din istorie!

— Asta cam aşa e, interveni ţincul Iar dacă nu sunt prea îndrăzneţ, aş cere bunei noastre gazde să ne dea câteva dintre cele mai frumoase legume.

— Nu! se împotrivi Sihastrul, clătinând în toate părţile claia de păr alb de pe creştet. Deocamdată, nimic nu poate părăsi asteroidul; cercetările mele sunt... incomplete. De altfel, am observat, niciunul dintre voi nu este un mare amator de... legume! Nu-i aşa?! Aţi venit doar ca să vedeţi I

— Cred că da, recunoscu Andrei, înroşindu-se

— Ei, atunci, aţi văzut ce trebuie văzut!

Fără să-i mai privească, omuleţul ţopăi spre *patrulă*. Ax îi strigă pe Ana şi Traian, îi făcu semn piticului să-l urmeze şi intră grăbit în cabina de comandă. După primul pas, simţi cum podeaua devine fluidă; avu senzaţia unei căderi vertiginoase şi se pomeni dintr-o dată într-o grotă în care plutea un fum albastru...

Andrei i-a lăsat pe Ana şi pe Traian să

intre, şi a rămas să primească îmbrăţişarea Sihastrului.

— Dragul meu, îi spuse acesta mieros, nici nu ştii ce bucurie mi-ai făcut, convingându-ţi prietenii să vină până aici! Sper că o să-mi mai trimiteţi şi alţi oaspeţi, la fel de bine intenţionaţi ca şi voi. Nu-i aşa? După ce hohoti îndelung, omuleţul continuă: poate te intrigă apetitul meu pentru musafiri?

— Nu, de ce? se miră nevinovat, ţincul.

— Foarte bine! Totuşi, e bine să ştii că doresc din toată inima ca tot mai mulţi oameni să afle despre existenţa acestui aparent umil asteroid! Doresc din toată inima să se afle că, în curând, aici va fi centrul Universului. Hai, căraţi-vă!

În cabină, Ana şi Traian discutau despre ultimul meci pierdut de uriaş, iar pilotul aştepta calm, instalat în faţa pupitrului de comandă.

— Putem pleca? se interesă el, fără să se întoarcă.

— Bineînţeles, aprobă fata. O să am ce povesti.

— Foarte interesant, completă Traian. Omul ăsta e un geniu şi are dreptate când afirmă că noi suntem cea mai evoluată

formă de viaţă din Univers. Auzi, am ajuns să lupt, eu, cu un nenorocit de xibon?!

— Ax, putem pleca, şopti Andrei, luându-şi cu greu ochii de la cei doi prieteni.

— Nu cumva ai ajuns tu să comanzi *patrula?* îl repezi pilotul, apăsând furios câteva butoane. Aşa păţeşti când te iei după nişte copii!

— Ce te-a apucat?! se supără ţincul, apoi, când se apropie şi privi chipul lui Ax, realiză îngrozit faptul că şi acesta se transformase. Păi, cum să comand eu?! Ştii foarte bine că habar nu am! mai strigă el şi se refugie în celula izolată.

Hohote de râs ale Sihastrului au pătruns prin pereţii navei, apoi au răsunat cuvintele: „Aveţi cale liberă, dragilor!”

Andrei era atât de speriat, încât a realizat mult mai târziu faptul că în momentul când a păşit în celulă, râsul şi cuvintele omuleţului au încetat brusc. S-a ghemuit într-un colţ, lipindu-şi fruntea de metalul rece şi a simţit vibraţia navei.

Trecuseră deja prin „tunelul” croit în norul ce înconjura asteroidul, când băiatul şi-a dat seama că puterea Sihastrului se opreşte în faţa pereţilor acelei celule cu care toate patrulele erau dotate, pentru

cazuri „absolut deosebite”. Şi-a stăpânit cu greu un chiot de bucurie şi a ţâşnit spre cabina de comandă.

— Ce te-a apucat?! l-a luat în primire pilotul.

— Am uitat ceva! strigă piticul, în mintea căruia începuse deja să se contureze un plan.

— Tu mereu uiţi câte ceva, îl apostrofă, fără niciun chef, Traian.

— Am uitat de… Diana!

— Foarte urât din partea ta, râse Ana, şi se întinse pe un pat, închizând ochii.

— Am uitat că trebuie să-i ducem ceva de pe Skyt, ca să creadă că am fost, turui Andrei.

— Şi, mă rog, ce ai vrea acum?!

— Ax, opreşte patrula!

— Eşti nebun?!

— „Nu e nebun” se auzi glasul Sihastrului, urmat de acelaşi clocot care semăna cu râsul.

Din câţiva paşi, ţincul năvăli în celulă şi, încă o dată, se convinse că glasul nu putea pătrunde acolo. Se repezi înapoi, în cabina de comandă, strigând:

— Diana este cercetătoare şi nu o să ne creadă numai aşa, pe vorbe! De altfel, mulţi nu o să ne creadă, dacă…

— „Ah, Diana! oftă glasul. I-am propus să mă urmeze în temerara mea încercare şi m-a refuzat! Mi-a spus că sunt nebun! Eu, nebun?! Eu vreau binele semenilor mei! Vreau să devină stăpânii Universului! Vreau să domine, nu să se târască la un loc cu tot felul de creaturi nătânge! Cine nu înţelege acest lucru, va trece definitiv în timpul pe care îl merită, fără putinţă de întoarcere! Dacă scumpa mea Diana ar fi venit cu voi, probabil că aş fi convins-o să rămână pe Skyt! Am mare nevoie de inteligenţe sclipitoare pentru a duce la bun sfârşit grandiosul meu plan! Păcat!”

Tocmai de asta! strigă Andrei. Trebuie să-i ducem ceva cu care să o convingem.

— „Adică?!”

— Ştiu eu?... Poate chiar nişte... legume.

— Devii din ce în ce mai obraznic! strecură printre dinţi pilotul. O să am eu grijă să o conving pe Diana, fără...

— Fără legumele de pe Skyt, nu o să reuşeşti! nu se lăsă piticul.

— Ai devenit şi foarte încăpăţânat!

— „Dragilor, nu vă certaţi!” se auzi din nou vocea Sihastrului. Deocamdată

opriţi *patrula* şi aşteptaţi acolo unde vă aflaţi; o să meditez între timp”.

— Aşteptăm, răspunse docil Ax, manevrând comenzile.

„Dacă măcar unul dintre ei ar fi cel adevărat” gândi Andrei, oftând. „Aşa, trebuie să mă descurc singur”.

Pe micul ecran, situat deasupra pupitrului de comandă, asteroidul se rotea înconjurat de acel nor lăptos din care izbucneau din când în când fulgere roşii.

Piticul s-a apropiat de ecran, de parcă ar fi vrut să privească mai bine; când a fost destul de aproape, s-a împiedicat brusc, antrenându-l în cădere şi pe Ax. În învălmăşeala iscată, până să se dumirească ceilalţi ce se întâmpla, Andrei a reuşit să tragă din locaşul ei siguranţa care permitea ca celula să poată fi deschisă pe dinafară. Cu gesturi de prestidigitator a făcut să dispară micul obiect într-un buzunar al salopetei, apoi a început să se zvârcolească pe jos, de parcă s-ar fi lovit cumplit.

— Asta ce mai înseamnă?! făcu amenințător pilotul, ridicându-se.

— Am căzut…

— Dacă te bagi peste tot?! îi strigă Traian, fără să se mişte de la locul său.

— Ai merita o bătaie bună! catadicsi să completeze Ana, culcându-se apoi la loc şi închizând ochii.

— După ce m-am lovit, tot voi săriţi la mine? se smiorcăi Andrei, ridicându-se cu greu.

— Să nu te mai apropii de pupitrul de comandă, că îţi rup urechile! spuse Ax cu un glas încărcat de atâta ură, încât ţincul se retrase speriat în cel mai îndepărtat colţ.

S-au scurs apoi minute lungi, chinuitoare, în care nici cel mai mic sunet nu a spart liniştea grea care se instalase în patrulă.

Ana probabil că adormise; Traian privea într-un punct fix, iar Ax nu-şi dezlipea ochii de la ecran.

Când a răsunat vocea Sihastrului, toţi au tresărit, treziţi parcă dintr-un somn greu. Dacă ar fi fost posibil, Andrei ar fi scos al doilea chiot de bucurie; planul său avea şanse de izbândă!

— „Am sosit. Sunt deasupra voastră. Deschideţi trapa, să vă aduc… legumele”.

Refugiat în întunericul celulei, Andrei a asistat nevăzut la sosirea omuleţului care, bineînţeles, nu adusese nimic.

— Unde sunt roşiile? se miră Ax, dar

un simplu gest al noului sosit îl făcu să încremenească pe scaunul său.

—— Ei, dragul meu, unde te-ai ascuns? întrebă Sihastrul, căutându-l cu privirea pe Andrei. Pentru că tot nu are rost să vă întoarceţi cu toţii pe Skyt, m-am gândit să te iau în nava mea, ca să alegi singur tot ce-ţi place pentru Diana. Hei, unde eşti?

— Aici, făcu ţincul, fără să iasă.

— De ce te-ai ascuns?

— Nu m-am ascuns. M-am împiedicat, am căzut, m-am lovit şi prietenii ăştia ai mei, în loc să mă ajute, mi-au promis că-mi vor rupe urechile! Sunt supărat!

— Vai, vai, sărmanule! îl compătimi ironic Sihastrul. Ia să vadă moşul, unde te-ai lovit?

În momentul când l-a văzut păşind în celulă, Andrei a declanşat dispozitivul de închidere şi a aprins lumina; erau acum amândoi prizonierii celulei şi nimeni din afară nu mai putea pătrunde acolo, dacă ţincul nu era de acord. Şi, bineînţeles, deocamdată, el nu era de acord!

Paradisul albastru

De spaimă, Ana nu a reuşit să

articuleze nici cei mai mic sunet şi, când a auzit glasul lui Traian răzbătând din ceaţa albastră, a fost convinsă că e doar o iluzie.

— Ana, şi tu?! strigă uriaşul, aplecându-se asupra ei.

— Traian... Visez?!

— Ce fel de vis o mai fi şi ăsta? Am căzut în grota asta şi niciunul dintre bunii mei prieteni nu a observat că lipsesc?!

— Dar nu ai lipsit nicio clipă! Ai fost tot timpul în spatele nostru, pe cărare!

— Nici vorbă! Nici nu am ajuns pe cărare. M-am aplecat să beau apă de la izvor, am văzut că apa nu e apă şi izvorul nu e izvor, am vrut să strig după voi, m-am lovit de un perete de stâncă şi apoi m-am trezit în hruba asta! Clar?

— Nu e clar! Tot timpul ai fost lângă noi!

— Probabil că şi acum sunt acolo, deşi mă aflu aici! La fel de sigur sunt că şi tu eşti acolo, cu ceilalţi, deşi te afli tot aici! Mai înţelegi ceva?!

— Traiane, asta înseamnă că... Îţi dai seama?!

— Încep să-mi dau seama! Sihastrul ne înlocuieşte unul câte unul... De ce?! Vrea să trimită pe Pământ „oameni” de-ai lui?!

— Da, ai dreptate. Ar fi putut însă să facă acest lucru cu toţi, dintr-o dată!

— Toţi sau câte unul; rezultatul va fi acelaşi!, se înfurie uriaşul, lovind cu pumnul în stâncă. Principalul este să facem ceva, să nu-l lăsăm pe nebunul ăsta să ne transforme!

— Ce putem face?

— Nu ştiu. Din temniţa asta nu se poate ieşi. Am pipăit fiecare centimetru, m-am căţărat pe pereţi; nu, nu există nicio ieşire! Îţi dai seama în ce ne-a băgat prietenul nostru?!

— Nu te-a tras nimeni de mânecă, murmură Ana.

— Dacă am avea o armă, alta ar fi situaţia!

— „Ce să faceţi aici, cu o armă?”

Vocea răzbătuse până la el prin ceaţa albastră, iar cel care rostise cuvintele părea a fi un om bătrân şi obosit. Se auzea clar respiraţia lui şuierătoare şi cei doi au încercat zadarnic să ghicească locul unde ar putea fi; ceaţa se dovedea de nepătruns.

— Cine... sunteţi? se hotărî Ana să întrebe. Nu vă vedem.

— „Mai bine! hârii vocea. Aţi avea în faţă oglinda a ceea ce veţi ajunge la

rândul vostru, dacă...”

— Dacă?! strigă Traian, înspăimântat la gândul că se va întrerupe bizarul contact.

— „Dacă veţi fi de acord cu ceea ce vă va propune Sihastrul”.

— Poate „dacă nu vom fi de acord”!

— „M-am exprimat bine. Dacă nu veţi fi de acord, nu veţi mai avea timp să ajungeţi ca mine”.

— De unde vorbiţi? Unde sunteţi?! strigă Ana, încercând să împrăştie cu palmele fumul albastru.

— „Sunt aici, lângă voi, precizează vocea, dar trupul meu se află în alt spaţiu, şi de accea nu mă puteţi vedea. Sunt singurul supravieţuitor din paradisul albastru; singurul care a fost de acord să-l ajute pe Sihastru. Ceilalţi cercetători, aduşi aici cu forţa, au preferat să dispară pentru totdeauna decât să-l ajute. Eu sunt un... laş”.

— Cum să ajungem în spaţiul în care vă aflaţi? se arătă nerăbdător Traian.

— „Pentru ce? De pe Skyt nu se poate evada. Cum termină şi cu ceilalţi membri ai expediţiei, Sihastrul se va ocupa de voi. Dacă veţi zice da, vă va transfera în paradisul albastru”.

— Dar noi nu suntem oameni de ştiinţă!

— „Ştiu, ştiu, fetiţo. Acum însă, pe Skyt nu mai este nevoie de cercetători. Sistemul a fost pus la punct”.

— Atunci, pentru ce ne-a aruncat pe noi în hruba asta, înlocuindu-ne cu nişte „copii” nătânge?!

În locul răspunsului se făcu auzită o tuse uscată, sfâşietoare, apoi vocea reuşi să articuleze:

— „Soseşte al treilea membru al echipajului...”

Nu departe de locul unde stăteau cei doi, „aterizâ” o siluetă înaltă, care începu pe dată să strige:

— Ce naiba se întâmpla?!

— Ax? întrebă cu teamă fata.

— Da, eu sunt! Ce cauţi aici? Te-am lăsat „jucându-te” printre navele din depozit, împreună cu Traian.

— Eu sunt tot aici, mormăi uriaşul. Şi încă de mult!

— Cum adică de mult?!

Pilotul a ascultat încruntat, privind când la Ana, când la Traian. Apoi, când a aflat tot, a oftat:

— Deci, ţincul a rămas singur...

— Abia aştept sa „sosească” şi el în

această grotă! amenință Traian

— „Nu cred”, se auzi glasul.

— Asta e vocea despre care ți-am vorbit, șopti fata la urechea pilotului.

— „Nu cred, repetă glasul. *Patrula* voastră este deja în drum spre Pământ”.

— Imposibil! se pomeni Ana strigând. Andrei nu ar fi plecat fără noi.

Râsul inconfundabil al Sihastrului năvăli peste ei, făcând ceața albastră să devină și mai fosforescentă.

— „Nici nu a plecat fără voi! hohoti stăpânul asteroidului. Sunteți lângă el, în navă. Odată ajunși acasă, veți îndeplini fără șovăire toate ordinele mele”.

— Asta era, deci?! răbufni Ax.

— „Exact, dragul meu, cât se poate de exact. Am trecut la realizarea punctului doi al planului meu”

— Și ce nevoie ai mai avut de un Andrei adevărat în navă, întrebă cu năduf uriașul.

— „Eh, o măsură de prevedere și de diplomație, dacă vrei. Orice fals poate căpăta o notă de autentic, dacă îi adaugi, cu măsură, puțin adevăr!”

— Și noi?

Întrebarea fetei se lovi de pereții grotei, fără ca Sihastrul să catadicsească

să răspundă.

— Cu noi ce ai de gând? repetă Ana, furioasă. Să nu-ţi imaginezi că…

— „Nu te zbuciuma în zadar, se auzi glasul obosit. Sihastrul a părăsit asteroidul. Se pare că prietenul vostru îi creează probleme”

— Ţincul nostru e în stare de aşa ceva! se bucură uriaşul.

— „Am primit dispoziţie să vă transfer în paradisul albastru, îi informă vocea. Treceţi prin peretele din spatele vostru. Acum!”

Cerul clar, fără urmă de nori, pomi încărcaţi de roade, iarbă şi izvoare, păsări şi animale hârjonindu-se, o atmosferă bucolică degajând toate nuanţele de albastru; cam ăsta era „paradisul” în care intraseră cei trei prieteni.

Într-un jilţ împletit din nuiele îi aştepta, tuşind îngrozitor, umbra a ceea ce fusese cândva un bărbat înalt şi puternic. Ochii ascunşi de sprâncenele stufoase şi albe, pometii mult ieşiţi în afară, un trup scheletic înfăşurat într-o mantie albastră şi degetele nefiresc de lungi ale mâinilor dădeau omului un aer straniu.

— Hai, înaintaţi, reuşi el să spună, când accesul de tuse mai scăzu din

intensitate. Acesta e paradisul albastru şi, se pare, din clipa de faţă devine singurul spaţiu în care voi vă veţi putea mişca. E frumos şi practic, numai că aici se îmbătrâneşte de zece ori mai repede decât pe Pământ...

— Cine eşti?, întrebă Ax. Sau, mai exact, cine ai fost?

— Da, da, bine formulat: „cine am fost”?, chicoti bătrânul, agitând falangele scheletice ale mâinii drepte. Poate ai auzit, cândva, de marele om de ştiinţă numit pe Pământ Dario?

— Dario?! Tu eşti Dario?

— Da, eu am fost Dario! Acum sunt nimeni.

— Teoria ta despre „spaţii infinite într-un spaţiu dat”...

— Da, da, eu am lansat ideea, iar Sihastrul a reuşit să o pună în practică. A perfecţionat-o şi a cuplat-o cu propria-i descoperire: „Timpul ca unitate de spaţiu”. Îţi dai seama ce înseamnă acest mariaj?! Şi tu, sărmane, doreai o armă! îi spuse bătrânul lui Traian, încercând un zâmbet. Ce să faci cu ea? Din spaţiu sau din timpul tău nu poţi ameninţa şi nu poţi lovi cu niciun fel de armă în ceva aflat în alt spaţiu sau în alt timp. Hai, convinge-te!

Eu, acum, sunt în spaţiul tău, dar am trecut în alt timp. Hai, atinge-mă!

Traian s-a apropiat neîncrezător, a întins mâna şi degetele au trecut prin corpul bătrânului.

— Ei, înţelegi? făcu acesta, zguduit de un nou acces de tuse. Gândeşte-te că în momentul când tu treci, de exemplu, printr-o stâncă ce a fost mutată în alt spaţiu şi în alt timp, stăpânul acestei formidabile puteri comandă revenirea pietrei în spaţiul şi în timpul în care te afli! Ei, bănuieşti ce se va întâmpla?! Nu ai avut cum să vezi stânca şi, deodată, te trezeşti încorsetat în miezul ei, pentru veşnicie!

— Dar e monstruos! se cutremură Ana.

— Nu, nu fetiţo, această forţă va fi pusă în slujba oamenilor, pentru ca…

— Minciună sfruntată! ţipă Traian.

— Cum ai spus?! şuieră Dario, ridicându-se din fotoliu. Cum îndrăzneşti?!

— Această forţă va fi folosită de Sihastru împotriva oamenilor, interveni, calm, Ax. Oare chiar nu-ţi dai seama?

— Când afirmi aşa ceva, trebuie să şi dovedeşti, murmură bătrânul şi se lăsă, obosit, în împletitura de nuiele.

— Nu e greu de dovedit, spuse pilotul. A răpit nave, a sechestrat şi distrus cercetători renumiţi, trimite acum pe Pământ „còpii” care să-i asculte orbeşte ordinele. Ce ordine?!

— Eh, tinere, oftă Dario, nu ai priceput nimic. O astfel de forţă nu trebuie pusă la îndemâna oricui. A răpit nave, pentru că Centrul nu a vrut să-i dea; a sechestrat şi a pus la treabă câţiva oameni de ştiinţă, scopul fiind mult prea înalt pentru a te împiedica de nişte... prejudecăţi! De asta acum a început să trimită „còpii”... Cea mai mică fisură şi această mare descoperire va ajunge la dispoziţia...

— Dario! strigă Ax. Vrei să ne

convingi pe noi sau pe tine?! Civilizaţia noastră a trecut de mult de faza când unele lucruri se făceau prin constrângere, prin distrugerea personalităţii individului, prin transformarea colectivităţii într-o turmă de sclavi! Sihastrul va folosi forţa într-un singur scop: instaurarea unei ere de teroare! Sihastrul e nebun!

— Ştiu, ştiu, şopti bătrânul. Cred că şi eu sunt nebun. Un nebun neputincios şi laş...

— Dario, continuă pilotul apropiindu-se de fotoliu, de când nu ai mai luat contact cu Pământul?

— Cine mai ştie?... De ce mă întrebi?

— Eu sunt pilot de *patrulă*...

— Ştiu! Şi ce dacă?!

— Am avut un coleg, tot pilot... Un foarte bun pilot...

— Nu-mi pasă! murmură fără vlagă bătrânul, privindu-l atent pe Ax.

— Acest coleg al meu era foarte trist. Tatăl său dispăruse...

— Ţi-am spus că nu-mi pasă!

— A promis că nu se va lăsa până nu va descoperi unde a dispărut tatăl său şi nu va lăsa nepedepsită o asemenea...

— Foarte frumos din partea unui fiu. A descoperit... ceva?

— Nu.

— Am bănuit...

— Nu a descoperit pentru că într-o zi *patrula* sa a intrat în mod inexplicabil într-un meteorit pe care, aparatele de la bord, nu l-au detectat! Nu s-a produs nicio explozie! Piloţii din escadrilă au văzut doar cum, *patrula* a fost încorporată în masa acelui meteorit apărut pe neaşteptate şi, până să-şi dea seama ce se întâmpla, acesta a dispărut!

Bătrânul parcă adormise; sprâncenele acoperiseră orbitele, mâinile căzuseră în lungul trupului, iar pieptul nu dădea nici cel mai mic semn că omul respiră.

Ana a vrut să se repeadă, să-l ajute, dar Ax a prins-o hotărât de umăr.

— Când... când s-a întâmplat? şopti într-un târziu, sfârşit, Dario.

— Au trecut aproape doi ani.

— Doi ani... Şi, probabil, pe acel pilot îl chema... nu, nu-mi spune!

— Dryn, Dario Dryn! rosti apăsat Ax.

— Fie-ţi milă! imploră bătrânul şi se înecă într-un nou acces de tuse.

— Emiţătorul de pe Skyt poate oricând lua legătură cu Pământul, sugeră pilotul, destul de tare ca să fie auzit de bătrân.

— Da, da, oricând, repetă acesta, atât de încet, încât Traian, aflat mai departe, a văzut doar mişcarea buzelor. O să verific, desigur, o să verific... Dryn... Din cauza mea, băiatule... Dryn...

Corpul bătrânului a dispărut brusc din fotoliu şi Ana, cu un mic strigăt de surpriză şi spaimă, s-a repezit lângă Ax.

— Ce-ai făcut?! şuieră uriaşul, uitându-se cu reproş la pilot. Chiar dacă e adevărat, nu trebuia să-i spui. Nu o să mai ieşim de aici niciodată!

— Trebuia să-i spun, murmură Ax. E adevărat şi trebuia să-i spun. Era singura soluţie. M-a durut şi mi-a fost milă de sărmanul bătrân, dar numai aşa, poate, îl vom convinge că Sihastrul este un nebun deosebit de periculos!

— O astfel de veste poate declanşa reacţii...

— „Nu te teme, se auzi glasul obosit al lui Dario. Am luat legătura cu Pământul... Sihastrul o să trebuiască să dea socoteală! Eu o să-l judec... Voi, acum, treceţi prin copacul din spatele fotoliului meu... Sihastrul, bunul meu prieten, vă aşteaptă în patrulă. A fost sechestrat de Andrei în celula izolată şi de acolo...

Bătrânul izbucnise probabil în râs, un

râs nervos care se transformă imediat în acea tuse şuierătoare. Când reuşi să vorbească din nou, spuse:

— „Vă transfer în locul «còpiilor» voastre, dar cu o condiţie: să mi-l trimiteţi aici, intact, pe bunul meu prieten! Nava lui va fi dirijată de mine, de pe Skyt, şi vă promit că nu vă va putea face nimic. Am şi eu micul meu secret! Hai, treceţi!”

Unul câte unul, Ax, Ana şi Traian au pătruns în copac, însoţiţi de acel râs atât de trist al bătrânului Dario.

Meci câştigat

— Ei, deschizi ori nu? strigă pentru ultima oară, răguşit, Sihastrul, şi se apropie amenințător de Andrei. Te distrug, neisprăvitule, de nu o să rămână din tine nici...

— Ei, şi?! făcu nepăsător ţincul, alergând în alt colţ al celulei. Dacă o să mă poţi prinde, o să mă omori; foarte bine! Nu vei putea ieşi din această celulă decât pe Pământ, unde, fără îndoială, o să trebuiască să dai nişte explicaţii...

— Stai într-un loc!

— Nu stau! Deci, chiar dacă mă prinzi, tot nu scapi! Degeaba se chinuie

„còpiile” de dincolo să spargă uşa. Auzi cum mai bocăne! Nici cu laserul nu poate fi deschisă!

— Stai într-un loc!

— Nu stau! Ţi-am propus un schimb şi m-ai refuzat; foarte rău! O să ne fugărim în cuşca asta până o să treacă prin apropiere vreo navă, şi atunci...

— Bine, îţi restitui prietenii, dar...

— Fără nicio condiţie! strigă piticul, alergând de colo colo.

— Stai într-un loc!

— Nu vreau!

— Pe tine trebuia să te transform primul!

— Oricare dintre prietenii mei ţi-ar fi venit de hac! În tot acest „grandios plan” nu ai ţinut cont de un element esenţial: PRIETENIA!

— Dacă te ajung, oratorule, o să-ţi piară cheful să...!

— Dacă! făcu Andrei, sărind în alt colţ. Mai bine ascultă: cei de dincolo au renunţat să mai spargă uşa!

Sihastrul s-a oprit, abia trăgându-şi răsuflarea. A ascultat atent, apoi a început să bată cu pumnii în peretele celulei.

— După această pauză, continuăm? se interesă ironic ţincul.

Ecranul din celulă se lumină brusc şi pe el apăru chipul radios al lui Traian.

— Ce faci acolo, isteţule? sc interesă uriaşul.

— Minunat, grasule! Mă antrenez, dar, să ştii, prietenul vostru nu prea are condiţie fizică!

— După ce deschizi celula, te îmbrăţişez şi apoi îţi trag un pumn exact în vârful nasului tău obraznic! Ţi-am spus să nu-mi mai zici „grasule”, iar Sihastrul nu-mi este prieten!

— Serios? făcu uimit Andrei. Nu cumva...

— Ba da! strigă Traian şi, în locul lui, pe ecran îşi făcu apariţia Ana.

— Hai, că nu avem timp de pierdut; deschide celula!

— Încă mă gândesc, se arătă nu prea convins piticul, sărind la timp într-o parte, pentru a scăpa de „îmbrăţişarea” Sihastrului care se apropiase pe nesimţite. Dacă tu eşti Ana cea adevărată, să-mi spui imediat cine ne aşteaptă pe noi, acum, în „castelul Dianei”?

— Diana şi Tex, răspunse repede fata. Şi un ceai absolut natural! Hai, nu-ţi bate joc şi deschide celula!

— Sihastrul trebuie să ajungă imediat

şi intact pe Skyt, interveni pilotul, apărând la rândul său pe ecran...

— Aha! exclamă omuleţul în salopetă neagră, fluturând ameninţător braţele sale lungi.

— Vorbeşti prostii! se revoltă Andrei. Eu nu-l dau!

— Suntem încă în raza de acţiune a „norului" de pe asteroid, îi aminti pilotul şi, dacă nu faci ce ţi-am spus...

— Dario?! ţipă Sihastrul.

— Dario? se miră ţincul.

— Păi dacă iese de aici...

— Nu o să se întâmple nimic. Aşa ne-a promis Dario.

— Da, răspunse grav Ax, chiar Dario. Dacă până ajungi pe Skyt ni se întâmpla ceva, atunci asteroidul tău...

— Taci! urlă omuleţul.

— Cea mai bună dovadă că nu te mint este însuşi faptul că noi am reuşit să luăm locurile „còpiilor" pe care aveai de gând să le trimiţi pe Pământ.

— Ah, Dario, bătrân nebun! se căină Sihastrul, smulgându-şi cele câteva fire de păr din barbă.

— Parcă vroiai să pleci? îl tachină Andrei, comandând deschiderea celulei. Poftim, ai cale liberă!

— O să ne mai întâlnim! ameninţă omuleţul şi, trecând val-vârtej prin cabina de comandă, dispăru în propria-i navă.

Uitând de îmbrăţişarea şi pumnul promis, Traian şi prietenii săi s-au repezit în faţa ecranului de deasupra bordului, Andrei ajungând, bineînţeles, primul.

Ax a dat comanda de pornire pilotului automat şi *patrula* a început să se îndepărteze de Skyt.

Pe ecran, cei patru au putut vedea cum nava Sihastrului intră în „norul” ce înconjura asteroidul, cum intensitatea fulgerelor roşii creşte brusc, apoi o lumină orbitoare a transformat totul într-o minge de foc. După câteva secunde, parcă absorbită de o forţă ce venea din interiorul ei, „mingea” a început să-şi micşoreze dimensiunile, păstrându-şi intactă forma. Abia când a ajuns cât o bilă de biliard, globul de foc a explodat atât de violent, încât unda de şoc a ajuns din urmă *patrula*, aruncând-o cât colo, ca pe un fulg prins de iureşul unui vârtej.

După ce Ax a reuşit să aducă nava „pe linia de plutire”, după ce a ajutat-o pe Ana să se ridice, Traian s-a apropiat de Andrei, l-a îmbrăţişat îndelung, şoptindu-i la ureche:

— Bravo, măi ţâncule!

— Să înveţi de la mine, grasule, ce înseamnă un meci câştigat! replică băiatul, încercând zadarnic să ascundă lacrima mare care izvorâse în colţul ochiului.

CAPITOLUL CINCI

INSULA ULTIMULUI MUTÂND

Diana propune o expediţie

De la întâmplarea cu Sihastrul trecuseră câteva luni. Sosise vara. Civilizaţia primitivă de pe îndepărtata planetă Qyrö acceptase, în sfârşit, după lungi tratative, să primească o colonie de pământeni. Echipajul navetei Swy contractase o maladie necunoscută. Baza *G-26* fusese atacată şi cucerită de piraţii de pe Spaar şi, în lupta dusă de oameni pentru eliberarea bazei şi a prizonierilor, au pierit cinci patrule, cu tot echipajul... „Se cam aşterne praful peste aventura noastră pe Skyt!” comentă necăjit Andrei, iar Traian ridică din umeri nepăsător, continuându-şi antrenamentul pentru noul meci...

Aşadar, sosise vara şi fiecare îşi vedea de treburile sale, găsind din ce în ce mai puţin timp pentru Andrei. Ţâncul, neglijat de prieteni şi de părinţi, care fuseseră chemaţi la un congres tocmai pe Ryndo, îşi pierdea mai tot timpul în faţa cinematonului.

Apelul vidgalfonului l-a găsit în faţa ecranului pe care tocmai se proiecta un documentar despre primele încercări de colonizare ale Universului.

— Salut, Andrei! se auzi în cameră vocea veselă a Dianei.

— Salut, mormăi ţincul, privind bosumflat chipul cercetătoarei.

— Te-am deranjat? Ce faci?

— Mulţumesc, bine, adică stau în faţa cinematonului!

— Pari supărat...

— Nici vorbă! Doar plictisit şi... singur. Oamenii mari nu prea îşi pierd timpul cu un „ţânc”...

— Ce-ai zice de o vizită la... castel?

— Lasă, Diana, eşti la fel de ocupată ca toţi ceilalţi. Ax e mereu în misiune. Traian aleargă de la un meci la altul, iar Ana e tocmai pe Gynnt, în primul său zbor. Invitaţia ta sună a... milă.

— Eşti un caraghios!

— M-ai căutat prin vidgalfon ca să-mi spui o asemenea… noutate?

— Am o propunere interesantă.

— Cine are nevoie de mine?

— Eu! de altfel, Ax şi Traian sunt în drum spre castel. I-am convocat şi pe ei. Lasă mofturile şi vino urgent. Te aştept.

Andrei îşi pregătise o replică „dură”, pe care nu mai apucă să o rostească deoarece legătura a fost întreruptă brusc. Pufnind, băiatul s-a întors spre cinematon. „Dar ce sunt eu?! Luni de zile nu exist, apoi, hodoronc-tronc, mă… convocaţi! O să aşteptaţi mult şi bine! Nu vin!”

După cinci minute de la această bărbătească hotărâre, Andrei se afla într-un caar, gonind cu toată viteza spre castelul Dianei. „Ba, trebuie să vin”, se justifică el. „Să nu credeţi că sunt naiv şi laş! O să vă spun în faţă ce gândesc. La urma urmei, am şi eu preocupările mele, la fel de importante ca ale voastre. Dacă eu nu vă deranjez, e bine să mă lăsaţi şi voi în pace!”

De cum a coborât din caarul ajuns în faţa castelului, Andrei a fost luat în primire de Tex. Lătrând asurzitor, uriaşul câine a năvălit peste băiat, gata-gata să-l dărâme. S-a ridicat în două picioare, i-a

pus labele din faţă pe umeri, ca într-o îmbrăţişare şi a început să-l „sărute”, lipindu-şi botul de faţa, de gâtul şi de urechile lui Andrei, cu o forţă îndrăcită.

— Nebunule, mă omori! încercă să se împotrivească băiatul, apărându-şi faţa.

— Tex, cuminte! se auzi ordinul Dianei, apărută în uşă. Îmi sperii musafirii.

— Te înşeli, spuse Andrei, aplecându-se şi mângâindu-l pe Tex care, acum, se culcase pe burtă gâfâind. El, fără îndoială, e sincer, nu se preface, ca... alţii!

— O să-ţi plesnească creierul de atâta înţelepciune! strigă Traian, apărut în spatele cercetătoarei. Mereu nu-ţi convine câte ceva; mereu găseşti motive să critici!

— Grasule, dacă aş avea muşchii tăi, ce mai „critică” ţi-aş trage! Ce te bagi?! Eu am venit la Diana.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar trebui să staţi mereu împreună! se întrebă cercetătoarea, privindu-i cu reproş pe cei doi. Hai, Andrei, intră.

— Pot să spun ce am de spus şi aici, afară.

— Nu ai fost invitat ca să spui, ci ca să asculţi, replică Traian.

— Bine, fie şi afară, aprobă repede, împăciuitor, Diana. De altfel, suntem sătui

de spaţii închise. Aerul dintre brazii mei este fantastic, nu-i aşa? Trebuie să sosească şi Ax. Până atunci, ce-aţi zice de o dulceaţă adevărată şi un pahar cu apă rece, de izvor?

— Se aprobă, tună Traian, apropiindu-se vesel de Andrei. Ce-ai păţit de arăţi aşa de... agresiv?

— Nu-mi place să fiu deranjat pentru fleacuri.

— I-auzi?! Care... fleacuri?

— Voi cu ale voastre, eu cu ale mele. De câte ori, de exemplu, ţi-am încurcat eu programul? Nu te-am deranjat nici măcar prin vidgalfon. Voi, în schimb, după ce uitaţi atâta vreme de mine...

— A, deci asta era?

— Şi asta! făcu încruntat Andrei, accentuând primul cuvânt.

— Păi bine, afurisitule, ai vrea să-ţi ţin loc de dădacă? Să las sportul ca să-ţi ţin companie?

— Cu tine nu se poate discuta decât pe bază de... muşchi! Altfel, nu înţelegi nimic!

— Ah, pricep, ţi-au crescut corniţe. De când te-ai apucat să scrii despre întâmplările prin care am trecut, te crezi şi foarte deştept?!

Un caar a frânat brusc lângă cei doi şi Ax, sărind din vehicul, a strigat, maliţios:

— Ce emoţionantă este o întâlnire între prieteni! Salut!

— Bine că ai sosit, răspunse Traian. Ţâncul nostru a binevoit să se deplaseze până aici, ca să-i putem admira în voie făptura superioară!

— Grasule, repet, am venit doar pentru Diana.

— Şi pentru mine, nu? zâmbi pilotul, îmbrăţişându-l.

— Ea m-a chemat, răspunse încurcat Andrei.

— Noi am rugat-o să te caute, explică Ax. Are o propunere care, se pare, nu-i lipsită de interes. E cam ciudată, pot chiar să-i zic năstruşnică, dar...

— Hei, tu nu-l influenţa! îl admonestă, în glumă, cercetătoarea, apărută în prag cu un platou.

— Nici gând, se apără pilotul, luând platoul şi sărutând-o uşor, pe frunte. Diana, am venit cât am putut de repede, însă...

— Pune caarul pe liber şi să mergem în chioşc. Despre acest „repede”, care a însemnat exact patru ore, o să discutăm altă dată.

— Ha-ha-ha! izbucni Traian, pornind primul spre chioşcul acoperit de iederă. Dar ştiu, sărmane pilot, că ţi-ai găsit stăpânul! Bravo, Diana, aşa îmi placi! Eu sunt adeptul convins al disciplinei, în toate compartimentele.

— Gata, opreşte-te! îi strigă Ax, punând platoul cu dulceaţă şi pahare aburite pe măsuţa din chioşc. I-am promis că vin acum patru ore, dar la bază nu sunt chiar de capul meu. Pricepi? În general, să nu promiţi când nu eşti sigur că te poţi ţine de cuvânt, iar Diana are perfectă dreptate. Clar? Andrei, aşază-te! Te asigur că dulceaţa este nemaipomenită.

— Ei, băieţi, acum, când v-aţi lămurit cine este şeful în acest castel, să trecem la probleme serioase, propuse Diana, ciufulind veselă părul blond al lui Ax. Pentru ca să înlăturăm orice urmă de subiectivism, îl rog pe dragul meu supus să expună ideea. Se aprobă?

— Da, stăpâna, se grăbi pilotul să răspundă, prinzind palmele care îi ciufuleau în continuare părul. Nu sunt un orator prea reuşit, dar merită să încerc. Cum e dulceaţa, Andrei?

— Bună, mormăi băiatul, muindu-şi buzele în apa rece din pahar. Numai

pentru dulceaţa asta, şi tot a meritat să vin până aici. Păcat că lipseşte Ana...

— Mulţumesc pentru compliment, se alintă cercetătoarea, sprijinindu-se pe umerii pilotului. E o reţetă proprie, de care sunt foarte mândră...

— Vă bateţi joc de mine?! răbufni ţincul.

— Are dreptate, spuse repede Ax. Nu ne-am adunat să-ţi admirăm dulceaţa.

— Exact, făcu Traian, abia stăpânindu-şi râsul şi umplându-şi, pentru a doua oară, farfuria din faţă. Ţinem omul în tensiune...

— Eu plec! sări Andrei.

— Ce ştii despre Parya?

Întrebarea strigată de Ax îl ajunse din urmă pe furiosul băiat, care o zbughise din chioşc, şi îl făcu să se oprească.

— Parya? murmură el, fără să se întoarcă. După ce mângâie o vreme, tăcut, blana lui Tex, care îl urmase şi i se aşezase în faţă, privindu-l cu ochi mari şi umezi, răspunse: Ştiu ceva... E o poveste atât de veche... Parya... Diana, nu cumva...?

— Ba da, spuse hotărâtă cercetătoarea şi ochii săi nu mai aruncau acele luciri şăgalnice. Nu vrei să te întorci în chioşc?

— E o poveste atât de veche, repetă Andrei, acceptând invitaţia, urmat îndeaproape de uriaşul câine.

— Prima şi ultima încercare a oamenilor de a crea o rasă superioară; o nebunie! aprecie Traian, servind a treia porţie de dulceaţă.

— Mai exact, o utopie, precizã Ax.

— Încercări de a crea rase superioare au mai fost, spuse doct Andrei, numai că ceea ce s-a întâmplat pe Parya, a fost cu totul ieşit din comun.

— Ah, tu şi cinematonul tău!

— Da, grasule, am aflat o groază de lucruri tot privind cinematonul, iar cele mai interesante programe sunt cele documentare, la care tu, desigur, nu te uiţi niciodată. Sunt convins că selectezi numai programele sportive!

— Am iubit, cândva, luna din fântâna; n-am ajuns la ea, şi-am zis că-i nebună! psalmodie Traian, lovind cu linguriţa în farfuria de dulceaţă.

— Original! aprecie Andrei, zâmbind subţire.

— Deci, propun o expediţie pe Parya, interveni grăbită Diana, înainte ca între cei doi prieteni să izbucnească un nou „război”. Împreună cu Ax am adunat tot

felul de informaţii despre planetă şi despre ceea ce s-a întâmplat acolo... Ce părere ai, Andrei?

— Parya e un imens pustiu, misterios şi ostil, medită acesta, privindu-l cu coada ochiului pe uriaşul care continua să mănânce, tacticos, dulceaţă. Pământul nu a putut înfiinţa acolo, deşi au fost nenumărate încercări, nicio colonie...

— Condiţiile sunt foarte apropiate de cele existente pe planeta noastră, completă cercetătoarea.

— Gravitaţia şi temperatura, după câte ştiu eu, diferă.

— Da, Andrei, diferă, dar nu într-atât încât să facă să eşueze orice încercare de colonizare.

— Ştiu, e vorba de acele plăgi apărute, fără o cauză aparentă, pe corpul oamenilor care au încercat să se stabilească acolo... Da, cred că m-ar interesa o expediţie pe Parya.

— Bineînţeles, făcu ironic Traian.

— Diana, spune-i mâncăciosului ăsta că spiritul de aventură nu poate sălăşui în orice trup! E mult mai simplu să dai cu pumnii, într-un ring, decât să-ţi pui pielea la bătaie pe cine ştie ce coclauri unde nimeni nu te aplaudă! Nici nu ştiu de ce l-

aţi chemat şi pe el, aici?!

— Diana, mormăi la rândul său Traian, spune-i prichindelului ăsta atât de îngâmfat că ideea cu această expediţie, de fapt, îmi aparţine. Mai spune-i că ştiu atât de multe despre supraoamenii de pe Parya, încât, dacă aş avea darul şi plăcerea de a mă lăuda, ar rămâne cu gura căscată pe vecie! Explică-i, te rog, până nu mă înfurii!

— Traian a venit cu ideea, Diana a sintetizat toate rezultatele cercetărilor efectuate până acum pe Parya, iar eu am obţinut aprobarea ca să mergem până acolo, găsi de cuviinţă să intervină pilotul, pe un ton atât de blând, încât Andrei simţi cum îi iau foc urechile.

— Iar mie, şopti el, nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc şi să zic da. Când plecăm?

Naufragiul

După zece zile de pregătiri minuţioase şi alte douăzeci de zile de zbor, *patrula* s-a înscris pe orbită în jurul planetei Parya.

Cât a durat călătoria, Tex s-a plictisit cumplit, neînţelegând de ce Ax, Diana,

Traian şi Andrei stau mereu cu ochii aţintiţi asupra ecranului pe care proiectau şi reproiectau înregistrările referitoare la planetă.

La începutul Erei Colonizării Universului, câţiva savanţi au propus un experiment şi au primit tot sprijinul, alegându-se în acest scop izolata planetă *Q-67*, numită apoi Parya. Situată în apropierea sistemului nostru solar, Parya întrunea toate condiţiile pentru experienţa propusă: procentul de oxigen din atmosferă acceptabil, vegetaţia abundentă, fauna primitivă, asemănătoare celei existente cândva pe Pământ, gravitatea redusă şi temperatura medie ridicată, păstrată aproape constantă de cei doi sori, unul roşietic şi altul verde, care patronau această ciudată lume.

Pentru experiment au fost aleşi o sută de copii, între trei şi zece ani, copii care prezentau încă de la naştere o dezvoltare stranie a unor simţuri: unii puteau să „vadă” cu pielea, alţii puteau localiza persoane dispărute la mii de kilometri, unii puteau deplasa obiecte fără să le atingă, alţii puteau să vadă organele interne ale oamenilor şi animalelor, în timp ce vreo câţiva puteau transmite sau

puteau primi informaţii telepatice de la mari distanţe.

Din acest grup, savanţii au vrut să creeze o generaţie de supraoameni, prinţr-o selecţie riguroasă de tip spartan şi prin complicate mutaţii genetice.

Au fost şi oameni care s-au opus experienţei, dar, la început, nimeni nu le-a acordat prea mare atenţie. Nimeni nu a luat în serios semnalul de alarmă lansat de savantul Yonn, care a demonstrat, printre altele, că o rasă pură, în care toţi indivizii au aceeaşi structură a moleculelor de ADN, este extrem de vulnerabilă şi nu poate oferi nicio altă alternativă pe scara evoluţiei.

După vreo zece ani, informaţiile de pe Parya au devenit tot mai rare şi mai contradictorii. Când pe Pământ a fost adusă de către un reporter o înregistrare, care dovedea cu claritate că experimentul a eşuat, că savanţii care îl iniţiaseră au dispărut, că din cei o sută de copii doar zece au ajuns maturi şi au transformat planeta într-un imens deşert, oamenii au organizat o expediţie.

Niciunul dintre membrii expediţiei nu s-au întors, iar nava lor a fost găsită în derivă, undeva la marginea sistemului

solar.

Au trecut câteva sute de ani, peste planeta *Q-67* s-a aşternut uitarea, iar materialele despre experimentul petrecut acolo au fost îngropate în memoria arhivelor.

Apoi, câţiva colonişti îndrăzneţi au încercat să se stabilească pe Parya, dar s-au întors pe Pământ cu tot corpul acoperit de plăgi îngrozitoare, care nu au mai putut fi vindecate.

— Ei, cam asta e situaţia, oftă Andrei, privind ecranul pe care se proiecta solul acoperit de stânci şi nisip al planetei.

— Compoziţia atmosferei este aceeaşi, ca pe vremea experimentului, constată Diana, apăsând diferite butoane. Priviţi, procentul de umiditate este atât de ridicat, de parcă Parya ar fi acoperită de imense oceane şi de nesfârşite păduri. Ax, ce părere ai?! Indicele W parcă a înnebunit! Unde sunt fiinţele ale căror unde biologice sunt captate de W?

— Propun să coborâm, făcu Traian, încruntat. Doar nu am venit până aici ca să ne învârtim şi să privim la aparate! Coborâm şi vedem cu proprii noştri ochi despre ce este vorba.

— Mda, ciudat, mormăi pilotul,

privind concentrat ecranul aparatului de testare manevrat de cercetătoare.

— Dacă informaţiile tale, Diana, nu sunt eronate, atunci deşertul de, sub noi e doar o... iluzie! se miră Andrei.

— Bravo, ţâncule, începi să ai idei! îl tachină Traian.

— Urgent, echiparea! ordonă pilotul. Costumele şi sferele individuale de protecţie.

— Aici, în patrulă? întrebă Andrei. După ce vom coborî...

— Ne vom echipa înainte de a coborî, îl întrerupse, aspru, Ax. Să nu-l uitaţi pe Tex.

— Şi armele? se interesă uriaşul.

— Şi armele. Diana, m-am gândit să coborâm pe platoul acela. Priveşte, este neted ca în palmă şi este apărat de crestele munţilor care îl înconjoară. Cum e solul?

— Stabil, comunică cercetătoarea, după câteva minute în care analiză datele obţinute de sondalaser. Dar este umed şi cu un grad ridicat de salinitate.

— O fi fost cândva fund de ocean, aprecie Andrei, prinzind de zgarda lui Tex generatorul sferei de protecţie.

— Cândva? murmură Diana. Atunci de

unde provine această imensă varietate de unde biologice emise doar de organismele vii?!

— În sfârşit, coborâm! hotărî Ax.

Patrula s-a desprins de pe orbită şi, strălucind intens în bătaia razelor celor doi sori, a pornit spre imensul platou.

Soarele verde a dispărut după crestele munţilor, coborârea navei fiind acum supravegheată doar de steaua roşietică.

Altimetrul indica exact zece mii de metri până la platou, când s-a produs impactul. *Patrula* s-a izbit de o suprafaţă lichidă, şocul fiind atât de puternic şi neaşteptat, încât Tex şi cei patru prieteni au zburat care încotro, lovindu-se de pereţii cabinei de comandă. Apăraţi de sferele de protecţie şi-au revenit imediat; s-au adunat în spatele lui Ax care, deja, ajunsese lângă pupitru. Motoarele nu mai funcţionau, câmpul antigravitaţional fusese distrus şi totuşi *patrula* plutea.

Când cifrele de pe altimetru s-au oprit la zero, nava a mai tresărit de vreo câteva ori, ridicându-se şi coborând ca o minge, apoi s-a aşezat pe platou, parcă înfigându-se în sol.

— Diana, ne aflam pe fundul unui

ocean? întrebă într-un târziu Andrei, privind uimit ecranul care arăta cu totul altceva. Platoul ăsta pustiu e fundul unui ocean? Deasupra noastră sunt zece kilometri de apă? De ce ochii noştri...

— Ce-ar fi să taci? îl repezi Traian.

— Da, aparatele indică, fără nicio îndoială, că ne aflăm pe fundul unui ocean... invizibil, comunică cercetătoarea, fără să-şi poată dezlipi privirea de la aparatele sale. De altfel, încă de când ne aflam pe orbită, am spus că...

— *Patrula* nu mai poate fi mişcată de aici! strigă, furios, Ax. Nu mai răspunde comenzilor...

— Iată-ne şi naufragiaţi, suspină Andrei, aprobat printr-un scâncet sfâşietor de Tex.

Diana dispare

Deasupra lor, soarele roşietic fusese înlocuit de cel verde, iar nemişcarea şi liniştea stranie care îi înconjurau pătrunseseră, ca o obsesie. între pereţii navei.

— Trebuie să ieşim! spuse la un moment dat Traian, vocea sa parind străină, răguşită şi sumbră. Sferele de

protecţie ne vor apăra. Doar nu o să putrezim, aşteptând nu ştiu ce?!

— Şi *patrula*? îndrăzni Andrei.

— Putem lua legătura cu Pământul, sau cu vreo bază de-a noastră? întrebă Diana.

— Nu, răspunse Ax.

— Am iubit cândva, luna din fântâna; n-am ajuns la ea, şi-am zis că-i nebună, fredonă uriaşul.

— Grasule, mă scoţi din sărite! îl repezi, ţincul. De unde ai mai scos şi cântecul ăsta idiot?

— Sst! îi apostrofă Diana Uitaţi-vă la nările şi la ochii lui Tex: parcă urmăreşte, dincolo de ecran, nişte făpturi care se mişcă încoace şi încolo prin… pustiu.

—- Dacă ne-ar putea spune ce vede, am şti cum să acţionăm, comentă Andrei, mângâind trupul încordat al câinelui.

— Ieşim sau nu din *patrulă?!* strigă Traian.

— Ieşim, răspunse calm pilotul. Luăm toate concentratele pe care le avem la bord şi, indiferent de ce se va întâmpla, nu vom opri generatoarele sferelor de protecţie individuală.

— Propun să încercăm să reparăm *patrula*.

— Andrei, nava nu prezintă nicio defecţiune.

— Atunci?! se miră piticul, privindu-l pe pilot intens, drept in ochi.

— *Patrula* este paralizată de ceva... inexplicabil. Nu aş vrea să par ridicol, dar am impresia că o voinţă extrem de puternică ordonă navei să nu răspundă la comenzi. Puteţi să râdeţi în hohote, dar asta e concluzia nea.

— Cine râde? mormăi după un timp Traian, plimbându-se încruntat prin cabină. Dar, oare, dacă vom sta aici şi ne vom tot căina, problema se va rezolva de la sine?

— Ah, grasule, ce stil abrupt şi agresiv! Analizăm situaţia, nu ne... căinăm!

— Nu înţelegi, ţinc nesuferit, că naufragiul nostru nu are nimic de-a face cu... tehnica? Planeta asta e pustie şi aparatele de la bord au înnebunit; sau rezultatele analizelor efectuate de Diana sunt cât poate de adevărate, în timp ce noi am devenit surzi şi orbi?! Crezi că vom afla răspunsul la întrebare învârtindu-ne între pereţii cabinei? Sau ţi-e frică?

— Ha-ha-ha! făcu Andrei, cu urechile roşii ca para focului. Uite cine vorbeşte de

frică! Parcă ne-am cunoaşte de ieri de azi?

— Gata, spuse încet şi aspru cercetătoarea. Vom ieşi din patrulă, dar să nu uităm, nicio clipă, că deasupra noastră este, fără îndoială, apă. Pe uscat sunt, desigur, plante şi animale. Cum bine a spus Traian, suntem surzi şi orbi. Poate că acea civilizaţie a supraoamenilor există încă pe Parya... Încă de la început, savanţii care au iniţiat experimentul au exclus orice imixtiune a tehnicii în dezvoltarea noii civilizaţii. Nu ştiu dacă am exprimat clar ce gândesc, dar voi aţi înţeles... Dintre noi, Tex este singurul imun şi aş propune să ne bizuim pe instinctul şi reacţiile sale. Cam asta e tot.

— Da, asta e tot, repetă Andrei. Eu încă mai sper că e doar un punct de vedere, o ipoteză... Oricum, trebuie să ieşim din *patrulă*.

— Exact, aprobă Traian. Dacă deasupra noastră e un ocean, vom fi proiectaţi spre suprafaţă cu viteză şi vom sări din apă ca nişte dopuri.

— Dacă nu vei întâlni în cale vreun monstru... invizibil!

— Sferele de protecţie ne vor apăra, încercă uriaşul să-l liniştească pe micul său prieten. Am trecut noi prin încercări

mult mai grele, nu-i aşa?! Şi apoi de ce să pornim cu ideea preconceptă că acea voinţă de care pomenea Ax ne este ostilă! Să lăsăm vorbăria şi să trecem la acţiune!

— Elanul tău este înduioşător, observă maliţios Andrei.

— Iar frica ta, demnă de toată compasiunea!

— Ei?! se băgă pilotul între cei doi prieteni. Ne-am spus fiecare părerea şi asta e foarte bine. Încă nu ştim cine are dreptate, aşa că nu e cazul să ne răţoim unul la altul. Trecem în camera de presiune... Sferele de protecţie ne vor transforma în nişte bule care, într-adevăr, vor fi proiectate spre suprafaţă.

— Dacă oceanul există, completă Andrei.

— Există, spuse răspicat Diana.

— Ajunşi la suprafaţă, continuă Ax, ne vom grupa, cât mai repede posibil, pe uscat.

— Dacă uscatul există, murmură Traian, privindu-l ironic pe Andrei.

— Să încercăm să nu ne depărtăm prea mult unul de celălalt, propuse Diana, trecând peste remarca uriaşului. Eu o să am grijă de Tex.

După ce pilotul a verificat cu

minuţiozitate echipamentul lui şi al celorlalţi, au intrat în camera de presiune. Cifrele luminoase de pe un ecran s-au oprit, indicând fără putinţă de tăgadă că uriaşa presiune pătrunsese peste sferele de protecţie ale pământenilor.

— „Hei, ţâncule, te mai îndoieşti că ne aflăm pe fundul unui ocean?” transmise uriaşul.

— „Nu văd niciun strop de apă”, răspunse Andrei, privind contrariat cifrele luminoase.

— „Atenţiune, deschid trapa!” anunţă pilotul, părăsind apoi primul nava.

Andrei l-a urmat şi, înainte de a ţâşni ca o săgeată spre soarele verde, a mai apucat să zărească trupul pilotului depărtându-se cu viteză de *patrulă,* spre piscurile înalte ale munţilor ce înconjurau platoul.

— „Eu voi fi ultimul”, a anunţat Traian, făcându-i semn Dianei să iasă.

Cercetătoarea l-a împins spre trapă pe Tex, a aşteptat să dispară spre înălţimi, apoi a ieşit şi ea. Smulsă de aceeaşi forţă care îi transporta pe ceilalţi, a dispărut din dreptunghiul trapei.

Traian a mai aruncat o privire la cifrele care indicau fantastica presiune,

apoi s-a târât până la trapă, a comandat închiderea ei automată, şi s-a aruncat spre solul galben, nisipos. Nu a reuşit să-l atingă. S-a trezit înşfăcat cu brutalitate de braţe invizibile şi aruncat pe urmele prietenilor săi.

Sub soarele verde, undeva sus de tot, silueta pilotului abia se mai zărea, întocmai unui punct minuscul. Andrei, urmat îndeaproape de Tex, părea că se apropie cu viteză de acel punct, iar Diana urca, păstrând cu rigurozitate aceeaşi linie verticală.

Sub picioarele sale, *patrula* devenea din ce în ce mai mică, amestecându-se cu nisipul platoului, iar Traian a renunţat să o mai privească.

Apoi, pe neaşteptate, simţi cum se loveşte de un obstacol invizibil, care, întocmai unei mingi uriaş, l-a primit şi l-a respins în aceeaşi secundă, deviindu-i drumul.

A început să dea disperat din braţe şi din picioare, într-un efort inutil de a corija traiectoria! Sfera de protecţie îl despărţea atât de bine de mediul prin care zbura, încât mişcările sale nu au reuşit să influenţeze câtuşi de puţin drumul impus de bizara ciocnire.

Aproape că nu a realizat faptul că înaintarea sa spre astrul verde a încetat! S-a pomenit plutind deasupra platoului. Din când in când, şocuri aidoma celor provocate de valurile unei mări adevărate îl ridicau şi îl aruncau spre vârfurile ascuţite ale unor stânci spre care alergau Ax, Andrei şi Tex. „Deci ei au ajuns pe ceea se s-ar numi ţărm”, gândi Traian, lăsându-se în voia valurilor invizibile.

— Grasule, unde-i Diana? îl luă în primire Andrei, de cum l-a văzut ajuns între stânci.

— De ce mă întrebi pe mine? spuse uriaşul, ridicându-se şi pipând cu tălpile ciudatul ţărm.

— Păi tu erai în urma ei şi în mod firesc…

— M-am uitat pentru o clipă la *patrulă*, iar când am ridicat privirea, Diana nu mai era.

— Noi am crezut că ai pornit în altă direcţie, pentru că ai văzut-o, explică tulburat pilotul.

— Nu, m-am lovit de ceva.

— Înseamnă că Diana a dispărut? întrebă speriat Andrei, iar Tex se porni să latre peste măsură de furios.

Monstrul invizibil

Sub lumina astrului verde, stâncile golaşe şi nisipul planetei aruncau luciri stranii. Câinele se apropia de oceanul invizibil, lătra spre adâncuri, apoi se retrăgea cu părul de pe ceafă zburlit, urmărit parcă de un val uriaş.

În zadar au încercat naufragiaţii să ia legătura cu cercetătoarea, mărind puterea videotelefoanelor; în zadar au scrutat uriaşul platou pe care zăcea *patrula*; Diana dispăruse.

— E clar, făcu într-un târziu Andrei, reuşind cu greu să-l stăpânească pe Tex. La picioarele noastre se află un ocean invizibil plin, după cât se pare, de fiinţe la fel de invizibile. Traian s-a ciocnit de una dintre ele şi a fost proiectat cât colo... Este de presupus că Diana a fost înghiţită...

— Nu! mârâi Traian. Sfera de protecţie ar fi apărat-o şi am fi putut lua legătura prin videotelefon.

— Nici patrula nu a mai răspuns comenzilor, deşi, aparent, toată aparatura este în perfectă stare, spuse Ax, privind trist spre cei doi prieteni. Pe Parya există o forţă care depăşeşte puterea noastră de înţelegere.

— Eu rămân la părerea mea, se încăpăţâna Andrei. Diana a fost înghiţită de un… monstru invizibil. Evident, sfera de protecţie o va apăra, dar, deocamdată, este în imposibilitate să comunice cu noi.

— Stai prea mult în faţa cinematonului! îl apostrofă uriaşul.

— Nu-ţi dai seama că tot repetându-te devii agasant? ţipă Andrei, trăgând spre el lesa la capătul căreia se zbătea Tex.

— Hei, băieţi, şopti pilotul, privindu-l atent pe Tex, nu vi se pare ciudat faptul că prietenul nostru nu mai latră spre „ocean”?

Într-adevăr, acum, câinele schimbase direcţia atacului! Mârâind şi arătându-şi colţii, privea ţintă spre o îngrămădire haotică de stânci, aflată la câteva sute de metri de grupul naufragiaţilor, pe panta abruptă ce urca direct spre astrul verde.

— Diana a avut dreptate, murmură Andrei. Se pare că dintre toţi, doar Tex vede ce se întâmpla cu adevărat în jurul nostru. Propun să-l folosim drept călăuză şi să nu ne mai abatem de pe urmele lui.

Traian se pregătea să riposteze, când, brusc, straniul fenomen a năvălit peste el asurzindu-l. Oceanul a apărut aievea, cu valuri uriaşe, verzi şi înspumate, de după

care răsăreau spinări, ochi şi guri hidoase ale unor monştri acvatici. Pantele pleşuve ale munţilor au devenit păduri întunecate, foşnind ameninţător şi părând gata să se prăbuşească peste făpturile minuscule ale nepoftiţilor musafiri. Umbra unui liliac monstruos trecu pe deasupra lor, iar sus, lingă îngrămădirea de stânci, se profilă trupul păros al unui animal ce părea să semene cu o maimuţă gigantică.

Himera nu a durat mai mult de cinci secunde, apoi totul a revenit la „normal”; un pustiu sumbru, nemişcat, halucinant sub razele reci şi verzi ale astrului agăţat deasupra lui.

— Hai, spuneţi ceva, îngăimă într-un târziu Andrei, încercând să-şi umezească cu limba buzele uscate. Care e adevărul? Pustiul ăsta, sau ceea ce am văzut mai înainte? Eu, ca să fiu sincer, aş prefera... pustiul.

— Dacă e să ne luăm după Tex, adevărul are cealaltă... faţă, medită Traian, privind întrebător spre pilot.

— Cu fiecare clipă care trece, sunt tot mai convins că aici, pe Parya, există încă urmaşi ai faimosului experiment.

— Imposibil, Ax! sări Andrei. Au trecut atâtea sute de ani, au fost atâtea

expediţii care au încercat să depisteze vreo urmă a supraoamenilor. Nu, imposibil!

— E bine să nu fim atât de categorici, se încruntă Traian.

— Dacă Ana ar fi aici, ar fi de aceeaşi părere cu mine, spuse convins ţincul, abia reuşind să ţină lesa în care se zbătea Tex. Da, sunt de acord că se întâmplă unele fenomene inexplicabile, dar asta nu înseamnă că...

— În primul rând, trebuie să o găsim pe Diana! îl întrerupse pilotul. Tex ne îndeamnă să urcăm spre îngrămădirea aceea de stânci. Să-l urmăm.

Au aruncat o ultimă privire spre platoul unde abia se mai zărea *patrula*, apoi, în şir indian, au atacat povârnişul. Păşeau pe urmele lui Tex şi tălpile alunecau, de parcă sub ele s-ar fi aflat un covor gros de iarbă.

Se apropiau tot mai mult de stânci, astrul verde se pregătea să coboare după crestele munţilor, lăsând loc primelor raze de un roşu incendiar al celuilalt soare; panta devenise abruptă, fiecare pas însemnând un adevărat calvar, iar lătratul lui Tex căpătase ecouri bizare, accentuând nefireasca nemişcare de pe Parya.

Traian rămăsese ultimul şi, din când în când, peste umăr, arunca o privire în spate; în nisipul fin care acoperea panta ar fi trebuit să se imprime urmele paşilor lor, dar totul arăta ca şi cum micul grup nici nu ar fi atins solul. De când porniseră urcuşul, simţea mereu în ceafă o răsuflare grea şi trebuia mereu să-şi repete că nu putea fi decât o iluzie.

Pentru mai multă siguranţă, a desprins de la centură arma, a strâns cu nădejde în palmă patul ei şi a lăsat mâna de-a lungul piciorului.

Andrei abia reuşea să-l strunească pe Tex care, dacă ar fi scăpat din lesă, s-ar fi aruncat săgeată spre stânci.

Pilotul a cerut de câteva ori lesa, dar a fost refuzat categoric. A fost nevoit să meargă în spatele băiatului, ajutându-l doar, din când în când, cu o vorbă, sau încercând să-l potolească pe Tex.

Mai aveau câţiva metri până la stânci, când, fără o cauză aparentă, câinele s-a ridicat în două labe, lătrând asurzitor şi încercând să ajungă la un punct situat mult deasupra capului său. Apoi, naufragiaţii l-au putut vedea ridicându-se de la sol, smuls cu brutalitate din lesă şi luptându-se la o înălţime de vreo doi metri

cu un duşman invizibil, pe care încerca să-l muşte.

Andrei căzuse, rostogolindu-se, antrenându-l în cădere şi pe Ax. Pilotul reuşise să oprească rostogolirea şi acum îl ajuta pe ţinc să se ridice.

Traian a rămas câteva clipe ca paralizat de fulgerătoarea desfăşurare a evenimentelor, apoi a ridicat arma, a îndreptat-o spre stânci, cam la jumătatea distanţei dintre sol şi locul unde se zbătea Tex, şi a apăsat pe trăgaci.

Snopul de raze s-a oprit în ceva, înainte de a ajunge la stânci, câinele a scăpat din strânsoare şi s-a pomenit aterizând la picioarele lui Traian. S-a auzit un muget înfiorător, apoi un trup greu a trecut peste sferele de protecţie ale pământenilor, rostogolindu-se spre oceanul invizibil. O bucată de stâncă, desprinsă în clipa când se auzise mugetul, pornise la vale, marcând parcă drumul urmat de acel ceva lovit de razele ţâşnite din pistolul lui Traian.

Apoi, întocmai unei imagini ce apare încet pe hârtia fotografică băgată în revelator, jos, la marginea presupusului ocean, a început să prindă contur trupul unei maimuţe uriaşe. În cădere, rupsese

probabil crengi din invizibila pădure ce acoperea panta şi, acum, aceste crengi moarte deveniseră vizibile.

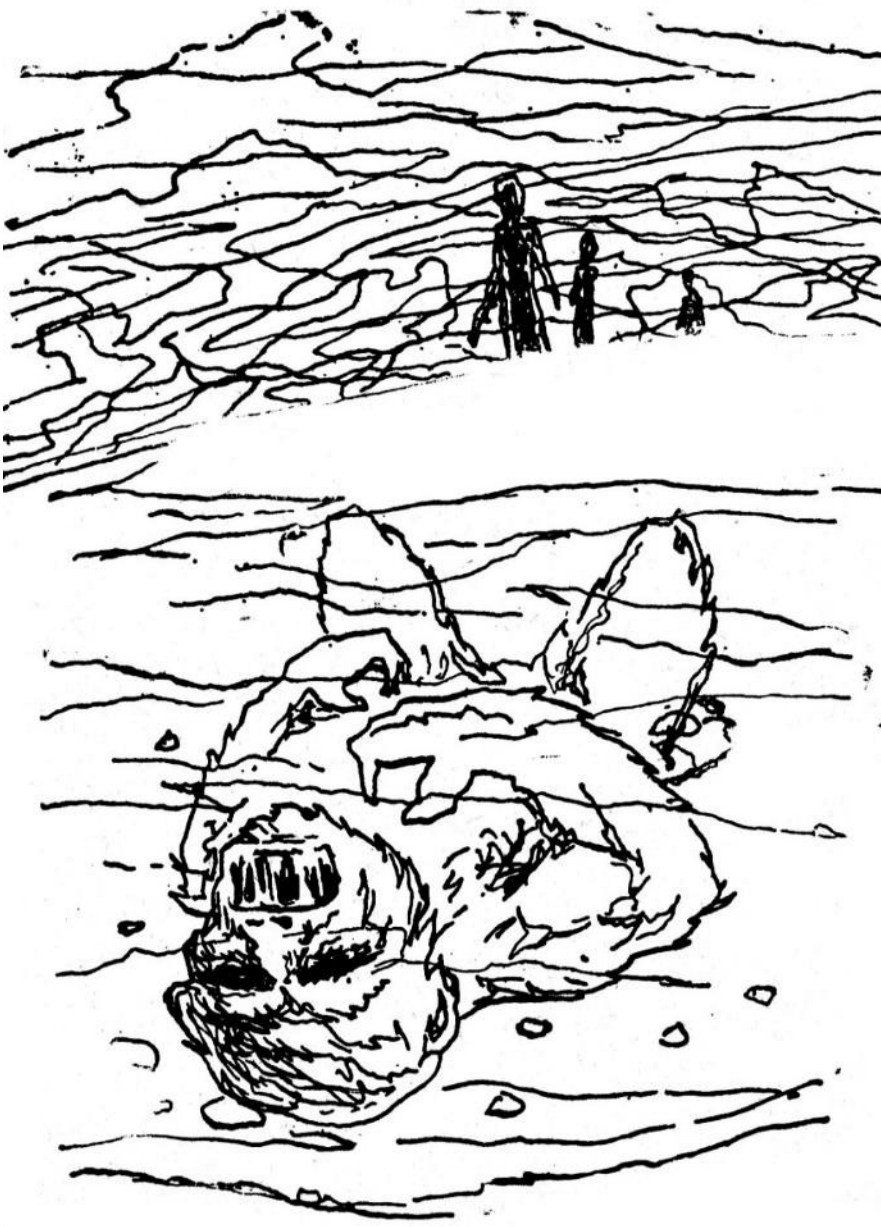

— Pe planeta asta nu poţi vedea decât ceea ce nu este viu! apucă să strige Andrei, înainte ca un fel de vârtej pornit din senin să „culeagă” trupul monstrului şi crengile rupte şi să le „transporte” undeva, peste crestele munţilor

Labirintul

Îngrămădirea de stânci s-a dovedit a fi bârlogul, acum pustiu, al monstrului răpus. Tex a adulmecat îndelung, scheunând încet şi zgrepţănând din loc în loc, cu mişcări iuţi, de parcă ar fi vrut să scoată la iveală cine ştie ce lucru ascuns

— În concluzie, nu trebuia să tragi, îşi încheie Andrei tirada moralizatoare, privindu-l mustrător pe Traian. La urma urmei, animalul acela, maimuţă sau ce o fi fost, nu ne-a atacat. Noi am năvălit peste ea.

— Trebuia să aştept ca Tex să fie făcut harcea-parcea? se miră uriaşul, cu glas moale în care se ghiceau îndoiala şi părerea de rău.

— Tex era apărat de sferă, preciză ţincul, urmărind absent căutările câinelui. Nu am dreptate, Ax?

— Acum, faptul este consumat,

răspunse pilotul, continuând să cerceteze cu privirea depărtările încremenite în lumina violetă a astrului roşietic. Ca şi voi, am crezut că Tex a descoperit vreun drum spre... Diana. Propun să coborâm înapoi, spre „ocean”, şi să încercăm să descoperim vreo urmă. Tex s-a zmucit brusc din lesă, lătrând fioros şi a zbughit-o în salturi mari spre vârful pantei. Andrei a încercat să-l ajungă, dar o piatră s-a desprins din locaşul ei şi băiatul a alunecat, prinzindu-şi în cădere glezna sub greutatea trupului.

— Ah, ţâncule! făcu Traian, încercând să-l ridice.

— Te rog, uşurel, cred că mi-am rupt piciorul, murmură piticul privindu-şi prietenul cu ochi mari, parcă miraţi. Pe obrazul devenit alb se prelingeau câteva broboane mari de transpiraţie.

— Asta ne mai lipsea, oftă uriaşul, apucându-l de umeri.

— Poţi să sprijini talpa de sol? întrebă îngrijorat pilotul, îngenuncheat la picioarele lui Andrei.

— Hai, încearcă, îl încurajă Traian pe rănit, poate scăpăm doar cu o entorsă.

— Nu pot, scânci piticul, agăţat de gâtul uriaşului. Am auzit cum a plesnit

osul.

— Dacă ar fi plesnit, viteazule, ai ţipa acum ca din gură de şarpe, încercă să-l liniştească pilotul. Hai să te culcăm pe spate şi să vedem ce este de făcut.

— Sunt mare specialist în „reparatul” entorselor, se lăudă Traian, aşezându-l pe Andrei pe solul sângeriu.

— Mai bine lăsaţi-mă aici şi plecaţi după Tex, propuse fără prea mare convingere accidentatul. O fi văzut el ceva, sau poate doar a auzit... Oricum... Au!

Traian maşase încet glezna piticului, apoi, cu o mişcare bruscă, răsuci într-un anume fel laba piciorului.

— Gata, făcu el satisfăcut.

— Mi l-ai rupt de tot! ţipă Andrei.

— Ba, l-am pus la loc, îl anunţă uriaşul. O să se umfle puţin, o să te doară încă, dar nu e niciun pericol. Hai, prinde-mă de gât. O să te duc o vreme în spinare.

— Nici gând! se încăpăţâna ţincul, înroşindu se. Rămân aici şi vă aştept.

— Ar fi o grijă în plus, îi explică pilotul.

— Atunci, duceţi-mă la patrulă, nu se lăsă Andrei. Nu veţi mai avea grija mea şi veţi putea să o căutaţi mai uşor pe Diana.

— Să nu mă scoţi din sărite?! se încruntă Traian. Nu avem timp pentru mofturile tale. Ax, ajută-mă să-l urc pe încăpăţinatul ăsta în spate. Şi aşa am pierdut minute preţioase! Cine ştie unde o fi ajuns Tex?

Au lăsat în urmă îngrămădirea de stânci, urcând din ce în ce mai greu spre creasta muntelui. Ax mergea în faţă, pipăind cu mâinile întinse „aerul”. Întâlnea câte un obstacol, îl ocolea cu grijă şi abia apoi îi făcea semn lui Traian să-l urmeze.

Cocoţat în spatele prietenului său, Andrei arunca din când în când o privire în urmă, de parcă s-ar fi aşteptat ca, din clipă în clipă, să fie înhăţat de vreo fiinţă invizibilă.

— Cred că nu mă mai doare, şopti el la un moment dat la urechea lui Traian. Ne mişcăm ca nişte orbi într-un labirint.

— Stai cuminte! Eşti atât de uşor, piticule, încât muşchii mei nu fac niciun efort pentru a te purta. Nu ai apreciat tu, întotdeauna, muşchii mei?

Mai aveau câţiva metri până la creasta muntelui, când o umbră neaşteptată a apărut deasupra lor, făcându-i să ridice în acelaşi timp privirea.

— *Patrula!* exclamă, gâtuit de emoţie, Andrei.

— Asta-i bună, mirii uriaşul.

Ax a urmărit fără niciun cuvânt zborul lin al navei care a trecut pe deasupra capetelor lor atât de aproape, încât o puteai atinge cu mâna.

— Cine conduce *patrula?!* întrebă uimit ţincul.

— Nimeni, veni răspunsul pilotului.

— Cred că nu înţeleg, recunoscu contrariat uriaşul, privind cum nava dispare după munte.

— Motoarele nu funcţionau, spuse după un timp Ax.

— O fi purtat-o în braţe vreuna din fiinţele invizibile care se învârt în jurul nostru, încercă să glumească Traian.

— Nu neapărat... în braţe, îl contrazise foarte serios Andrei.

— Nu s-ar putea fără ghicitori?

— Hm, da, ar fi o explicaţie, spuse Ax.

— Explicaţie? se supără Traian.

— Vreun urmaş al supraoamenilor, sugeră deasupra capului său rănitul. Un... mutând.

— Aici nu suntem la cinematon! Supraoamenii de pe Parya au dispărut de mult. Nu ar fi putut rezista atâţia ani pe

planeta asta atât de stranie, unde niciodată nu ştii ce este adevărat şi ce este doar o iluzie! Îşi poate cineva imagina că în sutele de ani care au trecut de la declanşarea experimentului Pământul nu ar fi aflat dacă pe aici a rămas în viaţă vreun... mutând? Au fost atâtea expediţii, atâtea încercări de colonizare...

— Oamenii au înfiinţat colonii în Univers, dar niciodată nu au acceptat ca o altă civilizaţie să înfiinţeze o colonie pe Pământ, filosofă Andrei.

— Iar oamenii aduşi cândva pe Parya erau... oameni, completă pilotul. Pustiul de pe această planetă este, desigur, doar un camuflaj, iar cine insistă să rămână dispare sau se alege cu acele plăgi îngrozitoare.

— De ce? răbufni Traian, mai să-l răstoarne pe Andrei.

— Poate că Diana ar fi aflat răspunsul la această întrebare, murmură pilotul. Poate din acest motiv a şi dispărut.

Vorbind, cei trei au ajuns în vârful bizarului munte. Se aflau acum pe o mică suprafaţă perfect netedă, pregătită parcă anume pentru a-i primi. În stânga şi în dreapta, creneluri ascuţite implantate haotic deasupra unor hăuri

înspăimântătoare. În faţă, pornind chiar de lângă picioarele lor, un perete vertical, tăiat parcă de o lamă uriaşă şi şlefuit până la strălucire, cobora inabordabil spre abisul întunecat în care razele astrului roşietic refuzau să intre.

— Tex o fi căzut... acolo? îndrăzni să întrebe Andrei şi, ca răspuns, ajunse până la el chemarea câinelui.

— Am impresia că şi *patrula* se află tot acolo, presupuse Traian şi, ajutat de pilot, îl coborî din spate pe ţânc.

— Pot să sprijin piciorul, se bucură acesta. Glezna e tot umflată, dar, priviţi, pot să pun talpa jos.

— Nu văd decât o singură soluţie, îl întrerupse Ax. Tex nu s-a aruncat degeaba în acest puţ. Cred că trebuie să-l urmăm... Sferele de protecţie ne vor apăra...

Andrei nu a avut timp să protesteze, invocând durerea din gleznă, pentru că peste vorbele pilotului s-a suprapus un scrâşnet puternic. Micul platou pe care se aflau s-a desprins de restul stâncii, rupt de acea forţă invizibilă care era stăpâna absolută pe Parya. Pasagerii involuntari ai bucăţii de piatră nici nu au avut timp să se mire; au simţit căderea în gol, o cădere dirijată, dreaptă, fără zdruncinături şi

rostogoliri. Aveau tot timpul sub tălpi suprafaţa netedă a platoului care părea a fi podeaua sigură a unui ascensor. Deasupra lor cerul se îngusta, devenind un punct roşu-sângeriu.

Ceaţa neagră

Întunericul era atât de dens, încât părea material; îl simţeau greu şi moale, paralizându-le mişcările, robindu-le voinţa. Lumina reflectoarelor montate pe căşti nu răzbătea dincolo de pereţii invizibili ai sferelor de protecţie, lovindu-se parcă de un zid negru.

— Ăsta nu e un întuneric adevărat, şopti Andrei după ce reuşi să unească sfera sa de protecţie cu sferele celorlalţi doi. Parcă e o ceaţă. O ceaţă neagră... Nici sunetele nu au putere să o străbată. Mi s-au înfundat urechile de atâta linişte.

— Ceaţă neagră! mârâi uriaşul, rotind în toate părţile farul.

— Adică, tot o... iluzie! În afara sferelor noastre, totul e o minciună! Grasule, consumi în zadar energie. Lumina este, cred că ştii, adevărată şi niciodată nu va putea pătrunde în acest fals întuneric.

— Multe mai ştii tu, ţinc deştept, oftă Traian, reducând totuşi intensitatea fasciculului de lumină. Iar tu, Ax, cât ai de gând să mai… meditezi?

— Cred că Andrei are dreptate, răspunse pilotul manevrând butoanele videotelefonului. Nu ştiu dacă Diana a mai avut timp să pună în funcţiune emiţătorul său, dar pe al lui Tex l-am deschis chiar eu. Şi totuşi, poftim, nu captez nicio imagine, niciun sunet.

— Atunci, rămânem încremeniţi aici?! răbufni Traian. Diana a fost răpită şi putem presupune că este în pericol! Tex şi patrula au dispărut tot aici! Noi ce facem? Teorii? Să ne legăm cu centurile de siguranţă şi, la drum! E singura soluţie!

— Mi-ai spart timpanele, grasule!

— Sst! făcu Ax, privind concentrat micul ecran al videotelefonului. Cred că l-am descoperit pe Tex.

Imaginea câinelui ajunsese până la el ştearsă, neclară, dispărând mereu în valurile de „ceaţă neagră”. Era totuşi Tex; un Tex înspăimântat, culcat cu botul pe labele din faţă, cu ochii ieşiţi din orbite şi părul de pe ceafă zburlit. Probabil lătra furios dezgolindu-şi colţii, dar sunetul nu răzbătea până la receptorul lui Ax.

— Putem ajunge până la el! hotărî uriaşul. Vom folosi videotelefonul drept... radar, cum am făcut şi pe Cameleon. Îţi aminteşti, ţâncule? Când te pierdusem prin labirintul subteran...

Andrei s-a înroşit, privindu-şi cu reproş prietenul. Ax a înţeles şi s-a grăbit să intervină!

— Cred că ideea este bună. Să ne prindem centurile! Eu voi merge în faţă!

Au pornit, pipăind fiecare centimetru pe care urmau să-l străbată. De jur împrejur întunericul rămânea la fel de „material” şi, probabil, niciunul dintre cei trei nu s-ar fi mirat dacă, atingându-l cu degetele, l-ar fi simţit ca pe un lichid vâscos.

Încercând să nu piardă de pe ecran imaginea lui Tex, au reuşit să străbată câţiva metri. Dintr-o dată, pilotul le-a făcut semn că trebuie să se oprească.

— Suprafaţa netedă pe care am mers până acum se termină brusc, a comunicat el, controlând cu vârful piciorului întunericul.

— Suntem protejaţi de sfere şi de centurile de siguranţă...

— Grasule, nu pricepi nimic! se răzbună Andrei. Te-ai lăudat puţin mai

înainte că m-ai găsit pe Cameleon, unde „mă rătăcisem” folosindu-te de videotelefon!

— Şi nu a fost aşa?!

— Poate, am uitat! Dar cum se face că nu-ţi dai seama? Dacă la picioarele lui Ax se termină platoul şi dacă ne vom rostogoli, vom pierde mai mult ca sigur imaginea lui Tex. Înţelegi?!

— E o treaptă, băieţi! Apoi alta...

Culcat pe burtă, cu braţul drept întins în faţă, pilotul sondase întunericul şi descoperise scara.

— Coborâm? întrebă el, ridicându-se. Sau aşteptăm până lămuriţi întâmplarea aceea veche?

Andrei şi Traian au simţit din plin ironia us-turătoare, au încercat să ascundă focul ce le cuprinsese obrajii, aprobând, vinovaţi, aproape în acelaşi timp:

— Fără îndoială, coborâm...

Pe micul ecran, imaginea devenea tot mai clară, fiecare treaptă însemnând un plus de claritate, de parcă treceau prin ţesătura rară a unor draperii ce atârnau în faţa lor.

Tex i-a văzut, sau poate doar le-a simţit pre-zenţa. A sărit brusc în picioare, a adulmecat câteva secunde, a îndreptat

spre ei pavilioanele ascuţite ale urechilor, apoi a început să alerge, aruncându-şi trupul în salturi incredibile. După câteva clipe, a ţâşnit din întuneric, pătrunzând ca o vijelie în interiorul sferelor de protecţie ale celor trei prieteni.

— Gata, gata, ajunge! încercă Andrei să tem-pereze bucuria câinelui. Ai găsit-o pe Diana?

Auzind numele stăpânei, Tex a încetat să latre şi să sară de la unul la altul, l-a privit gâfâind pe cel care îi pusese întrebarea, după care a început să scâncească, cu ochii aţintiţi spre întunericul din care ieşise.

— Dacă am putea să vedem şi noi ce vede el?! spuse cu năduf Traian. Ceaţa asta mă scoate din sărite! Ce-ar fi să lansăm un jet de raze, ca avertisment?

— Asta nu! se încruntă Ax, apucându-l pe uriaş de braţul care tocmai se pregătea să scoată arma de la centură. Noi nu am venit pe Parya cu gândul să schimbăm ordinea care domneşte aici. Nu suntem colonişti şi nu aş vrea să ne purtăm ca piraţii Spaar! Am venit mânaţi de curiozitate, dar dacă planeta asta nu ne vrea, nu vom recurge nici într-un caz la forţă...

— Şi Diana?! strigă uriaşul. Şi *patrula?!* Oare ce s-a întâmplat cu noi până acum nu înseamnă violenţă?!

— Nu, Traian. Mai degrabă aş înclina să cred că Parya, pur şi simplu, s-a apărat. Cine ştie prin câte experienţe triste a trebuit să treacă planeta până la sosirea noastră?

— Parya, sau cel care...

— Sau cel care, îl întrerupse pilotul pe Andrei. Forţa care ni se opune de când am ajuns aici este atât de ciudată... Poate tocmai pentru că... Nu aş vrea să greşesc... Dacă, într-adevăr ne înconjoară o civilizaţie invizibilă, peste care noi am năvălit nechemaţi şi nedoriţi, să ştiţi că această civilizaţie sau, ca să fiu mai concret, această forţă care nu se foloseşte de niciun fel de procedee „tehnice” ar fi putut încă de la început să ne facă inofensivi...

— Înseamnă că experienţa savanţilor de pe Pământ a... reuşit? întrebă emoţionat Andrei.

— Nu! Nu a reuşit!

Glasul transmis de videotelefon era, fără îndoială, al cercetătoarei dispărute.

— Diana?! a exclamat surprins pilotul, iar Tex s-a pornit să latre ca un

bezmetic.

— Da, dragul meu, eu sunt. În sfârşit!

— Unde eşti? Ce s-a întâmplat? Videotelefonul nu captează şi imagine! Diana...

— O să-ţi povestesc.. O să vă povestesc tot... Ax, băieţi, ce bine îmi pare că voi... Ştiţi ce ar fi însemnat pentru noi toţi un singur gest de violenţă, sau chiar numai un astfel de gând?!

— Ah, grasule! îi şopti Andrei în ureche prietenului său.

— Nici chiar Traian, când a dus mina la armă, nu a avut de gând cu adevărat să o folosească, se auzi în continuare glasul Dianei.

— De unde ştii? se încruntă uriaşul.

— *Patrula* vă aşteaptă.

— Tu eşti în... *patrulă*? întrebă neîncrezător Ax.

— Da, răspunse veselă cercetătoarea. Coborâţi încă două trepte. Eu, de aici, vă văd. Iar tu, Traiane, cu toţi muşchii tăi şi cu tot aerul tău războinic, pe care îl afişezi în clipa asta, nu eşti în stare să omori nici măcar o muscă! Hai, Tex!

Câinele nu a aşteptat altă chemare şi a dispărut în întuneric.

— Să fie adevărat? întrebă neliniştit

Andrei.

— Bravo! îl apostrofă uriaşul. Tu cu mintea ta cea isteaţă, nu pricepi că Tex nu ar fi răspuns unei chemări... false?

Fără să desprindă centurile ele siguranţă, cei trei au coborât atenţi treptele amintite de Diana şi s-au trezit în faţa trapei de acces în navă, ca şi cum, într-o fracţiune de secundă, perdeaua neagră care îi despărţea de *patrulă* s-ar fi pulverizat. În cadrul scăldat în lumină îi aştepta cercetătoarea, încercând fără succes să se apere de gălăgiosul Tex...

Ultimul mutând

Da, Parya este... insula ultimului mutând. După ce emoţia reîntâlnirii a trecut, din toate părţile au început să curgă valuri de întrebări şi Diana a trebuit să repete, fără urmă de veselie:

— Da, *Parya* este insula ultimului mutând. Un condamnat la... nemurire.

— Ce ţi-am spus eu, grasule? jubilă Andrei.

— Ce-ai spus?! se miră uriaşul.

— Diana, interveni Ax, totuşi nu înţeleg. Cum ai... dispărut? De ce tocmai tu?

— Foarte simplu. Am fost înghiţită de un monstru.

— E bună gluma!

— Nu e o glumă, Andrei. Într-adevăr, am fost „sorbită” de un monstru acvatic.

— O fi fost acela de care m-am ciocnit şi eu? întrebă serios Traian.

— Posibil. Dacă nu aş fi avut sfera de protecţie, aş fi dispărut pentru totdeauna.

— Aha, înţeleg, făcu Andrei. Monstrul era invizibil, iar tu, Diana, ajungând în burta lui, ai devenit la rândul tău invizibilă Până aici e foarte clar. Mai departe însă, totul e nebulos, la fel ca ceaţa care înconjoară *patrula*.

— De ce pe Parya, tot ce e viu e, în acelaşi timp, şi... invizibil? se interesă Traian.

— Ajungem şi la problema asta, îl linişti Diana pe Traian. „Din interior”, monstrul care m-a înghiţit era perfect... vizibil şi, vă rog să mă credeţi, nu era prea confortabil. Sfera mă putea apăra o vreme, dar, să ştiţi, perspectiva unui astfel de prizonierat mă înspăimânta pur şi simplu. Videotelefonul meu fusese „izolat”. Nu vă puteam cere ajutorul. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu voi.

— Şi? întrebă nerăbdător Andrei.

— Dintr-o dată, monstrul meu a devenit rigid. Ceva similar cu o stare cataleptică. Am simţit că monstrul este dirijat de o altă voinţă venită din afara trupului său, şi, după câteva minute lungi, m-am pomenit aruncată din „închisoarea vie” într-alta, de piatră...

— Propun să continuăm după ce vom fi departe de Parya, spuse Andrei. Ştii, Diana, cu toate că ne aflăm în patrula noastră, mă simt la fel de bine, ca şi cum aş fi fost înghiţit de monstrul acela. Priviţi şi voi ecranul! Aceeaşi ceaţă neagră şi aceeaşi linişte cumplită! Hai să plecăm!

— Vom pleca atunci când el ne va permite, răspunse cercetătoarea.

— Nu cumva a început să-ţi fie frică, tocmai acum? întrebă uriaşul, privindu-l aspru pe Andrei. Te ştiam nu grozav de curajos, dar, cel puţin, curios!

— Grasule, am văzut ce era de văzut! M-am lămurit!

— Eu nu! pufni Traian.

— Cum arată... el? întrebă pilotul, de parcă nu ar fi auzit disputa băieţilor. De ce se ascunde? De ce o ascunde pe Parya sub masca unei planete pustii, când, de fapt, e plină de viaţă?

— E insula lui, Ax, murmură Diana.

— L-ai văzut?

— Nu ştiu... Poate acolo, în celula mea de piatră, am visat... Pereţii au dispărut pentru câteva clipe şi am avut impresia că mă aflu în faţa unui creier uriaş, monstruos, plutind într-un lichid albastru...

— Ultimul mutând? se înfioră Andrei.

— Da, ultimul... Toţi cei aduşi de pe Pământ au murit. El a rămas, a supravieţuit, cu preţul renunţării la înfăţişarea şi la statutul de... om.

— Ţi-a spus el asta? întrebă încet, cu teamă, Andrei. Cum aţi... vorbit?

— Eşti un caraghios! îl admonestă Traian. Chiar nu înţelegi?

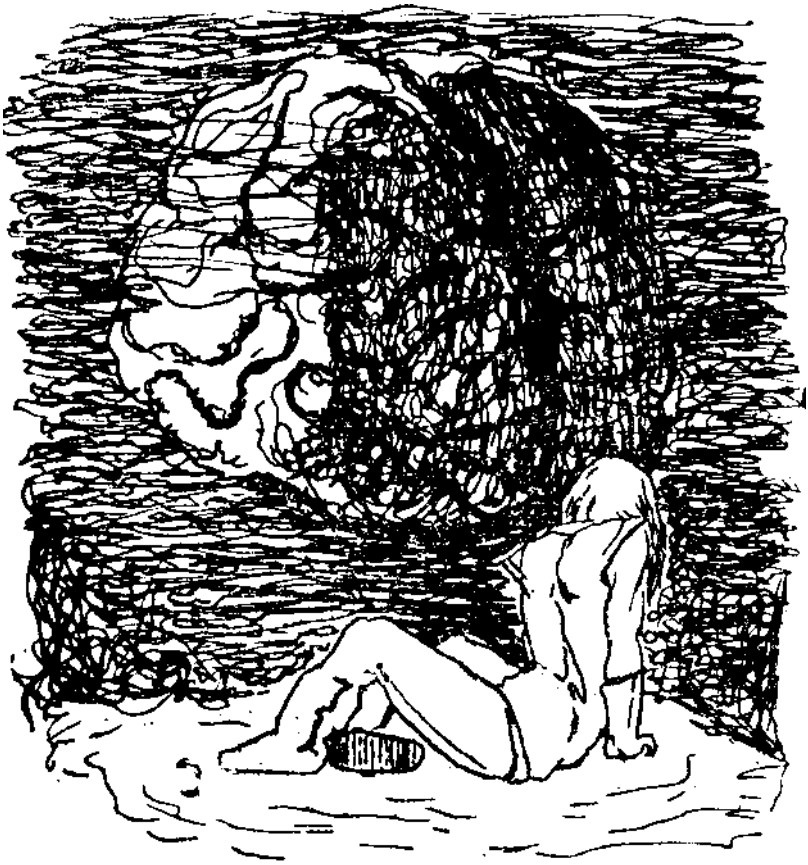

— Mi-a transmis şi am auzit. Mi-a propus nemurirea... Pentru mine şi urmaşii mei...

— Diana!

— Nu, Ax, nu am acceptat... Vreau să rămân... om. Nemurirea este, la urma urmei, plictisitoare!

— Eşti o fată grozavă, şopti Andrei,

încercând să-şi ascundă ochii aburiţi.

— Nu s-a supărat? se interesă uriaşul.

— Ah, grasule! El este acum deasupra acestor „sclifoseli”! Chiar nu înţelegi?! repetă piticul vorbele prietenului său. Parya este trupul ultimului mutând. Nimeni nu acceptă pe trupul său musafiri nepoftiţi! Să ne cerem iertare şi...

Patrula a început să se clatine şi cei patru prieteni au simţit cum este smulsă şi ridicată. Ecranul din cabina de comandă s-a luminat şi pe el au putut vedea defilarea vertiginoasă a pereţilor de stâncă.

— Suntem... mutaţi! a strigat Andrei, iar Tex s-a pornit să latre, sărind de la unul la altul.

Motoarele au pornit, pilotul automat a intrat în funcţiune şi, până ce Ax a reuşit să ajungă la manetele de comandă, nava a decolat. Pe ecran, Parya devenea tot mai mică, pustie şi tristă.

— Nu ar trebui să ne bucurăm că am scăpat cu bine? întrebă într-un târziu Andrei, încercând să pară vesel.

Niciunul dintre prietenii săi nu i-a răspuns, iar Tex l-a privit dojenitor, mârâind înfundat.

Probabil că ar fi tăcut aşa până pe Pământ, dacă, la un moment dat, nu ar fi

răsunat în difuzoarele din cabină o voce alarmantă: „Către toate navele şi toate bazele! Către toate navele şi toate bazele! Semnalăm prezenţa piraţilor *Spaar* în careul *WYT 69 Q! Patrula K 4530* în pericol! Atenţiune…”

— Ana?! strigă Traian. Ana comandă *patrula K 4530!*

CAPITOLUL ŞASE

PIRAŢII SPAAR

În derivă

Ana a recepţionat mesajul şi au trebuit să treacă secunde grele până să poată mişca degetele spre claviatura emiţătorului. A înţeles imediat că cele câteva clipe în care spaima o copleşise au fost suficiente pentru ca nava să fie izolată. Aparatura de emisie-recepţie fusese deja blocată, ceea ce însemna, fără îndoială, că mesajul nu era fals şi că piraţii *Spaar* se aflau în apropierea *patrulei*.

Nimeni, niciodată nu a putut să transmită pe Pământ vreo informaţie despre fiinţele care atacau, în cele mai neaşteptate locuri, nave şi baze.

Echipajele dispăreau fără urmă, rezervoarele de energie erau golite şi, după o vreme, când epavele erau găsite plutind în derivă, pământenilor nu le rămânea altceva de făcut decât să înregistreze încă o victima a piraţilor.

S-au organiat capcane, urmăriri, puncte de control. Singurul rezultat: acum se cunoaşte faptul că apariţia atacatorilor într-un careu era precedată de o perturbare puternică a întregului sistem de comunicaţii folosit de oameni. De altfel, înainte de a fi atacata, victima era izolată, răpindu-i-se orice posibilitate de a transmite vreun mesaj.

O singură dată, în timp ce operau pe *Baza G-26*, piraţii au fost surprinşi de cinci patrule sosite întâmplător acolo. Emiţătorul uneia dintre nave a apucat să lanseze în spaţiu, ca un strigăt desperat, cuvântul „spaar”, o flotilă a decolat de pe cea mai apropiată bază, dar, când a ajuns acolo, totul se terminase. *Baza G-26* şi cele cinci patrule, golite de energie şi de echipaje, pluteau în derivă: martori muţi ai noii catastrofe provocate de piraţi...

Ana a lansat în jurul navei sfera de protecţie, s-a echipat în grabă, apoi a constatat că motoarele şi aparatura de

bord continuau să funcţioneze normal. Alarmă falsă? A încercat să reactiveze, fără rezultat, emiţătorul. „La urma urmelor, careul *WYT 69 Q* e destul de mare, iar emiţătorul s-o fi defectat, din întâmplare, tocmai acum... Şi pilotul automat?!... Dar dacă şi acesta e defect?

Prezenţa în apropiere a corpului străin a fost anunţată în cabină, înainte ca acesta să poată fi văzut pe ecran. Întâi sunetul strident al semnalului de avertizare, apoi cifre şi litere pulsatorii anunţau că pe traseul navei a apărut, rostogolindu-se, la întâmplare, o planetă pustie. Diametrul... Densitatea.. Greutatea...

Intrând în raza de acţiune a radarului, planeta a devenit vizibilă şi Ana, fără să-şi dezlipească ochii de pe ecran, a oprit *patrula*, gata în orice secundă să se ferească din drumul acestui periculos „vagabond cosmic”.

Lipsită de atmosferă, strania planetă hoinărea prin Univers, căutând o stea care să reuşească să o atragă pe o orbită sau un „soare” spre care să se arunce, arzând...

Relief contorsionat, împietrit, dezolant. Ici, colo, falii adânci despicau

solul, unindu-se cu cratere imense, în care se prăbuşiseră vârfurile unor foşti munţi. Un cataclism nuclear pârjolise totul, sfărâmând pulverizând, topind. Aruncată din sistemul unde îşi dusese existenţa milioane sau poate miliarde de ani, adăpostind – de ce nu? — o civilizaţie, planeta devenise un „vagabond”.

Patrula a ocolit, prudentă, strania planetă, pregătindu-se să revină pe vechiul traseu, când, Ana, uimită a observat semnalul luminos. Un S.O.S. clar, transmis de pe solul planetei de un dispozitiv automat. Fata cunoştea aparatura care le emitea şi ştia foarte bine că asemenea dispozitive au doar navele oamenilor.

Degetele au atins comenzile, chiar înainte ca Ana să hotărască acest lucru. Nava s-a oprit, lansând în aceeaşi fracţiune de secundă sonda. Apoi, pe ecranul din cabină, a prins contur imaginea unei nave-laborator prăbuşită într-unul dintre cratere. Accidentul se produsese de multă vreme şi un strat gros de praf acoperea metalul. Nava părea însă întreagă şi dispunea, probabil, de suficientă energie: semnalul S.O.S. era puternic, clar şi regulat.

„Dacă sunt supravieţuitori?” gândi fata, comandând sondei o mişcare de rotaţie lentă în jurul navei-laborator. Niciun semn de viaţă nu părea să răzbată de sub stratul de praf. Trapa de acces nu fusese deschisă de mult, aparatura exterioară era complet distrusă şi o bucată uriaşă de stânca prinsese sub ea duzele şi o parte a corpului navei.

Aparatura de emisie-recepţie a *patrulei* rămânea în continuare inertă; în orice clipă puteau să apară piraţii *Spaar*, iar Ana nu se putea hotărî să fugă în afara acestei zone atât de periculoase.

„Ce vor gândi despre mine Traian şi Andrei, când vor afla că nici măcar nu am încercat să văd ce s-a întâmplat cu echipajul laboratorului?! În fond, de ce nu aş folosi apariţia acestei planete pentru a scăpa de piraţi? Nu mă vor căuta, poate, tocmai acolo”

Ca un fulger, *patrula* a dispărut în uriaşul crater pe „fundul căruia zăcea nava-laborator, contopindu-se cu întunericul dens, în timp ce straniul „vagabond” şi-a continuat netulburat drumul sinuos, plutind în derivă.

Zona de contact

Ana nu a oprit motoarele decât atunci când s-a convins că nava protejată de sferă anihilează, cu ajutorul auxiliarelor antigravitaţionale, forţa de atracţie a planetei, menţinându-se la distanţă de doi metri faţă de sol. Cifrele şi literele pulsatorii indicau fără contenire noi şi noi date.

„Parcă ar fi o planetă... goală!” remarcă fata, apoi îşi concentră toată atenţia asupra navei-laborator. Carcasa părea intactă, iar examenul atent şi repetat nu a scos la iveală nicio fisură, nicio lovitură care să fi perforat învelişul. Automat trimitea, în continuare, în spaţiu, fasciculul de raze S.O.S., iar la intervale neregulate, stratul de praf cosmic depus peste navă se „mişca” abia perceptibil, de parcă nava ar fi încercat, cu ultimele puteri, să scape din strânsoarea blocului de piatră.

Ana înregistră atent fenomenul, stabili cu precizie că „mişcarea” nu se datorează vreunei trepidaţii a solului şi, emoţionată, interpretă acele „tresăriri” drept încercări ale echipajului de a atrage atenţia.

Micul laborator spaţial făcea parte din seria „Liliput” şi, în caz de avarie, astfel de nave dispuneau de un sistem exterior care, acţionat, permitea deblocarea trapei de acces suplimentară.

Lăsând *patrula* în seama pilotului automat, Ana a coborât, s-a convins că generatorul *sferei de protecţie individuală* funcţionează, a privit o clipă, înfiorată, stâncile ameninţătoare ce păreau gata să se prăbuşească, apoi, hotărâtă, s-a

apropiat de nava-laborator.

Când şi-a dat seama că praful ce

părea să acopere solul şi nava este „fals” era deja prea târziu. Trapa laboratorului s-a deschis brusc, cinci sau şase fiinţe cu aspect umanoid au năvălit, tăindu-i calea spre *patrulă*, o rază subţire, verde, a străpuns sfera de protecţie, distrugând cu precizie generatorul prins de centură, o lovitură puternică între omoplaţi şi, înainte de a se prăbuşi, fata a mai apucat să vadă cum *patrula* dispare, înghiţită de solul planetei.

Ana a încercat să desprindă pistolul, dar o lovitură de cizmă i-a paralizat braţul. Unul dintre atacatori s-a aplecat; a ridicat pistolul, l-a privit dispreţuitor câteva secunde, apoi l-a aruncat în interiorul navei-laborator.

Printre lacrimile fierbinţi care izvorâseră fără voie, stăpânindu-şi cu greu strigătul de spaimă, durere şi revoltă, fata a putut desluşi, pe căştile atacatorilor, înscris cu litere de foc, ameninţător, cuvântul „spaar”.

„Şi totuşi par a fi... oameni?!” gândi ea îngrozită, apoi simţi cum este luată pe sus şi aruncată prin trapa falsei nave-laborator. Se izbi dureros cu umărul de podea, încercă să se ridice, dar o nouă lovitură de cizmă îi tăie respiraţia. A închis

ochii, a strâns din dinţi şi nu a reacţionat în niciun fel după căderea vertiginoasă în gol...

Zona albă

Totul era de un alb orbitor. Pereţii şi lumina ce izvora din el, patul pe care stătea întinsă, curelele cu care era legată, podeaua, scaunul şi femeia care stătea pe el. Părul, pielea, salopeta şi cizmele acelei fiinţe erau atât de albe, încât Ana, în primul moment, crezu că are halucinaţii. Dar ochii, albaştri şi mari, erau adevăraţi; o priveau intens, într-un amestec ciudat de nepăsare şi milă.

— Te-ai trezit? răsună dintr-o dată întrebarea rostită de buzele femeii. Te simţi bine? Eu trebuie să am grijă ca tu să te simţi bine. Numele meu este Erna. Ţi-e sete? Ţi-e foame?

— Unde mă aflu?! izbucni Ana. De ce sunt legată? Cine sunteţi voi?! De ce...

— Nu te agita, o sfătui Erna, ridicându-se şi apropiindu-se parcă plutind de patul fetei. Cu cât te agiţi mai mult, cu atât ajungi mai repede în *zona neagră*. Ce frumoasă eşti!

— Erna! ţipă Ana, încercând să scape

de curelele care o ţineau ţintuită în pat. Unde mă aflu?!

— Ce frumoasă eşti! repetă femeia, abia auzit.

Probabil ai plecat de pe Pământ înainte de cataclism...

— Erna!

— Ştii, eu m-am născut în careul *M 234*... Nu se poate să nu fi auzit de el. Păduri de brazi... Izvoare reci... Aer adevărat... Acum, acolo e un pustiu...

— Nu-i adevărat! Pământul există! Tu...

— Linişteşte-te! Te rog! Uite, pentru că eşti atât de frumoasă, îţi promit să te ajut să devii folositoare, ca să nu ajungi în *zona neagră*. Nava gazdelor noastre nu-i chiar atât de mare, încât să-şi permită luxul de a-i ţine la bord pe toţi sărmanii oameni care rătăcesc prin Univers. Cei nefolositori ajung în *zona neagră* şi dispar... Noi, ceilalţi, înţelegi, trebuie să recompensăm într-un fel ospitalitatea...

— Ospitalitatea cui?

— A, nu ştii? Civilizaţia *Spaar* cutreieră Universul cu această planetă-navă... O explozie galactică... Ei, dar o să afli toate astea la timpul potrivit... Esenţial este faptul că în drumul lor spre locul

unde au hotărât să se stabilească, aflând de soarta tristă a planetei noastre, încearcă să ne ajute...

— Erna, e monstruos! Pământul...

— Da, acum sunt sigură, ai plecat înainte de cataclism. Hai, linişteşte-te! Trebuie să începem tratamentul... *Spaar* nu acceptă decât indivizi perfect sănătoşi... înţelegi?... E normal...

— Sunt perfect sănătoasă, murmură Ana, încercând să descopere în ochii aceia albaştri un licăr de luciditate. Tu... Tu eşti de multă vreme aici?

Femeia nu a auzit întrebarea, sau s-a prefăcut; tăcută, a extras dintr-o nişă o ramă din metal alb, a provocat glisarea ramei deasupra patului, după care, cu aceleaşi mişcări ireale, a început să plimbe rama deasupra corpului fetei. O perdea de lumină roşie izvorâtă din ramă a cuprins trupul legat, trecând prin el, lovindu-se de podea şi întorcându-se apoi spre tavanul alb. După câteva minute, rama a fost depusă în locaşul ei, curelele s-au retras fără zgomot, iar Ana, complet goală, a sărit în mijlocul celulci.

— Ce frumoasă eşti, a repetat Erna, punându-i la dispoziţie o salopetă verde. Deocamdată vei lucra la sere. Acolo e

multă lumină, e cald, oxigenul este de bună calitate şi ai mai multe şanse să nu ajungi în *zona neagră*.

— Şi dacă refuz?!

— Imposibil, imposibil, silabisi femeia. Aceasta alternativă este exclusă de la bun început. *Spaar* nu concepe ca vreo fiinţă să poată exista fără să fie de vreun folos celorlalţi. *Spaar* este o supercivilizaţie, iar noi, oamenii rămaşi după distrugerea Pământului, având această fericită şansă...

— Taci!

— O să te convingi singură... Ei sunt altfel, cu totul altfel... Bietul nostru trup, cu fărâma lui de creier, cu cele două picioare amărâte şi cele două mâini caraghioase, le apare celor din *Spaar* atât de ilogic, atât de primitiv, încât... înţelegi, fată frumoasă, ce şansă teribilă avem, fiind sub protecţia unei asemenea civilizaţii? Nu înţelegi, desigur... Bătrânul Nuor de la sere o să-ţi explice... Ai auzit?... Să-l cauţi... Bătrânul Nuor... Nuor...

Glasul femeii a rămas după trapa izbită cu brutalitate de cei doi însoţitori, apăruţi pe neaşteptate în camera albă. Păreau uriaşi în salopetele lor metalizate, păreau înfricoşători sub căştile cu vizoare

întunecate peste care sclipeau, sângerii, literele ce alcătuiau cuvântul „spaar”. Cu cizmele lor grosolane, ale căror tălpi imense scoteau un zgomot înfiorător, cu armele ţinute mereu gata de tragere, cei doi reprezentau un amestec de grotesc şi forţă brutală, primitivă.

În cabina ce aluneca schimbându-şi mereu direcţia, Ana simţea aţintite asupra ei privirile celor doi, le auzea răsuflarea greoaie şi aproape nu s-a mirat când degetele unuia dintre ei i-a prins ca într-o menghină umărul, trăgând-o spre el, într-un fel de îmbrăţişare violentă. Fata s-a apărat, şi celălalt a lovit-o peste faţă, strivindu-i buza.

Erau oameni!

Dar ce fel de oameni?!

Cabina s-a oprit şi Ana s-a trezit aruncată afară. A căzut pe un strat de iarbă verde şi grasă, şi-a îngropat faţa în firele mustind de sevă şi a început să plângă, deznădăjduită.

Zona verde

Înalt, îngrozitor de slab, cu salopeta verde atârnând jalnic pe umerii scheletici, având craniul complet ras acoperit de o

şăpcuţă caraghioasă, iar pe nasul ascuţit şi coroiat o pereche de ochelari cu multe dioptrii, Nuor s-a aplecat peste făptura prăbuşită în iarbă, a ascultat o vreme, parcă mirat, apoi s-a hotărât să-i atingă, cu degete tremurânde, părul.

Fata a sărit în picioare, lipindu-se cu spatele de peretele de stâncă. Salopeta ruptă şi faţa plină de sânge l-au făcut pe bătrân să se cutremure.

— Sărmana de tine, a murmurat el, încercând să se apropie.

— Nu! a ţipat Ana.

— Linişteşte-te! i-a şoptit bătrânul, oprindu-se totuşi. Sunt Nuor... Ce-ai păţit? Linişteşte-te!...

În mica celulă săpată direct în stâncă, după o baie de raze, Ana a schimbat salopeta, a suportat operaţia de sutură a rănii de la buză şi apoi a băut pe nerăsuflate un suc de roşii. În cuvinte puţine, fără să-şi poată stăpâni tremurul vocii, i-a relatat bătrânului împrejurările prin care ajunsese acolo.

— Cu foarte mici diferenţe, povestea ta e şi a noastră, a celorlalţi, spuse trist Nuor, îndemnând-o să mai bea suc. E absolut natural. Vitamine în stadiu natural...

— Ce se întâmpla?... Cine sunt aceşti *Spaar*?... De ce...

— Hai să-ţi arăt „plantaţia” peste care sunt absolut stăpân, o întrerupse brusc bătrânul. O să trebuiască să mă acculţi. Va trebui să munceşti, altfel...

În afara grotei, aceeaşi lumină orbitoare, aceeaşi căldură insuportabilă, acelaşi aer umed, sufocant. Zeci, sau poate sute de scări metalice urcau de pe un platou de piatră spre peretele în care fuseseră practicate „locuinţele” celor repartizaţi lui Nuor.

— Acum, toţi sunt la treaba, explică bătrânul, arătând cu un gest larg grotele pustii. „Soarele” nostru arde douăzeci de ore, apoi, şase ore e întuneric. Să nu părăseşti niciodată grota în aceste şase ore. Cine a îndrăznit, a dispărut pentru totdeauna... Peste cinci secunde începe ploaia. Îţi spun toate acestea acum, înainte ca „tratamentul” să-şi facă efectul...

— Tratamentul?

Torentul de apă a căzut peste ei din „cerul” orbitor, lovind cu un zgomot infernal plantele şi prundişul aleilor.

— Ce se întâmplă aici?! răbufni Ana, apucându-l pe bătrân de salopeta udă.

— Încercăm să supravieţuim, fetiţo! Suntem prizonieri! Asta-i! Nava asta uriaşă pe care cei din *Spaar* au deghizat-o în planetă, are nevoie de energie, are nevoie de reparaţii, iar stăpânii au nevoie de hrană. Eu le asigur vitaminele pe care le pompez neîntrerupt prin conducte. *Zona neagră* le asigură proteinele... înţelegi, fetiţo?! E monstruos! Ştiu, ştiu, te întrebi de ce nu ne opunem. Cum?! Dacă eu distrug „plantaţia”, ei vor întrerupe alimentarea cu oxigen a tuturor zonelor. În câteva minute, toţi prizonierii vor muri în chinuri groaznice. Cei din *Spaar* nu au nevoie de oxigen.

— Cine sunt ei, cum arată, de unde vin? Brutele acelea care au pe căşti înscris cuvântul „spaar”?

— Nici vorbă! Sunt nişte bieţi oameni. Au suferit o intervenţie chirurgicală pe creier şi au ajuns aşa. Sunt menţinuţi în viaţă ca să ne terorizeze pe noi, ceilalţi. Ei supraveghează zonele, ei îi aleg pe cei destinaţi zonei negre, sub paza lor se execută lucrările din exterior, ei sunt cei care luptă în numele stăpânilor Spaar... O singură dată, unul dintre ei, scăpat ca prin minune de operaţie, a încercat să ne ajute. A fost depistat şi dus în *zona neagră*

pentru a fi transformat în materie organică... Înţelegi, fetiţo? Dacă aş avea cum... Dacă aş şti cum. Taci! Se opreşte ploaia... Putem fi interceptaţi. Să-ţi arăt ce ai de făcut în această *zonă verde*, atât de râvnita de toţi ceilalţi...

Prima noapte

Cărase sute de lădiţe cu morcovi. Palmele i se umflaseră de băşici usturătoare, iar muşchii reacţionau din ce în ce mai greu. Era convinsă că la următorul transport o să cadă şi, poate, acest lucru s-ar fi întâmplat, dacă Nuor nu i-ar fi strigat la un moment dat să treacă în alt sector. A primit o scară şi un recipient metalic pe care a fost nevoită să-l agaţe sus, pe ultima treaptă a scării. Până la semnalul de încetare a lucrului au cules citrice. Umplea recipientul, având grijă să nu lovească nicio fructă, apoi trebuia să coboare şi să depună totul pc o bandă rulantă.

Celelalte prizoniere lucrau resemnate, cu privirile pierdute, executând lucrările repartizate aidoma unor roboţi; niciun cuvânt, nicio mişcare în plus, nici cea mai slabă licărire de

interes pentru noua sosită.

Când una dintre ele a alunecat de pe scară, fracturându-şi piciorul, Ana a vrut să se repeadă, să o ajute. Braţul ferm al bntrânului a oprit-o la timp; un *caar* a apărut imediat şi doi supraveghetori, tropăind cu cizmele lor imense, au înşfăcat victima, au aruncat-o în vehicul, dispărând apoi cu aceeaşi viteză cu care apăruseră.

Un nou ropot de ploaie a întrerupt pentru câteva minute lucrul. Prizonierele au rămas pe locurilor lor, încremenite, cu ochii închişi, parcă mulţumite de şuvoaiele de apă care li se prelingeau pe trupuri.

Nuor s-a apropiat de scara fetei, strigând:

— Rămâi acolo! Nu mai face prostii! Vrei să ajungi în *zona neagră*?

— Voi nu mai sunteţi oameni? se cutremură fata.

— Exact, răspunse bătrânul, ştergându-şi cu dosul palmei apa care şiroia pe faţă. În fiecare zonă sunt doar unul sau doi prizonieri aleşi de Erna pentru a depune, cândva, mărturie. Pe această „plantaţie”, eu şi cu tine avem creierul normal; eu, pentru că *Spaar* are nevoie de cineva care să dirijeze lucrările de aici, iar tu, pentru că Erna te-a ales. Înţelegi? Dacă ei ar bănui acest lucru şi tu şi Erna aţi dispărea în *zona neagră*. Linişteşte-te! Presupunând că vreodată toţi prizonierii vor fi eliberaţi, doar câţiva vor reuşi să supravieţuiască. Cei „fără creier” nu au nicio şansă…

— Nu se poate, murmură fata, în timp ce pe obraji lacrimile se contopeau cu

ploaia. Erna este o... criminală!

— Nu! se înfurie bătrânul. Datorită ei, acum, în toate zonele avem oameni „întregi”, avem un plan şi poate vom reuşi să distrugem această îngrozitoare planetă! Aceşti *Spaar* sunt un pericol nu numai pentru civilizaţia noastră, sunt un pericol pentru întregul Univers. Trebuie să-i distrugem, chiar dacă noi, cei câteva sute, vom pieri! Dacă vom reuşi să avem şi printre supraveghetori...

— Nuor...

— Hai, spune repede. Peste patruzeci de secunde se opreşte ploaia.

— Eu... Eu am nişte prieteni care, fără îndoiala, mă vor căuta.

— Ştiu. Eram pe Pământ când v-aţi întors de pe Cameleon. Da, ştiu cum i-ai ajutat pe homocromi, am aflat şi despre întâlnirea voastră cu Gemma... Crezi că prietenii tăi...?

— Sunt sigură!

— Bine. Erna va afla şi va încerca... La lucru! S-a oprit ploaia.

Peste două ore, sunetul strident care anunţa încetarea lucrului s-a făcut auzit în toate ungherele „plantaţiei”. Una după alta, abia mişcându-se, prizonierele în salopete s-au adunat pe platoul de piatră.

Asistat de doi supraveghetori sosiţi cu un *caar*, bătrânul Nuor a verificat dacă cele o sută cincizeci de femei sunt prezente. Unul dintre supraveghetori a coborât din vehicul cu arma în poziţie de tragere, s-a apropiat de bietele fiinţe care abia se mai puteau ţine pe picioare, a defilat de două ori prin faţa lor, apoi, brusc, a ales două dintre ele, izbindu-le cu patul armei.

Cea mai în vârsta o susţinea pe cea mai tânără şi manifestarea aceasta de solidaritate atrăsese atenţia brutei.

— Lasă-ne! Putem munci! strigă femeia în vârstă şi, pentru o clipă, supraveghetorul a rămas interzis. Probabil se dezobişnuise ca vreuna din victime să gândească şi să reacţioneze.

A intervenit celălalt. Arma sa a intrat în funcţiune, dezintegrând-o într-o fracţiune de secundă pe recalcitrantă. Tânăra a fost târâtă de braţe şi aruncată în vehicul. Apoi a răsunat alarma care prevestea sosirea întunericului.

Înainte de a urca în celula din peretele de stâncă, Ana i-a aruncat o scurtă privire bătrânului Nuor. A avut impresia că trupul său scheletic stătea gata să se prăbuşească, în timp ce sub ochelarii enormi, ochii se cufundaseră

într-un torent de lacrimi.

Abia a doua zi, sub protecţia ploii, fata avea să afle că cele două femei fuseseră soţia şi fiica bătrânului Nuor...

Întunericul a sosit brusc, dens, înfricoşător.

Ghemuită pe patul din mica groapă, Ana privea ca hipnotizată cadrul uşii, aşteptându-se ca, în orice clipă, în pâcla neagră să apară un chip, sau o armă, sau...

„De asta nu au prevăzut celulele cu uşi; o uşă ar fi însemnat un dram de speranţă, câteva ore de izolare, o oarecare siguranţă”.

O irizaţie verde, anemică, abia ilumina interiorul grotei. Un pat, un duş cu raze, un modest grup sanitar, o nişă conţinând câteva recipiente cu alimente.

Când a realizat faptul că este strict supravegheată, a simţit un şarpe rece strecurându-i-se pe şira spinării. Reacţia sa nu semăna cu cea a unui om al cărui creier a fost „tratat”. S-a ridicat deci, a scos salopeta, a stat câteva secunde sub snopul de raze, apoi a tras din nişa recipientele cu alimente. A mâncat puţin, încercând să-şi înfrângă repulsia, după care s-a întins în pat. Închizând ochii, cu

inima bătând nebuneşte, se întreba dacă a reuşit să imite mişcările celorlalte prizoniere, dacă nu cumva mimica a trădat-o, dacă nu cumva ei şi-au dat seama că asupra creierului său nu se efectuase „tratamentul” obişnuit şi obligatoriu.

Probabil a adormit şi a visat. S-a trezit speriată, cu corpul acoperit de o transpiraţie rece. „Nu cumva sunt bolnavă?” se îngrozi ea, deschizând cu infinite precauţiuni pleoapele. Sub lumina verde celula dormita liniştită, iar perdeaua de întuneric astupa în continuare, tăcută, cadrul uşii. Recipientele, de alimente dispăruseră, fiind înlocuite cu altele, mai mici şi altfel colorate. Printre ele, cineva strecurase un tub cu suc de roşii. *Vizitatorul* îi acoperise corpul cu o ţesătură uşoară, pufoasă şi îi dezinfectase palmele acoperite de băşici sparte.

Nuor avusese dreptate. Erna risca în fiecare clipă, salvând creiere şi distribuind oameni în toate zonele. Probabil că *vizitatorul* era unul dintre aceştia şi primise sarcina să aibă grijă de ea. Alimentele conţineau, ca măsură suplimentară de siguranţă, un somnifer. Cineva avusese grijă ca doza ce-i fusese repartizată să nu fie prea mare.

A cuprins-o un sentiment liniştitor, de siguranţă; nu era singură, era apărată, îngrijită şi, când va sosi clipa eliberării, va fi în stare să lupte. Trebuie să afle cât mai multe despre aceşti *Spaar*... Trebuie să...

S-a cufundat într-un somn adânc, odihnitor; un somn adevărat.

Mesaj de la Erna

Primele ore ale „zilei” de muncă au trccut într-un ritm infernal; trezirea, micul dejun şi echiparea, ieşirea pe platou, sub „soarele” orbitor, repartizarea pe echipe, drumul, căldura sufocantă, aerul umed, irespirabil, apariţiile fulgerătoare ale echipajelor de supraveghetori care aruncau în *caar* prizonierele extenuate...

În sfârşit, ploaia! Ana a ridicat ochii spre bolta incandescentă, primind ca pe un dar binefăcător şuvoaiele de apă. Ştia acum că ploile dese, torenţiale, comandate de Nuor, erau necesare mai mult oamenilor decât plantelor. Dacă *Spaar* ar fi bănuit că ploile reci potoleau setea, stingeau arsurile pielii, acordau bietelor victime câteva minute de linişte, contribuind la reducerea numărului celor destinate *zonei negre*, probabil că ar fi

dispus declanşarea lor numai în orele de întuneric. Sau, poate bănuiau, dar atâta timp cât sistemul funcţiona, asigurându-le un flux neîntrerupt de substanţe, nu considerau ne cesar să intervină?

Furată de gânduri, fata nu a reacţionat „normal” la oprirea ploii şi strigătul puternic al bătrânului a speriat-o cumplit. S-a aplecat tremurând peste tufele de mure, aşteptându-se ca, din clipă în clipă, să fie înşfăcată şi aruncată în *caar* de supraveghetori.

Când a predat containerul plin cu fructe, a simţit aţintită asupra ei privirea unei femei şi a trebuit să facă un efort uriaş pentru a-şi înfrâna dorinţa de a se întoarce spre acea fiinţă care, fără îndoială, dorea să o contacteze. Nu era o capcană? Poate că ei o pun la încercare. Nuor o avertizase că, în afară de ea, celelalte prizoniere au fost aduse la o stare de inconştienţă totală; atunci, cui aparţinea privirea care îi ardea ceafa?

Până la următoarea ploaie, căldura a fost parcă mai greu de suportat, containerele cu fructe deveniseră grele ca plumbul, aerul ud, greţos refuza să oxigeneze sângele, accentuând cu fiecare minut care trecea senzaţia de vomă şi

tremurul muşchilor extenuaţi.

Atent, Nuor, s-a apropiat de fată şi, încruntat aspru, i-a „ordonat” să treacă în altă echipă. Ba chiar a izbit-o atât de tare, încât a făcut-o să-şi piardă echilibrul şi să se prăbuşească. Ajutând-o să se ridice, bătrânul i-a strecurat în palmă un minifon, strigând în acelaşi, timp, cu glasul său ascuţit, „Eşti o simulantă!”

Ana a ajuns în noua echipă exact în momentul când s-a declanşat ploaia şi, eliberată de teamă, strângând în palmă micul cilindru metalic, s-a întors spre prizoniera care o privea în continuare cu aceeaşi intensitate.

„Diana?!”

Strigatul i s-a oprit pe buze şi inima a început să bată nebuneşte. Cercetătoarea, echipată ca şi ea în acea oribilă salopetă verde, a zâmbit; un zâmbet abia schiţat, care a reuşit să-i transmită fetei forţa, curajul şi încrederea ce tocmai o părăsiseră.

„Diana, eşti aici?! Înseamnă că Traian şi Andrei şi Ax…”

„Liniştеşte-te, Ana, suntem cu toţii lângă tine. Vom reuşi!”

„Diana, ei sunt nişte monştri!”

„Ştiu. Dar, te asigur, vom reuşi.

Linişteşte-te! Rezistă!”

Nimeni nu ar fi putut să intercepteze şi să traducă dialogul purtat de cele două prietene; cei care le supravegheau, desigur, nu au dat nicio importanţă celor două prizoniere care, de la distanţă, sub şuvoaiele de apă, se priveau cu atâta intensitate.

Întunericul a venit parcă mai repede şi, pe platou înainte de a urca cele câteva trepte de metal, Ana a recepţionat semnalul prin care Diana îi transmitea că trebuie, de urgenţă, să se conformeze mesajului înregistrat pe minifon.

În grotă, după îndeplinirea ritualului obligatoriu – dezbrăcare, duş, cină – Ana s-a ghemuit pe pat, acoperindu-se peste cap cu ţesătura aceea albă şi pufoasă, care nu reuşea să oprească nici frigul şi nici lumina verde, obsedantă.

Introdus în ureche, minifonul a transmis: „Sunt Erna. Când vei primi această înregistrare, eu voi fi deja în *zona neagră*. Am devenit nefolositoare. Sper însă ca voi, cei pe care v-am salvat de „tratament”, să duceţi la bun sfârşit operaţia de distrugere a monştrilor *Spaar*. Singura voastră armă este oxigenul. Distruge celulele acestor creaturi.

Oamenii trimişi de mine în zone ştiu ce au de făcut.

Voi, care aţi rămas oameni, trebuie să scăpaţi. Ceilalţi nu mai contează. Ei, de fapt, nici nu mai există. Din *zona verde* doar tu şi Diana veţi ieşi. Nuor a refuzat. Bănuieşti de ce. În minutele când tu asculţi mesajul, Nuor distruge deja conductele de alimentare a monştrilor cu produsul plantaţiei. Se va declanşa alarma. Vor apare echipele de supraveghetori. Tu şi Diana veţi fi alese de un echipaj compus din trei membri. Să nu te împotriveşti. Ţi se va comunica, după aceea, misiunea pe care trebuie să o îndeplineşti.

Succes, Ana!”

Minifonul a amuţit, autodistrugându-se.

Imediat a izbucnit, crâncena, alarma şi, în aceeaşi secundă, lumina albă, orbitoare, fierbinte a năvălit peste grote.

Zonă interzisă

Ana a coborât din pat, a tras pe corp salopeta şi, sărind peste cele câteva trepte, s-a înghesuit printre prizonierele care deja apucaseră să iasă din celulă. A

apărut şi Diana. Din *caarurile* aflate pe platou, câteva zeci de supraveghetori izbeau în dreapta şi în stânga cu paturile armelor, aliniind femeile care, de fapt, erau aliniate, docile, cu feţele imobile şi ochii goi, inexpresivi.

Apoi, în mijlocul platoului, a fost aruncat Nuor.

Ochelarii, sparţi, atârnau într-o parte, faţa tumefiată şi plină de sânge era de nerecunoscut, dar bătrânul încă trăia. A încercat să se ridice, a primit o lovitură de cizmă şi a căzut, murmurând: „În zadar. Nimeni nu va mai putea reface conductele. Am distrus totul. În două ore, toate plantele vor muri. Stăpânii voştri nu vor mai avea…”

Supraveghetorul a apăsat pe trăgaci şi Nuor a dispărut pentru totdeauna.

Încordată ca un arc, Ana s-ar fi repezit fără îndoială spre uriaşul cu cască spaar, dacă braţele Dianei nu ar fi oprit-o „Ceilalţi au nevoie de noi – a şoptit cercetătoarea – şi tu ce faci?! Distrugerea serelor va trebui compensată prin intensificarea activităţii din *zona neagră*. Vor începe imediat să ne trieze. Stăpâneşte-te!”

Un *caar* a frânat brusc în faţa lor,

unul dintre cei trei supraveghetori aflaţi în el a coborât şi, izbindu-le cu ţeava armei, le-a obligat să urce în vehicul.

Alte câteva zeci de prizoniere fuseseră aruncate în celelalte *caaruri*. Lăsând pe platou şirul perfect aliniat al femeilor care, nepăsătoare, vor aştepta în aceeaşi ordine să fie transportate spre *zona neagră*, vehiculele au pornit în viteză printr-un nesfârşit lanţ de tuneluri.

Caarul în care se aflau Ana şi Diana încheia coloana.

La o intersecţie, un viraj brusc spre un coridor pustiu. O frână la fel de bruscă, apoi o voce cunoscută:

— Avem doar cinci secunde la dispoziţie. Echiparea! Costumele de supraveghetori din spatele vostru. Sunt goale!

— Traian?! strigă Ana.

— Eu sunt. Nu uitaţi să conectaţi aparatele de oxigen!

— Gata, raportă Diana, ajutând-o pe fata ale cărei degete, emoţionate, refuzau să o asculte.

Niciodată Traian nu a vrut să povestească în ce fel s-a descotorosit de „ocupanţii” celor două costume, fără ca cei din celelalte *caaruri* să bănuiască ceva.

În schimb, Andrei avea să privească admirativ, la cinematon, toate meciurile susţinute de prietenul sau. Ba, au existat la un moment dat nişte bănuieli că piticul s-a apucat, cu foarte mare încăpăţânare, să practice sportul.

— Ax pregăteşte *patrulele* pentru noi şi pentru cei care vor mai reuşi să ajungă la ele. Andrei este sechestrat în zona interzisă. Trebuie să pătrundem acolo.

După câteva manevre, *caarul* a ajuns din urmă coloana şi, o dată cu aceasta, a pătruns cu viteză în perimetrul *zonei negre*. În spatele lor, calea de acces a fost blocată automat.

Descărcate din vehicule, prizonierele erau imediat preluate de câteva benzi transportoare care rulau încet prin faţa unor oameni îmbrăcaţi în salopete negre. Şi aceştia, cu ochii lor cufundaţi parcă într-o ceaţă lăptoasă, cu mişcările lor mecanice, „ordonate”, erau desigur nişte victime lăsate în viaţă doar pentru a executa oribila operaţie.

Niciun sunet, nicio reacţie, nicio împotrivire. Dezbrăcate, purificate, prizonierele dispăreau pe rând într-un cilindru uriaş, transparent, plin cu un lichid vâscos, negru, care se agita

primindu-şi prada.

Degetul înmănuşat al Anei s-a încleştat de trăgaciul armei şi a fost, din nou, nevoie de intervenţia energică a Dianei. Când vehiculul lor a ajuns în dreptul rampei de descărcare, un supraveghetor s-a apropiat ameninţător.

— Nimic?! a urlat el.

— Mi s-a ordonat să aduc un transport din *zona interzisă*, a strigat la rândul său Traian, sărind din *caar* şi luând poziţia de drepţi. Am venit să raportez.

Supraveghetorul a rămas câteva clipe încremenit, parcă neştiind cum să reacţioneze, apoi a răcnit:

— Execută!

Ana avea să afle mult mai târziu, în faţa unei ceşcuţe plină cu ceaiul aromat preparat de Diana, că echipele de supraveghetori subordonate diferitelor zone ale navei-planetă nu se cunoşteau între ele, acţionând independent. Operaţiunile erau dirijate de un coordonator care nu considera necesar să informeze o zonă despre ordinul emis pentru altă zonă. În mesajul pentru Traian, Erna transmisese toate datele despre organizarea acestor supraveghetori, insistând asupra

coordonatorului. Punctul său de comandă se afla în *zona interzisă*; era singurul care avea acces la compartimentul ocupat de *Spaar*; era singurul care dirija cantităţile de oxigen, hrană, lumină, căldură şi apă necesare prizonierilor; el organiza atacurile asupra unor baze sau nave. În schimbul acestei puteri absolute, trebuia să furnizeze stăpânilor energie şi hrană. Un singur lucru nu-i fusese încredinţat: comanda giganticei planete-navă. Mai devreme sau mai târziu, coordonatorul avea să obţină, prin viclenie sau prin forţă, accesul la sistemul de dirijare. Atunci, cel care acum se mulţumea doar cu victime răzleţe, s-ar fi aruncat asupra Pământului, de unde, se pare, fusese alungat cândva, pentru experienţele criminale efectuate asupra unor semeni. Cu răbdare, Erna aflase toate acestea, apucase să le transmită prin mesajele imprimate pe minifoane, apoi, la capătul puterilor, nu a mai putut să se prefacă. A dispărut şi ea în *zona neagră*...

Caarul aluneca prin alte şi alte coridoare, urcând sau coborând. Din când în când, pe lângă el treceau ca fulgerul alte vehicule ai căror ocupanţi, în salopetele lor metalizate şi cu căştile pe

care sclipea cuvântul „spaar”, se îndreptau spre diferitele zone, cu misiuni numai de ei ştiute.

Fără să oprească şi fără să se întoarcă, Traian a aruncat peste umăr o salopetă albă.

— Ana, îmbracă asta. Te voi prezenta coordonatorului. Ultima prizonieră care l-a servit tocmai a fost trimisă în *zona neagră*.

— Eu...

— Execută. Nu avem timp. Cum intrăm în zonă, tu, Diana, vei sări din mers. Orice oprire este înregistrată acolo. Îl vei căuta pe Andrei care, împreună cu omul salvat de Erna, pregăteşte momentul când întreaga cantitate de oxigen depozitată în rezervoare va fi injectată în compartimentul Spaar. Dacă operaţia e gata, îi vei lua sub ameninţarea armei, pentru zona neagră. Trebuie să faci în aşa fel, ca acest lucru să se întâmple exact în momentul când eu voi fi cu acest *caar* în preajma ta. Ana, pune peste salopetă costumul de supraveghetor. După ce intrăm, îl scoţi imediat. Trebuie să-l facem inofensiv pe coordonator pentru trei minute. Nu-l putem dezintegra, pentru că *Spaar* ar afla imediat şi încercarea noastră nu ar mai avea nicio şansă. Am şi ajuns.

Şase supraveghetori păzeau intrarea în *zona interzisă* şi, ca la comandă, armele lor s-au îndreptat în aceeaşi fracţiune de secundă spre *caar*.

Traian a sărit din vehicul, fără armă, a luat poziţia de drepţi, strigând răguşit:

— Avem de preluat un transport pentru *zona neagră*. Urgenţă de gradul zero. Aştept.

Trei minute

Urgenţa de gradul zero nu putea fi pusă de nimeni la îndoială, mai ales în condiţiile alarmei generale care tocmai fusese declanşată. Dacă un *caar* cu supraveghetori se prezintă la intrarea în *zona interzisă* pentru a prelua un transport destinat importantei *zone negre*, înseamnă că misiunea fusese ordonată. Deci, vehiculul putea să-şi continue drumul.

La al doilea post de control au fost nevoiţi să predea armele şi de uniforme le-a fost agăţat câte un emiţător de identificare. Din acel moment, pe o hartă luminiscentă a zonei, cei trei urmau să fie urmăriţi fără întrerupere.

După prima intersecţie, Traian a

smuls emiţătorul şi l-a agăţat de bordul *caarului*.

— Planul se modifică, a spus el, îngrijorat. Prindeţi emiţătoarele voastre de banchetă în locurile pe care le ocupaţi. Ana, rămâi în salopeta albă. La semnul meu, sari. Diana, preiei conducerea *caarului*, îl găseşti pe Andrei şi pe celălalt om... Dacă la întoarcere, eu şi Ana nu vom fi lângă cabina transparentă, a coordonatorului, părăsiţi imediat zona. Andrei cunoaşte drumul spre Ax... Gata, sărim!

Vehiculul a dispărut în lumina albastră, tulbure, care marca intrarea în uriaşa grotă ce adăpostea *zona interzisă*.

În cădere, Ana, se lovise zdravăn la un picior şi, ajutând-o să se ridice, Traian i-a şoptit:

— Să nu şchiopătezi. Dacă din prima clipă nu-i placi coordonatorului, nu mai avem nicio şansă.

Stăpânindu-şi lacrimile, fata porni în faţa uriaşului său „supraveghetor” spre lumina albastră.

— Dacă te admite, coordonatorul o să-ţi facă semn să te apropii. În momentul când te vei apleca asupra lui, trebuie; să-i introduci cu precizie acest ac în bulbul

rahidian Din acel moment, trei minute coordonatorul se va comporta „normal”, fără însă să reacţioneze la ceea ce se va observa pe ecrancle din faţa lui. Doar trei minute! Dacă *Spaar*, care îl supraveghează în permanenţă, vor bănui ceva, nimeni nu va mai putea părăsi nava. Dacă reuşeşti, să nu părăseşti cabina în fugă. Ajungem…

Cabina transparentă, scăldată în lumina albastră, se afla chiar la intrarea în zonă. Un supraveghetor le-a barat drumul.

— Noua îngrijitoare, a anunţat ferm Traian. Fata a suportat „examenul” minuţios şi brutal efectuat de paznic, i-a auzit răsuflarea grea şi mârâitul admirativ, apoi s-a trezit izbită în interiorul cabinei transparente.

Zeci de ecrane aduceau în faţa unui omuleţ îmbrăcat într-o simplă salopetă albastră imagini din toate compartimentele şi zonele planetei-navă. În centru, pe un ecran uriaş, plutind într-un lichid negru, vâscos, câteva sute de „bile” transparente, gelatinoase, îşi schimbau mereu forma şi poziţia trimiţând până acolo, în cabină, prin ecran, un teribil flux hipnotic, care o făcu pe Ana să se poticnească, şi să se oprească

tremurând.

— Hai, vino, eşti frumoasă, răsună vocea omuleţului. Da, da, ai ghicit, ei sunt *Spaar*! Puterea lor nu are egal în Univers şi sunt mândru că îi pot ajuta să devină stăpânii absoluţi ai infinitului. Hai, apropie-te! Vreau să-ţi admir frumoşii ochi, să-ţi mângâi părul şi să mă bucur! Apropie-te!

Omuleţul vorbise fără să se întoarcă, arătându-i prizonierei doar chelia uriaşă, gâtul subţire, umerii costelivi şi degetele descărnate ale mâinii cu care o îndemna să-i asculte chemarea.

Ana a început să înainteze, dezlipindu-şi cu greu ochii de la ecranul prin care o „priveau” stăpânii *Spaar*; cei câţiva metri care o despărţeau de fotoliu păreau fără sfârşit şi acul strâns în palmă începuse să frigă.

A ajuns, s-a aplecat, şi-a lipit buzele de craniul pleşuv şi, în aceeaşi fracţiune de secundă, a înfipt acul. Mâna care îi cuprinsese umărul s-a retras brusc şi omuleţul a strigat:

— Eşti rece. Nu-mi placi. În *zona neagră!* Executarea!

Supraveghetorul a năvălit, a înşfăcat-o şi, târând-o, a scos-o din cabină.

— În *zona neagră!* i-a strigat el lui Traian, aruncând-o pe fată la picioarele „colegului” care aşteptase nemişcat, impasibil.

— Execut! a urlat la rândul său Traian, preluând victima.

Secundele treceau cu viteză ameninţătoare.

Când a apărut *caarul*, Traian străbătuse deja câţiva metri, cărând prizoniera în spate. A aruncat-o nepăsător în vehicul, şi, fără să privească la cei trei supraveghetori, a urcat la rândul său, strigând:

— *Zona neagră!*

Până la primul post de control, uriaşul a trecut în locul Dianei, Andrei şi omul de la oxigen au dezbrăcat costumele metalizate, rămânând în salopete albastre.

— Sunteţi grozavi, a murmurat piticul, ajutând-o pe Ana să-şi pună costumul de supraveghetor şi să-şi prindă emiţătorul.

— Taci! i-a ordonat Traian. Mai avem două minute...

După verificarea codului biologic al prizonierilor preluaţi, postul de control a retras emiţătoarele şi a înapoiat armele. Drumul era liber şi cei şase

supraveghetori postaţi la ieşirea din zona interzisă le-au făcut semn să treacă; fuseseră, probabil, anunţaţi că transportul era în regulă.

Traian a imprimat *caarului* viteza maximă, pereţii culoarelor devenind o lumină argintie, întreruptă din când în când de o linie neagră, iluzorie care marca o intersecţie sau gura unui alt tunel.

— Racordaţi sistemul! reuşi să articuleze Andrei. În curând, tot oxigenul va fi retras din galerii şi zone şi va fi injectat spre *Spaar*. Sper ca dispozitivul automat montat de noi să funcţioneze...

— Alarmă!

Intraseră în perimetrul de staţionare a patrulelor destinate incursiunilor piratereşti, fără să oprească la postul de control. Instalaţiile de siguranţă au intrat în funcţiune şi *caarul*, după o alunecare de câţiva metri datorită inerţiei, s-a oprit. Dar, în locul echipelor de supraveghetori, a apărut un singur om care alerga din răsputeri spre ei.

— E... Ax! a răbufnit Andrei, sărind din *caar*.

— Ce-i cu voi?! i-a luat în primire pilotul. Mai sunt doar douăzeci de secunde! Urmaţi-mă!

În zece secunde, gâfâind, au ajuns în *patrulă*.

Bolta de deasupra lor s-a deschis, permiţând decolarea fulgerătoare a celor patru nave.

Ana s-a descotorosit ultima de costumul metalizat şi de casca pe care literele „spaar” îşi pierduseră brusc strălucirea.

— Citi? a murmurat ea, privind cu ochii în lacrimi ecranul.

— Ştiţi ce luptă a fost? începu să turuie pilotul, manevrând comenzile *patrulei*. Paza era asigurată de vreo...

— Câţi au scăpat? repetă fata.

— Când am văzut că nu mai veniţi...

— Ax!

— Să-ţi povestesc cum am depistat „planeta”, cum am pătruns în interiorul ei, cum am fost repartizaţi de Erna şi cum eu, ajuns...

— Andrei, îl întrerupse hotărâta Ana, pe micul ei prieten, l-am întrebat ceva pe Ax. Trebuie să-mi răspundă. Trebuie!

— Acum!

— Bine, fie... Douăzeci...

— Erna şi Nuor ţi-au explicat că ceilalţi...

— Erna şi Nuor? Ceilalţi? se arătă

mirată Ana, privind-o ciudat pe Diana.

— Ana, te rog, îndrăzni Traian, dar fata nu a mai apucat să-i audă rugămintea. Se prăbuşise, leşinată, în braţele omului de la oxigen.

— Nu vă speriaţi, murmură acesta, îşi va reveni imediat. Este doar foarte... obosită. Aveţi un pic de apă? Eu sunt... am fost... eram... Sunt medic. Eram pe nava *Gynt* când... Numele meu e Sten... Soţia mea, Erna...

Ax a întors privirea spre ecran şi, se pare, a fost singurul dintre membrii echipajului *patrulei* care a văzut nava-planetă a piraţilor *Spaar* explodând...

CAPITOLUL ŞAPTE

XIBONII

Substituirea

Furios, Traian a părăsit platoul şi, abia ieşit de sub obiectivele camerelor automate de înregistrare, a aruncat cât colo echipamentul de protecţie.

A trecut val-vârtej pe lângă singurul său spectator, mai să-l dărâme şi, fără să se oprească, a smuls halatul şi prosopul

agăţate la îndemână pe culoar.

— Hei, grasule, ce înseamnă asta?! i-a strigat din urmă spectatorul, încercând să-l ajungă. Aşa se comportă un sportiv adevărat?

— Andrei, te rog să taci! Nu poţi să înţelegi.

— Ce să înţeleg? Că te-ai obişnuit să fii întotdeauna învingător? Întoarcc-te imediat la *xibon* şi cere-i scuze!

— Taci!

— Nu vreau! Opreşte-te şi întoarce-te la *xibon!* Ce dacă te-a învins? Nu auzi? Stai! Ce-o să zică juriul când o să primească înregistrarea meciului?

— Nu-mi pasă!

— Te descalifică, deşteptule!

— Înregistrarea! exclamă Traian, întorcându-se brusc spre micul său prieten. Ai spus... înregistrarea?

— Da, aşa am spus...

— Ce m-aş face fără tine? oftă uriaşul, dintr-o dată calm şi bine dispus.

— Îţi baţi joc de mine? se încruntă Ancţjrei.

— Nici vorbă. Ba chiar îţi mulţumesc din toată inima. Juriul mă va declara învingător...

— Grasule, nu ţi-e bine? Cu ochii mei

am văzut...

— Ah, ochii tăi! Sportul nu se numără printre pasiunile tale. Să mergem. Ne aşteaptă Ana.

— Nu mergem nicăieri! Să-mi explici acum şi aici! Ce nu au văzut „ochii mei?” Aerul tău victorios mă scoate din sărite!

— Înregistrarea, încăpăţânatule, nu pricepi?

— Nu.

— Adversarul meu... Cum să-ţi explic?... Am mai luptat cu *xiboni*...

— Şi ai mai fost învins!

— Şi am mai fost învins. Şi nu m-am supărat. Astăzi însă, am luptat cu un *xibon*... fals!

— Traiane, zău, ci febră. *Xibon* fals? Poate un... robot?

— Nu!

— Atunci?

— Nu a respectat nicio regulă şi a luptat cu... ură! Înţelegi? Cu ură! *Xibonii* adevăraţi, cei pe care îi cunosc eu, sunt incapabili de aşa ceva. Înregistrarea o să dovedească.

— Eşti un încăpăţânat şi un orgolios şi un...

— Ce ştii tu despre *xiboni?* se supără Traian, reluând cursa prin culoarul pustiu.

— Ştiu! strigă din urmă Andrei. Numai tu eşti în stare să crezi că „pierd timpul” în faţa cinematonului! Uite, dacă vrei, îţi povestesc totul despre această planetă... Un război nuclear şi această „oază” în care s-au adunat puţinii supravieţuitori... Expediţia lui Fyaar i-a descoperit şi, de atunci, Pământul încearcă să-i ajute... *Xibonii* nu acceptă o altă formă de energie în afara celei captate de la steaua *Anta*...

— Gata, gata, o să te sufoci!

— Păi dacă mă alergi în halul ăsta?!

— Chiar mă întreb de ce ai mai însoţit-o pe Ana până aici? Pe *Xibon*, nimic straniu, nimic misterios...

— Grasule, eşti un nesuferit! Sau poate îţi închipui că şi Ana a cerut să vină să te ia de aici tot pentru că este moartă după „locuri misterioase?”

— Ana a... cerut? se miră Traian, oprindu-se. Credeam că întâmplător a primit această misiune.

— Credeam... întâmplător, îl imită Andrei, gâfâind de mama focului. Dacă pe lângă muşchi ai avea şi puţin creier, viaţa ar fi mult mai frumoasă!

— Ascultă, isteţule, nu crezi că întreci măsura?!

— Nu cred.

— Eşti foarte sigur că Ana a cerut această misiune?

— Ei, da, foarte sigur, pentru că te iubeşte, deşteptule!

— Andrei, cu aşa ceva nu se glumeşte!

— Sunt convins.

— Ţi-a spus ea că...?

— Of, ce să mă fac cu tine? Eşti un primitiv?

— Ţi-a spus Ana că mă... iubeşte?

— Asta nu se „spune”, se... simte! înţelegi, omule? Ce folos că ai cucerit Universul, dacă ai uitat acest lucru esenţial?

— Uite unde-mi stătea filosoful?! Tot de la *cinematon* ţi se trage?

— Ţie ţi-ar trebui neapărat o lecţie de...

Traian nu a mai apucat să afle ce „lecţie” i-ar trebui, pentru că în următoarea clipă culoarul a fost inundat de zgomotul strident al alarmei. Un *caar* a frânat lângă ei şi doi *xiboni* le-au sărit în faţă.

De fiecare dacă când îi întâlnea, Andrei simţea un şarpe rece furişându-i-se pe şira spinării, deşi *xibonii* erau poate

cele mai paşnice fiinţe din Univers. Aspectul lor exterior, era însă înfiorător. Un craniu uriaş al cărui tegument galben pergamentos era întrerupt doar de cele două membrane auditive, un ochi rotund, sticlos, fără pleoape şi două buze subţiri prin care scoteau sunete scurte, melodioase; corpul numai muşchi, acoperit de un păr negru, scurt şi des se sprijinea pe două picioare extrem de scurte; două membre superioare, asemănătoare cu ale oamenilor, se terminau prin două „palme” prevăzute cu patru degete egale ca lungime.

Andrei a cuplat *traductorul* agăţat de centură şi sunetele emise de xiboni s-au transformat în cuvinte.

— Ai a fost substituit, explica unul dintre ei, extrem de agitat.

— Tu ai luptat cu altcineva, l-a informat celălalt pe Traian.

— Am… bănuit, reuşi acesta să articuleze. De ce?

— Încă nu ştim. Veniţi cu noi.

— Şi înregistrarea meciului?

— A dispărut! Veniţi!

L-au găsit pe Ai cu craniul despicat de o lovitură puternică, executată cu o lamă lungă şi ascuţită care zăcea alături.

Andrei s-a sprijinit, înfiorat, de peretele de stâncă, iar Traian, cu faţa galbenă şi buzele tremurânde, privea ca hipnotizat trupul căzut.

— Un *xibon* nu ar fi fost în stare să facă aşa ceva, murmură el.

— Un *xibon* a lovit, îl contrazise *traductorul*.

— De ce? Altcineva a vrut să lupte cu mine?

— Ai a fost suprimat şi substituit de cineva de DINCOLO, comunică trist unul dintre *xiboni*. Numai ei, acolo, au astfel de… arme, completă el, arătând lama.

— Cineva de… DINCOLO? Cine? De unde?! De ce?! răbufni Traian.

— Înregistrarea! se pomeni Andrei strigând. A avut nevoie de înregistrarea meciului. Înţelegi, Traiane?… Ana a urmărit meciul, l-a văzut pe cel cu care ai luptat şi, când acesta i-a adus înregistrarea, nu a avut nicio îndoială şi l-a primit în *patrulă!*

Urme de cenuşă

Sub cupola albastră, ferită de razele ucigătoare ale stelei *Anta* şi de uriaşele furtuni de cenuşă, *patrula* aştepta liniştită.

Câţiva *xiboni* o păzeau de la distanţă, tăcuţi, nemişcaţi, parcă miraţi de ceea ce se întâmplase.

Traian a sărit din *caar* şi, urmat de Andrei, a năvălit în navă; trapa lăsată deschisă parcă striga „aţi sosit prea târziu!”

Da, sosiseră prea târziu! Ana dispăruse, lăsând în urmă o dezordine cumplită care demonstra, fără nicio îndoială, că nu plecase de bună voie. Magazia fusese golită cu foarte mare grijă şi, o dată cu echipamentul şi rezervele de alimente, dispăruseră toate armele portabile. Blocul de comandă fusese defectat, iar semnalul de avarie clipea straniu, fulgerând cu lumina sa roşie chipurile îngrozite ale celor doi.

— Încetează! îi strigă Andrei lui Traian. Răscoleşti în zadar. Ana a fost răpită. E clar. Uite, a reuşit să defecteze comanda *patrulei* şi...

— De ce? mârâi uriaşul, continuând să controleze încăpăţinat compartimentele.

— De fapt, cred că au vrut nava. Ana s-a împotrivit şi...

— Cine?! Cine a făcut aşa ceva?! Pe *Xibon*, în afară de această „oază”, nu mai

există nimic; doar cenuşă şi radiaţii. Cine?

— Parcă au spus ceva despre „cei de DINCOLO”...

— Dacă există, o să-i găsesc! Pornim chiar acum!

— Cum? Nu avem nici costume de protecţie, nici arme, iar *patrula*...

— Nemernicii! Să anunţăm cea mai apropiată bază! Şi eu, care puteam să jur că *xibonii* sunt cele mai paşnice fiinţe din Univers!

— După cataclismul prin care au trecut şi pe care singuri l-au provocat..., medită Andrei, încercând să pună în funcţiune emiţătorul.

— Mişcă-te mai repede! strigă furios Traian, izbind cu piciorul lucrurile întâlnite în cale.

— În zadar! Priveşte, emiţătorul a fost blocat.

— Să nu-mi spui că tot Ana l-a defectat?!

— Nu cred...

— Urgent la *Ta!* Vom folosi emiţătorul *xibonilor*.

Ta, conducătorul micii colectivităţi refugiate în adâncurile planetei, îi aştepta. Faptul că se deplasase el însuşi până la nava pământenilor demonstra că era

deosebit de îngrijorat. Prin tradiţie, conducătorii *xibonilor* nu apăreau decât în cazuri foarte grave, care puteau afecta interesele şi existenţa întregii civilizaţii.

— Ştiu, ştiu, îi întâmpina el, fără să coboare din *caarul* său. Am sperat ca violenţa să fi dispărut pentru totdeauna de pe biata noastră planetă. M-am înşelat...

— Trebuie să anunţăm cea mai apropiată bază, se repezi Traian. Să trimită patrule şi arme, ca să-i puteam găsi pe „cei de DINCOLO!" Emiţătorul nostru...

— „Cei de DINCOLO?" susură *Ta*, uimirea sa fiind transmisă cu fidelitate de traductoare. De unde aţi aflat?

— Are vreo importanţă acum?!

— „Cei de DINCOLO", repetă *Ta*, privindu-l intens pe Traian. Cred că a sosit momentul să rezolvăm, pentru totdeauna, acest blestem al *xibonilor*. Am ordonat urmărirea lor, echipele de luptători fiind deja puse în acţiune. În cel mai scurt timp, vă promit, prietena voastră...

— Vom anunţa totuşi baza! se încăpăţâna Traian.

— Ei bine, eu, bătrânul *Ta*, te roagă să nu o faci. Ce vor zice prietenii noştri din Univers, aflând că pe *Xibon* sămânţa

violenţei nu a dispărut? Am promis în faţa tuturor că niciodată *xibonii* nu vor mai purta arme şi toţi ne-au crezut şi ne-au ajutat. Şi voi, pământenii, aţi făcut totul ca această „oază” să poată fi locuită până ce restul planetei va căpăta înfăţişarea pe care a avut-o cândva. Sunt dator în faţa urmaşilor mei şi în faţa urmaşilor urmaşilor mei să asigur perpetuarea speciei noastre atât de greu încercate. Pentru asta, avem nevoie de ajutor şi încredere. Semnalul vostru către una dintre baze va fi, vă asigur, condamnarea noastră la dispariţie...

— Şi Ana? întrebă apăsat Andrei, ferindu-se de privirea hipnotică a lui *Ta*. E în pericol, iar noi...

— Nu, nu, o vom salva! Cei de DINCOLO nu-i vor face niciun rău. Au nevoie de cunoştinţele ei în domeniul navelor. Dc asta au răpit-o. Dacă reuşeau să plece cu *patrula*, viaţa prietenei voastre ar fi fost, într-adevăr, ameninţată.

— Cine sunt ei? Cei de DINCOLO nu sunt tot *xiboni*?! strigă Traian, lăsând să se înţeleagă că, la urma urmelor, acum, pe toţi îi consideră duşmani.

— Tot *xiboni*, confirmă trist Ta. Ca şi noi, au scăpat din cataclismul nuclear, dar

au pornit pe alt drum. Consideră umilitoare poziţia noastră, acuzându-ne că am devenit un fel de „cerşetori” care trăim din mila celorlalte civilizaţii... Vor nave şi arme; vor să migreze pe o altă planetă; vor să devină puternici!

— Şi oare noi, oamenii, după ajutorul pe care vi l-am acordat, nu ar fi trebuit să ştim?!

— Ai dreptate, spuse *Ta*, resemnat. Urmaţi-mă. Emiţătorul nostru vă stă la dispoziţie... Civilizaţia noastră o să capete exact ceea ce merită. Urmaţi-mă...

Andrei a blocat trapa de acces în *patrulă* şi a sărit într-un *caar*, alături de Traian.

„Oaza” era de fapt o imensă depresiune, mărginită de un lanţ neîntrerupt de pereţi înalţi şi abrupţi. Numeroasele grote, cele câteva plante pipernicite şi o pânză freatică aflată la mare adâncime au asigurat, la început, condiţiile supravieţuirii. Când au fost descoperiţi, *xibonii* încercau cu ultimile forţe să reziste atacului nemilos al furtunilor de cenuşă care ameninţau să treacă peste crestele ce apăraseră depresiunea până atunci. Radiaţiile îşi făceau tot mai simţită prezenţa, *Anta*

pârjolea totul, atmosfera devenea din ce în ce mai săracă în conţinutul de oxigen atât de necesar *xibonilor* şi, dacă nu ar fi apărut expediţia lui *Fyaar*, nimeni, niciodată, nu ar fi aflat nimic despre tragedia acestei planete.

Ecranul protector construit de oameni peste pereţii de stânca a salvat „oaza” şi pe locuitorii ei care, într-un timp incredibil de scurt, au reuşit să se organizeze, transformând depresiunea şi adâncurile planetei într-un loc propice dezvoltării unei civilizaţii.

Gonind pe culoarele pustii, spre emiţătorul montat în singura construcţie ridicată în mijlocul depresiunii invadată de o vegetaţie stranie, o adevărată „fabrică” de oxigen, Traian a început să aibă unele îndoieli; oare încăpăţânarea sa nu va afecta, într-adevăr, relaţiile *xibonilor* cu ceilalţi? *Ta* i-a promis că o va salva pe Ana şi îi va nimici pe cei de DINCOLO De ce nu i-a acordat încredere? Nu cumva s-a purtat ca un „stăpân” în

faţa unor bieţi… cerşetori?

L-a privit întrebător pe Andrei, dar acesta, încruntat, încordat, a refuzat să-i răspundă; ochii săi au continuat să

urmărească, cu ciudată insistenţă, *caarul* din faţa lor, de parcă ar fi vrut să pătrundă în craniul uriaş al lui Ta, pentru a-i afla gândurile.

Când în mijlocul culoarului şi-a făcut apariţia *xibonul* echipat în costumul de protecţie executat din acea folie transparentă, metalizată, adusă de pe Pământ, cele două vehicule au frânat în acelaşi timp.

Andrei şi Traian au sărit din *caar*, ajungând din câţiva paşi lingă *xibonul* care tocmai raporta:

— I-am adus pe toţi. Poţi să-i vezi, *Ta*. Echipa lui *Wy* a fost distrusă. S-au luat după urmele de cenuşă, au căzut într-o capcană şi au pierit. Cei de DINCOLO aveau lame şi arme.

Într-o nişă a culoarului, cei cinci *xiboni* răpuşi alcătuiau o imagine de coşmar; trei fuseseră sfâr tecaţi de lame iar doi aveau piepturile străpunse de razele armelor, furate din *patrulă*.

— Nu puteţi să o salvaţi pe Ana! izbucni Traian.

— Au pierit cinci, dar am trimis cinci sute, murmură *Ta*. Chiar dacă vom dispărea până la unul, cei de DINCOLO vor fi nimiciţi. Pentru totdeauna! Dacă nu

vom reuşi, înseamnă că civilizaţia *xibonilor* este condamnată şi nimeni, din afară, nu va reuşi să ne ajute. Noi şi numai noi putem să ne salvăm! Urmaţi-mă la emiţător! Sper ca, până vor veni oamenii, să ne îndeplinim misiunea; nu vreau victime ale prostiei şi violenţei noastre!

— *Ta*, mormăi Traian, crezi că vei reuşi?

— Încerc.

— Vei reuşi! spuse brusc Andrei, luându-şi prietenul de braţ. Ai promis că o vei salva pe Ana şi noi, *Ta*, credem că vei reuşi. Vom aştepta în *patrulă*.

— Cum doriţi, spuse aspru *Ta*, făcând semn însoţitorilor săi să pornească vehiculul. Oricum, vă mulţumesc...

— Ce ţi-a venit? se burzului Traian, adus de Andrei, prin semne misterioase, în *celula izolată* a navei.

— „Urme pe cenuşă”, şopti piticul. Înţelegi?

— Nu! Şi nici nu vreau! Ştiu doar că Ana...

— Deşteptule, cum pot rămâne urme prin cenuşa aruncată ici-colo de furtunile care bântuie planeta?!

— Ţi-ai şi găsit momentul când să o

faci pe... detectivul! Cenuşa poate fi şi prin culoare! La urma urmelor, ce importanţă are?!

— Traiane, ascultă-mă şi nu mai ţipa. Se întâmpla ceva şi eu încă nu pot să înţeleg... Cei cinci răpuşi de lame şi de armele noastre; prea demonstrativ, prea repede... *Ta* părea într-adevăr impresionat... Invitaţia lui la emiţător suna convingător... Şi, totuşi... Nu ştiu de ce, dar am impresia că singurul pericol care ne pândeşte, pe noi şi pe Ana, este doar o... pierdere de timp.

— Eşti nebun!

— Poate... Am însă un plan. Mă ajuţi?...

Cu faţa la perete

În celula izolată a navei, Traian a ascultat încruntat, nerăbdător, mormăind furios, planul expus de Andrei.

— E o aberaţie! explodă el. Dacă *xibonii* ar fi cerut nave, nu ar fi fost refuzaţi. De ce să recurgă la asemenea metode? *Ta* putea obţine planuri şi materiale, fără să o răpească pe Ana, fără să ne sechestreze pe noi aici, adică fără violenţă!

— *Ta* a comunicat de la bun început că, deocamdată este împotriva dotării *xibonilor* cu *patrule*...

— Exact.

— De ce oare?

— Ştia că există cei de DINCOLO.

— Ei bine, eu mă îndoiesc că ar mai fi şi alţi *xiboni*, în afara celor din „oază”.

—- Cu alte cuvinte, *Ta* vrea să construiască o flotilă, fără ca celelalte civilizaţii să ştie? E absurd!

— Nu ştiu dacă *Ta* vrea asta, dar sunt sigur că cineva de aici are nevoie de planurile şi toate detaliile de construcţie ale *patrulei* noastre. Probabil au vrut să o convingă pe Ana să „dispară” împreună cu nava. Nu au reuşit. I-au inventat pe cei de DINCOLO, au aranjat şi nişte „victime”, ca totul să fie cât mai veridic, iar noi, reacţionând firesc, vom umbla de colo-cclo, neputincioşi, prin reţeaua de tuneluri, ne vom zbuciuma căutând-o pe Ana, timp în care *patrula* va fi foarte bine studiată... Apoi, după lupte crâncene despre care doar o să auzim, Ana va apărea, abia trezită dintr-un somn hipnotic, fără să ne poată spune unde a fost şi, mai ales, fără să ştie că între timp a dat relaţii amănunţite despre *patrulă*.

Vom pleca spre Pământ, convinşi că cei de DINCOLO au fost nimiciţi, mulţumiţi că pe *Xibon* totul este în regulă şi, după un timp, când *xibonii* vor năvăli pe vreo planetă, vom fi de-a dreptul stupefiaţi!

— Fantezii!

— Hai să-i zicem... cunoaştere,

— Prin... *cinematon?*

— Ironia ta e deplasată şi complet gratuită, grasule! în timp ce tu i-ai „cunoscut" pe *xiboni* doar pe ring, eu i-am studiat...

— Acum o să-mi spui că ai prevăzut pină şi această întâmplare?!

— Nu, o să-ţi repet că, analizându-i pe *xiboni*, cred că „fantezia" mea poate fi, din păcate, o... realitate.

— Şi dacă mergem chiar acum la emiţător?

— Nu ar părea înţelept din partea noastră... *Xibonii* nu trebuie să bănuiască nicio clipă că le-am înţeles jocul. Zău, Traiane, hai să încercăm ce am propus eu. Nu înţelegi că ne-au luat armele, costumele de protecţie şi alimentele ca să nu putem ieşi din zona „oazei"?

— Tocmai de asta cred în nevinovăţia lui *Ta* şi în existenţa celor de DINCOLO! Pricepi?! Am pierdut destul timp

ascultându-te! Mă duc la emiţător!

— Bine, mergem, dar să montăm întâi camerele video. Te rog. Sunt convins că imediat ce vom ieşi din *patrulă*, îşi vor face apariţia specialiştii lor.

— Când îţi intră o idee în cap…!

Au montat microcamerele în câteva puncte din interiorul navei, le-au mascat cum au putut mai bine, şi-au prins la încheietura braţului câte un receptor şi au părăsit *patrula* „uitând” trapa de acces deschisă.

Cei câţiva *xiboni* care patrulau sub cupola albastră i-au privit cu indiferenţă, dar nu cu acea indiferenţă specifică lor; păreau încordaţi, abia reuşind să mascheze o stranie adversitate.

— I-ai văzut? şopti Andrei, după ce au urcat în *caar*. Unde sunt *xibonii* tăi… paşnici?

— Din cauza noastră, mulţi dintre ei sunt răpuşi, răspunse Traian, întrerupând contactul traductorului.

— Din cauza noastră?

— Exact. Dacă nu ar fi fost răpită Ana, acest război cu cei de DINCOLO nu s-ar fi declanşat.

— Eh, grasule, oftă Andrei, atent la receptorul video.

Caarul intrase deja în labirintul de tunele în care domnea o linişte absolută, nefirească. Niciun vehicul de-al *xibonilor*, nici cel mai mic zgomot, nicio mişcare. Traian găsi de cuviinţă să comenteze:

— *Ta* i-o fi adunat pe toţi, să lupte contra celor de DINCOLO… Abia aştept să ajung la emiţător.

— Eşti un naiv, replică Andrei, fără să-şi dezlipească privirea de la emiţătorul video.

— Iar tu un încăpăţinat fără pereche! Dacă ar fi vrut doar să „fure” planurile *patrulei*, foarte uşor *xibonii* puteau să ne „adoarmă” pe toţi trei.

— Nu, nu, se încăpăţâna Andrei, când ne-am fi trezit de sub hipnoză, ne-am fi întrebat ce s-a întâmplat. Aşa, tot „spectacolul” are… martori. Vom comunica pe Pământ că Ana a fost răpită şi că *Ta* a făcut tot posibilul să o salveze, nimicindu-i fără cruţare pe cei de DINCOLO.

— Asta şi face! Ai şi văzut primele victime.

Când cei doi *xiboni* au apărut pe neaşteptate în faţa vehiculului, Traian abia a avut timp să frâneze, iar când Andrei a observat lamele strălucitoare, era deja prea târziu, braţele puternice ale unor

adversari nevăzuţi i-au înşfăcat pe la spate, smulgându-i din *caar* şi purtându-i pe sus, aproape de bolta înaltă, spre o celulă de piatră, în care au fost aruncaţi fără niciun menajament.

După ce trapa metalică s-a închis în urma agresorilor, Traian, care se lovise zdravăn la un genunchi, l-a ajutat pe micul său prieten să se ridice, strigând furios:

— Erau de DINCOLO? Nu au vrut să ajungem la emiţător!

— Grasule, când m-au prins de încheietura mâinii mi-au sfărâmat receptorul. Al tău funcţionează?

— Nu! Aşa-mi trebuie, dacă m-am luat după tine! Trebuia să plec de la bun început cu *Ta*.

— Eşti sigur că *Ta* e străin de ceea ce ni s-a întâmplat?

— Mai lasă-mă în pace cu deducţiile şi teoriile tale!

— Ne-au stricat microreceptoarele, ca să nu ştim ce se întâmpla cu *patrula*.

— Ba ne-au adus aici, ca să nu ajungem la emiţător!

— Au rezolvat două probleme, dintr-o singură mişcare. Când vom fi eliberaţi – sunt sigur că vom fi „eliberaţi”! — totul va fi terminat. Vom urca în patrulă şi vom

pleca spre Pământ, mulţumiţi că...

— Iar începi?! se burzului Traian, încercând rezistenţa trapei. Mai bine să punem în funcţiune traductoarele, poate vom fi auziţi de *xibonii* lui *Ta*. Dacă ies de aici, ştiu ce am de făcut şi te sfătuiesc să nu mai scoţi un cuvânt.

Abia deschise, traductoarele au adus la urechile celor doi o voce care, se pare, repeta de mult cuvintele: „Daca recepţionaţi, răspundeţi... Dacă recepţionaţi, răspundeţi... Dacă recepţionaţi...”

— Te auzim, se grăbi Traian, privindu-l aspru pe Andrei.

— În sfârşit, şopti vocea. Vă întoarceţi imediat cu faţa la perete şi rămâneţi în poziţia asta, până voi pleca. Vreau să vă ajut...

— O capcană..., încercă Andrei

— Taci!

— V-aţi întors cu faţa la perete? întrebă vocea, parcă nerăbdătoare şi speriată în acelaşi timp.

— Da, confirmă Traian, obligându-l pe micul său prieten să se conformeze.

Au auzit trapa lunecând în locaşul ei şi au simţit prezenţa *xibonului*.

— E mai bine pentru voi să nu ştiţi

cine sunt, se explică acesta. Trebuie să ajungeţi cât mai repede DINCOLO!

— Nu avem arme şi nici costume de protecţie, iar *Ta* ne-a promis... încercă Andrei, dar fu întrerupt cu brutalitate de *xibon*.

— Voi trebuie să ajungeţi acolo! Nu aveţi ne-voie de echipament de protecţie pentru că DINCOLO este... Veţi urmări semnul galben făcut de mine pe culoare. Deja o copie a navei voastre se află în lucru.

— *Ta* ştie?! Să anunţăm o bază! strigă Traian.

— Nu te întoarce! Cu faţa la perete, am zis! Oare nu aţi înţeles că nu veţi ajunge niciodată la emiţător?

— De ce faci asta? se interesă Andrei, cu nasul lipit de piatra rece.

— Pentru *Wy!* Şi pentru ceilalţi... Grăbiţi-vă f Vă las, drept armă, o lamă... Grăbiţi-vă...

Respiraţia grea a *xibonului* a dispărut şi, când cei doi prizonieri au întors faţa de la perete, au văzut prin trapa larg deschisă doar culoarul pustiu. O lamă strălucitoare îi aştepta, aruncată pe podea

Semnul galben

— Ei, acum mă crezi, grasule? murmură Andrei, privind cu teamă arma.

— Am pierdut destul timp cu „teoriile” tale! Să mergem!

— Nu! Nu atinge lama! sări Andrei, apucându-şi prietenul de braţ.

— Ţi-am spus să mă laşi în pace!

— Dacă nu ştii să o foloseşti, o astfel de lamă se întoarce împotriva ta! într-un documentar la *cinematon*...

— Mă scoţi din sărite, scrâşni Traian, ferindu-se totuşi să atingă arma. De unde ai mai scos şi prostia asta?

— Te rog, las-o acolo. Ne vom descurca şi fără ea. Vom încerca să ne descurcăm şi fără ea. Te rog! Deja mi-a venit o idee... Ştii de ce *xibonul* a marcat drumul pe care ar trebui să-l urmăm printr-un semn... galben?

— Eu ştiu că trebuie să ajung eât mai repede la Ana!

— Ascultă, grasule, *xibonii* nu percep această culoare. Mergem întâi la patrulă!

— De ce? Să ne vopsim în galben?

— Exact.

— Crezi că ne vor lăsa să...?

— Au blocat drumurile care duc spre

emiţător... După ce ne-au stricat receptoarele video, faptul că noi vom apare acolo, nu-i va interesa prea mult. În orice caz, nu avem altă soluţie... Trebuie să reuşim să ajungem în *patrulă*. Apoi...

Aceleaşi culoare pustii şi reci care, acum, străbătute pe jos, păreau fără sfârşit.

Andrei abia reuşea să se ţină după prietenul său, gâfâind de mama focului şi rugându-l, din când în când, să încetinească ritmul.

— Eu nu sunt un... sportiv, se justifică el.

— Am pierdut destul timp, i-o reteză Traian. Şi numai din cauza ta!

S-au oprit doar o dată, când la o intersecţie au zărit un minuscul semn galben.

— *Xibonul* nu ne-a minţit! se bucură Traian, uata să porncască pe culoarul indicat de semn.

— Întâi la *patrula*, îi aminti Andrei. Te rog!

Înainte de a pătrunde sub cupola albastră a rampei de lansare, au studiat cu atenţie împrejurimile; aceeaşi linişte, aceeaşi încremenire. În cele câteva minute cât au aşteptat ascunşi, niciun *xibon* nu şi-

a făcut apariţia, fiind absenţi până şi cei care, de obicei, asigurau paza.

— Ciudat, şopti uriaşul.

— „Obiectul” nu-i mai interesează, explică Andrei. Să mergem.

Din câţiva paşi au fost în interiorul *patrulei*. Da, cineva mai fusese pe acolo, după plecarea lor şi, în primul rând, avusese grijă să scoată din funcţie microcamerele video. Urmele vizitatorilor rămăseseră peste tot, din cabina de comandă şi până la rezervorul de energie.

— Ce tot răscoleşti? s-a burzuluit Traian. Prepară mai repede culoarea!

— Nu mai înţeleg nimic. Dacă au „copiat” nava, înseamnă că acţiunea s-a terminat. Ar fi trebuit ca Ana să fie aici. De asta te-am rugat să…

— Andrei! Îţi dai seama ce spui?! se înfioră Traian. Dacă Ana a păţit ceva, să ştii…

— Un *xibon!* a apucat să strige Andrei, observând umbra apărută în spatele prietenului său.

Înainte ca agresorul să apuce minerul lamei, Traian s-a întors ca un resort şi, disperat, l-a prins în menghina braţelor sale, aplicându-i una dintre figurile care, pe ring, îl scoteau mai întotdeauna

învingător.

Surprins, *xibonul* nu a avut timp să riposteze şi, după câteva secunde, zăcea inconştient pe podeaua cabinei.

Speriat, Andrei a comandat blocarea trapei de acces, declanşând, în acelaşi timp, şi sfera de protecţie.

— Unde-i faimoasa ta culoare galbenă? strigă Traian.

— Imediat, îngăimă piticul, trebuie să programez amestecul... Gata, să trecem sub „duş”. Razele ne vor colora hainele şi pielea în galben... Nu e niciun pericol... Efectul va dura exact cinci ore... Cred, cred că *xibonul* ne-a urmărit tot timpul. Numai de nu ar mai fi şi alţii, afară... În mod normal, acum, după ce şi-au atins scopul, *Ta* şi ceilalţi ar fi trebuit să ne lase în pace... Oare nu-şi dau seama că dispariţia noastră va declanşa alarma şi că în faţa flotilelor noastre nu au nicio şansă?... Nu mai înţeleg nimic...

Sub „duş”, cei doi au devenit făpturi stranii, la care până şi albul ochilor se colorase în galben, un galben intens, strălucitor, aproape fosforescent.

— Gata? făcu nerăbdător Traian, ieşind de sub snopul de raze.

Reîntorşi în cabină, au constatat că

xibonul îşi revenise.

Andrei a încremenit parcă hipnotizat de lama pe care acesta o flutura ameninţător. A avut totuşi puterea să-l oprească pe Traian, care vroia să se repeadă asupra lui.

Xibonul i-a privit cu ochiul său uriaş, fără să-i vadă, a trecut ca o vijelie prin toate compartimentele navei, apoi s-a năpustit spre trapa pe care Andrei abia a avut timp să o deschidă.

— Am reuşit, oftă el. Într-adevăr, nu percep culoarea galbenă.

— Nu erai sigur?

— Nu prea… Doar am bănuit. Pe *Xibon* nu există, în mod natural, această culoare.

Au ieşit din *patrulă* fără să desfiinţeze sfera de protecţie, au blocat trapa de acces şi, după ce s-au convins că platoul de sub cupola albastră este pustiu, s-au furişat spre culoarul care ducea spre semnul galben

Xibonul dispăruse, convins probabil că cei doi oameni, după ce-l atacaseră, au fugit şi s-au ascuns.

— Nu trebuia să lăsăm în funcţiune sfera de protecţie, mormăi Traian, aproape alergând prin labirintul de

coridoare. Dacă se apropie vreun *xibon?* Va fi dezintegrat.

— Să nu se apropie, răspunse, gâfâind, Andrei. La urma urmelor, acum e firesc să ne… apărăm. Ei ne-au atacat şi noi am reacţionat… Sau, poate, mai crezi încă în intenţiile „paşnice” ale acestor fiinţe?

Traian nu a mai avut timp să răspundă şi, în ultima secundă, a reuşit să-l smulgă şi pe Andrei din faţa *caarului* ce apăruse, pe neaşteptate, în faţa lor

Ascunşi într-o nişă, lipiţi de podea, au asistat la oprirea vehiculului, la coborârea celor doi *xiboni* înarmaţi cu lame, contrariaţi şi furioşi, în timp ce traductoarele transmiteau dialogul lor:

— A fost un obstacol, altfel *caarul* nu ar fi frânat automat.

— Şi totuşi, nu e nimeni. S-o fi defectat ceva… Să mergem, *Sy!* Am primit ordin să-i găsim neapărat pe cei doi.

— Nu e nicio defecţiune! se încăpăţâna *Sy*, controlând sistemul de comandă al vehiculului. Ceva, sau cineva, a fost aici, în mijlocul tunelului. Să căutăm!

— Pierdem timpul. Şi aşa l-ai înfuriat pe *Ma* lăsându-te surprins şi învins

prosteşte.

— Nu înţelegi că luptătorul acela...?!

— Tu nu înţelegi nimic! După ce au scăpat – o să aflăm noi cum! — din celulă, s-au dus direct la navă, singurul loc unde se simt în siguranţă. Nu pot fi decât tot acolo. Să mergem! Hai, urcă!

Caarul dispăruse de mult, Andrei abia îndrăznea să răsufle, iar Traian, după un timp, s-a hotărât să se ridice.

— Vor fi dezintegraţi de sferă, spuse el, încruntat, neliniştit.

— *Ma*... *Ma*... Ştii cine-i *Ma*? întrebă Andrei, surescitat. E al doilea după *Ta* în ierarhia lor, a *xibonilor!* Ce-ţi spuneam eu? Nu există cei de DINCOLO!

— Taci! Să găsim semnul galben, să vedem unde ne duce! Teoriile, la urmă! Ai grijă, vom înainta numai pe lângă pereţi! Nu trebuie să riscăm o altă întâlnire cu vreun *caar*. Am scăpat acum ca prin urechile acului...

Galeriile bine întreţinute, puternic luminate, în care oxigenul era pompat din abundenţă, au rămas în urmă.

Misteriosul semn i-a condus într-un labirint de coridoare din ce în ce mai întunecat, cu pereţii nefinisaţi, cu bolta neprotejată, din care se cernea un praf

înecăcios, cu fisuri şi surpări periculoase, procentul de oxigen fiind tot mai scăzut.

— Semnul ăsta e o... capcană, comentă Andrei cu glasul atât de coborât, încât prietenul său nici nu-l auzi.

Respirau din ce în ce mai greu, broboane mari de transpiraţie izvorau din pielea galbenă, picioarele nu mai vroiau să-i asculte.

— Să ne întoarcem, imploră piticul, agăţându-se de braţele lui Traian. Tunelul ăsta nu duce nicăieri... Nici *xibonii* nu pot trăi fără oxigen... Nu vezi? Pe aici nu a mai trecut nimeni de multă vreme...

— A trecut cel care a făcut semnul, răspunse încăpăţinat uriaşul. Vom trece şi noi!

Când au văzut blocul de piatră care le bloca drumul, s-au oprit, fără să îndrăznească să se uite unul la altul. Andrei s-a rezemat, sfârşit, de perete, murmurând deznădăjduit:

— A fost o capcană... Ţi-am spus... Nu vom avea putere să ne întoarcem... De fapt, cred că deja ne-au retezat orice posibilitate de retragere... Atât de simplu... O surpare şi gata... Fără oxigen...

— Taci, îl apostrofă, moale, Traian. Mai bine priveşte.... Semnul galben... Un

cerc, cu un punct în mijloc.... Parcă ne spune că dincolo de acest bloc... DINCOLO?!

— Ei şi?! Noi doi nu-l putem da deoparte...

— Trebuie să existe o posibilitate. Înţelegi? Eu cred în cel care a riscat, desenând semnul galben... Dacă aceasta e „poarta” care duce DINCOLO, trebuie să se deschidă cumva.

— Grasule, cum poţi fi atât de naiv? Capcana e perfectă!... O să aşteptăm, o să tot aşteptăm, până ce oxigenul... Poate, după aceea, vor deschide „poarta”... Dacă există o astfel de poartă...

— Ai altă soluţie?! De obicei eşti plin de idei... Dacă te-ar vedea Ana, Diana sau Ax, jeluindu-te în halul ăsta, ar fi convinşi că „ţincul” nostru, curajosul şi optimistul nostru Andrei a fost doar un falnic „balon”, care s-a dezumflat la o banală înţepătură! Să-ţi fie ruşine! Asta-i!

„Ţincul” şi-a privit prietenul uimit, şi, într-un târziu, ştergându-şi două boabe de lacrimi izvorâte îndărătnic de sub pleoape, a mormăit:

— Dar ştii că te pricepi să faci morală, grasule? Cine se jeluieşte?

— Eh, mi s-a părut, oftă Traian,

încercând un zâmbet care nu-i reuşi deloc. Nu-i aşa?

— Bineînţeles! Mereu ţi se năzare câte ceva! Îţi aminteşti cum pe *Skyt*...

— Sst! Se apropie un *caar!* La perete! Culcat!

Dincolo

Vehiculul a încetinit doar şi, fără să oprească, a trecut pe sub blocul de piatră care s-a ridicat cât să permită trecerea lui şi a celor patru *xiboni* înarmaţi cu lame.

— Ai avut dreptate, murmură după un timp Andrei, privind ca hipnotizat „poarta”. Dacă ne agăţam de *caar*...

— Aşa, isteţule, acum îmi placi, şopti la rândul său Traian. A reintrat în funcţiune „fabrica” ta de idei?

— Nu s-a oprit nici pentru o secundă şi, ca dovadă, te sfătuiesc să faci tot posibilul să scuturi de pe tine stratul de praf. Până apare un alt *caar*, trebuie să fim perfect curaţi, altfel vom deveni „vizibili”.

Au trebuit să aştepte aproape o oră.

Timpul parcă se dilatase, lovindu-le dureros timpanele cu scurgerea sa greoaie; un dangăt de clopote şi lovituri de tobă pe care cu eforturi disperate încercau

să nu le mai audă, să le alunge.

„Poarta” s-a mai deschis de două ori, lăsând să iasă *caaruri* încărcate cu *xiboni* înarmaţi şi, spre norocul celor doi pământeni, câte un val de oxigen.

În sfârşit, a apărut şi vehiculul aşteptat. Postaţi la pândă de o parte şi de cealaltă a tunelului, Andrei şi Traian l-au lăsat să se apropie şi, când a încetinit viteza, au sărit, agăţându se de el.

Xibonii au simţit impactul dar, până să reacţioneze, *caarul* trecuse deja dincolo de blocul de piatră.

— Ce-a fost? întrebă neliniştit unul dintre *xiboni*. Parcă ne-am lovit de ceva.

— Să oprim, fu de părere un altul. Mi s-a părut că aud un geamăt acolo, în spatele meu.

— Nu e nimeni, hotărî conducătorul lor. Măreşte viteza! ordonă el celui de al patrulea *xibon*, privind peste umăr, drept în ochii lui Andrei. Sau, poate, a început să vă fie teamă?!

— *Sy* şi *Ow* au fost dezintegraţi când au încercat să se apropie de nava lor...

— Au meritat-o! strigă cel ce părea a fi conducătorul echipei. *Sy* s-a lăsat învins de un om, după care, în loc să rămână de pază, a părăsit zona, iar *Ow* s-a repezit cu

caarul direct spre *patrulă*, fără să se asigure...

— Au crezut că oamenii nu mai sunt acolo.

— Au crezut?! Unde să se ducă? Toate căile de acces spre *Ta* sunt păzite şi în altă parte nu au unde să se ascundă. Sunt, desigur, în navă, unde nu au decât să aştepte până ce *Ma* va hotărî ce este de făcut.

— E adevărat că soţia lui *Wy* i-a eliberat? întrebă timid unul dintre *xiboni*

— Nemernica! urlă conducătorul. A crezut că poate scăpa de mânia lui *Ma?* Eu, cu lama asta am executat-o! I-a eliberat ca să răzbune moartea lui *Wy!* Nu a înţeles că, în faza aceea, *Ta* trebuia convins; nu a înţeles că scopul luptei noastre este atât de măreţ, încât dispariţia unora dintre noi nu are nicio importanţă!

— A lăsat prizonierilor şi o lamă? interveni din nou timidul.

— Nemernică şi proastă! Oamenii nu ştiu să folosească armele noastre! Nu ştiu şi nu pot! *Lama* a fost găsită în celulă.

Traductoarele îşi făceau cu prisosinţă datoria, reproducând nu numai sunetele emise de *xiboni*, ci şi stările lor emoţionale. Traian şi Andrei ascultau

încordaţi, menţinându-se cu greu pe locurile imposibile pe care reuşiseră să le ocupe la spatele *caarului*.

La un moment dat au vrut chiar să-şi dea drumul, dar viteza era prea mare şi, spre norocul lor, au renunţat. Dacă ar fi sărit din vehicul, nu ar fi apucat să mai ajungă la a doua „poartă” care aştepta la capătul uriaşului tunel. Nu ar mai fi ajuns pentru că, în afară de verificarea optică şi sonoră a tuturor celor ce străbăteau distanţa dintre cele două porţi, ca o măsură suplimentară de securitate, *Ma* ordonase să fie distrus, pe loc, oricine ar fi încercat să străbată culoarul fără un *caar*. Se pare că *Ma* avea mai multă încredere în *caarurile* echipate cu dispozitive speciale de identificare, decât în *xibonii* săi.

După ce au trecut de a doua „poartă” – o trapă masivă din metal, care s-a ridicat fără nici cel mai mic zgomot – Andrei şi Traian s-au pomenit într-o grotă imensă, luminată feeric, plină de instalaţii care produceau un zgomot infernal. Câteva zeci de nave, diferite de *patrulă* doar prin dimensiunile mult mai mari, ocupau tot spaţiul, fiecare aflându-se aproape de stadiul final al execuţiei. Sus, sub bolta de

piatră, câţiva *xiboni* pregăteau deja momentul când flotila va trebui să evadeze.

Desprinşi de vehiculul care îi transportase până acolo. Andrei şi Traian priveau, muţi de uimire, la neaşteptata „uzină”. Instalaţiile şi cei câţiva *xiboni* care se zăreau printre ele lucrau cu o viteză uluitoare şi, fără îndoială, momentul când va fi declanşată operaţiunea de cucerire a unei alte planete, mult mai prielnică decât *Xibon*, nu putea fi prea departe.

— Grasule, susură Andrei, deconectând *traductorul*, cred că te gândeşti la acelaşi lucru ca şi mine. De asta aveau nevoie de timp... Priveşte... Aveau totul pregătit, de multă vreme... Cum au obţinut modelul?... De ce tocmai o navă de pe Pământ?... Traiane, înţelegi? *Xibonii* s-ar adapta imediat la noi...

— Taci, se înfioră Traian, nu pot să cred.

— Nici când vezi cu ochii tăi ce se pregăteşte aici?!

— S-o găsim pe Ana. Asta, în primul rând! Hai!

După o oră de căutări zadarnice, s-au convins că fata nu a fost adusă acolo şi

Andrei, furios, a exclamat:

— E la *Ta!* Sau poate continui să susţii că *Ta* e străin de toate acestea?

— Am văzut două *caaruri* libere. Luăm unul şi…

— După primii metri te vei poticni! Nu am văzut niciun vehicul „gol” părăsind grota.

— Atunci?!

— Traiane… De aici putem ieşi doar într-un singur mod… O singură şansă, mai subţire ca un fir de păr… Trebuie să distrugem toate navele şi toate instalaţiile…

— Ai înnebunit?!

— Eram sigur că vei reacţiona aşa… Dar, gândeşte-te bine… Dacă-i lăsăm să termine, viaţa noastră nu va mai valora pentru ei nimic. Nu vor mai avea nevoie nici de Ana, de la care, sunt sigur, acum storc toate informaţiile despre conducerea navelor, despre bazele de aterizare de pe Pământ, despre Centura de Apărare…

— De acord, îl întrerupse nerăbdător Traian. Cum facem?

— Deja am un plan... Nu am făcut niciodată aşa ceva, dar la *cinematon*...

Zgomotul din uriaşa grotă a încetat brusc şi cei doi, speriaţi de liniştea cumplită care năvălise peste ei, au dat drumul la *traductoare*, ghemuindu-se după soclul de metal al unui reflector. O voce anunţa răspicat:

— *Xiboni*, am fost trădaţi. Cineva a marcat drumul spre voi, folosind culoarea interzisă. Nu ştim dacă cei doi pământeni nu se află acum printre navele noastre. Trebuie să-i găsim şi să-i distrugem. Întrerupeţi orice altă activitate. Vă voi trimite echipe speciale şi detectoare pentru culoarea interzisă. Bănuim ca au folosit această culoare ca să devină invizibili pentru noi. Căutaţi-i şi distrugeţi-i!

— Nu e vocea lui *Ta*, constată Traian, de parcă în acel moment acesta era singurul lucru important.

— Traiane! îi strigă Andrei, deconectând *traductoarele*. Mai avem doar câteva minute! Vezi *patrula* aceea? Pare a fi fost terminată. Dacă au executat o copie fidelă, şi cred că au executat-o, e singura noastră salvare. Trebuie să ajungem la ea!

Câţiva *xiboni*, alertaţi de imprudentul Traian care vorbise lăsând *traductorul* în

funcţiune, se apropiau ameninţători.

Strecurându-se cu chiu cu vai prin reţeaua instalaţiilor, ferindu-se să intre în raza de acţiune a periculoaselor *lame*, Andrei şi Traian au reuşit să ajungă lângă *patrulă*. Atent, gata de atac, un *xibon* păzea trapa de acces. Înţelegându-se din priviri, urmăriţii s-au despărţit şi, în momentul în care Andrei a atras atenţia paznicului, răsturnând câteva piese clădite din stânga lui, Traian s-a repezit, făcându-l inofensiv în mai puţin de o secundă.

Au sărit apoi în navă, comandând imediat blocarea trapei.

În timp ce Traian verifica dacă armamentul de la bord este în stare de funcţionare, Andrei a declanşat sfera de protecţie. Pe ecranul de pe pupitrul de comandă au putut vedea cum primii *xiboni*, încercând să treacă prin sferă, sunt dezintegraţi, ceilalţi mulţumindu-se să agite furioşi *lamele*, fără să îndrăznească să se apropie.

— Nu ar fi trebuit să „copie” şi sferele de protecţie, spuse Andrei, înfiorat de imaginile de pe ecran. Probabil nu au apucat să afle de la Ana că aceste sfere sunt potrivnice oricăror fiinţe, în afara oamenilor...

— Am activat armamentul. Funcţionează. Ce facem? Ne vor ataca ei, cu armele de pe celelalte *patrule!*

— Aşteaptă doar o clipă.

Conectând *traductorul* la emiţătorul navei, Andrei a spus:

— „*Xiboni*, aveţi la dispoziţie trei secunde pentru a părăsi grota. Apoi, vom deschide focul asupra tuturor instalaţiilor de aici. Trei secunde!”

— Şi... Ana?!

— Nu se vor atinge de ea. Este un ostatec foarte preţios. Poate oricând să le furnizeze alte planuri şi, de ce nu, poate fi „negociată” în cazul unui conflict cu Pământul... Traiane, *xibonii* s-au retras spre poartă. Deschide focul!

De la primele explozii, *xibonii* s-au aruncat în *caaruri*, dispărând în viteză prin uriaşa poartă de metal.

Apoi, s-a declanşat infernul; rezervele de energie pregătite pentru decolare s-au activat, imensa grotă devenind un vulcan în plină erupţie. Calota de piatră s-a sfărâmat, lăsând să zboare spre steaua *Anta* sau să se rostogolească în cenuşa planetei tot ceea ce *xibonii* adunaseră acolo.

Apărată de sferă, nava în care se

adăpostiseră Andrei şi Traian a fost aruncată împreună cu milioanele de fragmente lichefiate şi s-a rostogolit prin vârtejurile de cenuşă, purtând cele două trupuri inerte, în care viaţa abia mai pâlpâia...

Renunţă să mai fii pilot

Andrei şi-a revenit cu greu. Tot corpul îl durea înfiorător, ceaţa lăptoasă în care se cufundase nu voia cu niciun chip să dispară, iar urechile refuzau să capteze vreun sunet. „Sfera de protecţie ne-a apărat – gândi el, – dar cine ştie unde am fost aruncaţi? Oare ce face Traian? Dacă aş putea să mă mişc, dacă aş putea să văd! În orice caz, am impresia că motoarele *patrulei* funcţionează... Am fost oare plasaţi pe vreo orbită în jurul lui *Xibon?* încă ar fi bine... Cred că am făcut o mare prostie provocând explozia... Aveam altă soluţie?... Oare de ce nu pot să mă mişc?!”

Brusc, prin ceaţă, s-a apropiat de el un chip, apoi altul.

— Ana?... Traian? reuşi să îngaime, bucuros şi speriat în acelaşi timp. Am halucinaţii? Aruncaţi de pe mine ceaţa asta nesuferită!

— În sfârşit, se auzi de foarte departe vocea atât de cunoscută a lui Traian. „Ţâncul” a prins viaţă…

— Ce se întâmpla? Unde suntem? Ce-i cu mine?

— Dacă pui întrebări, e bine, răsună mai aproape vocea fetei. Numai să nu încerci să te mişti. Te-am legat zdravăn.

— Legat?!

— Erai cam „deteriorat” şi a trebuit să te reparăm, cum ne-am priceput şi noi…

— Grasule! Unde suntem?

— În *patrula* noastră… Stai cuminte… încercăm să alungăm… ceaţa.

Încet, încet, au prins contur trupurile prietenilor săi, apoi interiorul cabinei de comandă.

— Parcă eşti o mumie egipteană, dintre acelea pe care le-am văzut la *cinematon!* exclamă Andrei, văzându-l pe Traian plin de bandaje.

— Dacă te-ai vedea pe tine, isteţule, ce-ai mai zice?!

— Hai, băieţi, sunteţi în convalescenţă! îi apostrofă fata. Nu aveţi voie să purtaţi discuţii în contradictoriu.

— Ana, arăt chiar atât de îngrozitor? o întrebă Andrei. Ce s-a întâmplat de fapt?

— V-am cules, după cum se observă şi, bineînţeles, vă duc acasă.

— Ce s-a întâmplat pe *Xibon?*

— Nu-i spune, că nu o să te creadă, interveni uriaşul.

— Nu ai auzit că sunt bolnav şi nu am voie să mă enervez?! Spune. Ana!

— Aşteptam sfârşitul meciului pe care, de altfel, l-am urmărit şi eu, din patrulă... *Xibonul* cu care a luptat Traian a adus înregistrarea... Apoi, a încercat să mă oblige să duc nava, doar pentru câteva ore... undeva. L-am refuzat. Am defectat sistemul de comandă şi... întuneric.

— Aşa cum am presupus eu! exclamă Andrei. Somn hipnotic... Pe urmă?

— Nimic! Când mi-am revenit, *Ta* mă implora să pun în funcţiune *patrula*, ca să vă găsim pe voi doi...

— *Ta?!*

— Exact. Se pare că asta nu ai mai „presupus” ba dimpotrivă.

— Grasule! Vrei să spui că *Ta*...

— Da, Andrei, interveni Ana, mângâindu-i fruntea fierbinte. Acel DINCOLO a existat fără ştiinţa lui *Ta*... A fost mereu convins că DINCOLO se află undeva, la celălalt pol al planetei, fără să bănuiască nicio secundă că trădarea era

chiar acolo, în „oază”. *Ma* programase totul, cu foarte multă vreme în urmă, îşi alesese câţiva colaboratori şi, după ce invazia asupra Pământului avea să se producă...

— Şi asta am presupus, se frământa Andrei. Crezi că au renunţat?

— Cât timp *Ta* va fi conducătorul *xibonilor*, da, sunt convinsă.

— Şi pe urmă?

— Andrei, problema este foarte complicată... Nu o putem rezolva noi aici. Ar trebui să mănânci ceva.

— Cu o condiţie. Renunţă să mai fii pilot! Te rog...

— De ce? se miră Ana, încercând să înţeleagă strălucirea şăgalnică din ochii pacientului.

— Cum de ce? Cred că şi Traian este de aceeaşi părere. Nu-i aşa, grasule? Două misiuni de patrulare, două întâmplări nu prea plăcute! Întâi piraţii *Spaar*, acum *xibonii!* Ana, renunţă să mai fii pilot... Uite, închid ochii şi îmi astup urechile, să nu-l aud pe Traian, aşa mare şi roşu ca un rac cum este rugându-te... acelaşi lucru! Hai, grasule, dă-i drumul!

Sfârşit

Cuprins

CAPITOLUL UNU 5
CAMELEONUL 5
Musafiri nepoftiţi 5
Invitaţii Cameleonului 18
Crematoriul 28
O epavă numită „Liliput” 41
Andrei se îmbolnăveşte 53
Tex dispare 70
Cameleon contra... cameleon 78
CAPITOLUL DOI 84
PLANETA FĂRĂ NUME 84
Alarma 84
Atac prin surprindere 87
Un homocrom 90
Andrei are o idee 94
Tex „vorbeşte” 99
Mercenarii 103
Evadarea 108
Marele homocrom 112
Pădurea 117
Marele homocrom transmite 121
Schimb de mesaje 126
Misiunea lui Tex 129
Floarea roşie 133
Sfârşit sau început? 138
CAPITOLUL TREI 140
GEMMA 140

Gigant – 01 140
Aterizare forţată 143
Prizonieri 147
Carantina 154
Andrei pune o întrebare 164
Tex face o descoperire uimitoare 171
Diana se hotărăşte să vândă secretul sferelor 183
A dispărut patrula 193
CAPITOLUL PATRU 203
SIHASTRUL 203
Cazuri de dispariţie 203
Meci pierdut 215
Skyt 221
Sihastrul 227
Depozitul 233
Paradisul albastru 243
Meci câştigat 255
CAPITOLUL CINCI 260
INSULA ULTIMULUI MUTÂND 260
Diana propune o expediţie 260
Naufragiul 268
Diana dispare 273
Monstrul invizibil 279
Labirintul 286
Ceaţa neagră 292
Ultimul mutând 298

CAPITOLUL ŞASE 304
PIRAŢII SPAAR 304
În derivă 304
Zona de contact 308
Zona albă 311
Zona verde 315
Prima noapte 318
Mesaj de la Erna 324
Zonă interzisă 328
Trei minute 333
CAPITOLUL ŞAPTE 340
XIBONII 340
Substituirea 340
Urme de cenuşă 345
Cu faţa la perete 353
Semnul galben 359
Dincolo 367
Renunţă să mai fii pilot 375

JUNIMEA
IAȘI ● ROMÂNIA
Lei 13
ISBN 973-37-0064-9